

ΔΩΡΕΑ

Γραμματεία Βελγίου

ΔΕΛΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ ΕΛΛΗΝΩΝ

Αριθμός...

66230

Ημερομηνία...

15-2-93

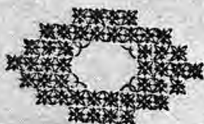
Υπογραφή...

920

GRNEL00726

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΤΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ

ΒΙΟΣ, ΠΟΛΕΜΟΙ, ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΥΤΟΥ

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ,
ΕΚ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.

1878,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίνης

11011

11011

11011

11011

11011

11011

11011

11011

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Η Ἱστορία εἶναι παραδειγματική εἰκόνα τῶν πα-
 παρεληλυθόντων πραγμάτων, διδάσκαλος τῆς ὀρ-
 θῆς πολιτείας, φανέρωσις ἐκείνων, ὅπου διὰ τὴν
 πολυκαιρίαν κατήντησαν εἰς παντελεῖ Ἀληθμονη-
 σίαν, ὁδὸς εἰς εὐχοσίαν τῶν ἡθῶν. Ἐνωμένη
 μὲ μίαν ἑξοχὸν ἡδύτητα τῶν συμβάντων, καὶ ἡ-
 ρωϊκῶν κατορθωμάτων τοῦ ὑποκειμένου τῆς αὐ-
 τῆς, ἐλκύει καθένα εἰς ἀνάγνωσιν, ὅ,τι λογῆς μά-
 λιστα εἶναι καὶ ἡ παρούσα τοῦ μεγάλου ἐκείνου
 τῆς Μακεδονίας Μονάρχου, ἡδεῖα, εὐχαρις, προ-
 τρεπτική, καὶ ἐπιτηδεῖα νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν περι-
 ἐργειαν ἐκάστου, διὰ τὸ πολυποίκιλον αὐτῆς ὄ-
 φος, συνθεμένον ἀπὸ συμβουλᾶς, διαλέξεις, ἐπι-
 στολᾶς, ἀποκρισαρίους, πολέμους, νίκας, τρόπαια,
 θριάμβους Μοναρχῶν, Βασιλέων, Ἡγεμόνων Στρα-
 τηγῶν, καὶ ἄλλων ἀξιοματικῶν ἀνδρῶν ἡθῇ διά-
 κορα, καὶ παραδόξους πολιτείας Περσῶν, Ἰνδῶν,
 Ἀράβων, Μακεδόνων, Ἑλλήνων, καὶ Ῥωμαίων.
 Ὑπὲρ τὴν θέλετε δεχθῇ μὲ ὑπτίας τὰς χεῖρας, ἐπειδὴ

με τὸ ἡδὺ τῆς διηγήσεως τῶν ἡρωϊκῶν πράξεων
 τοῦ τοιοῦτου ἀνδρός, ἀποθησαυρίζει καὶ μίαν σει-
 ρὰν θαυμασίως συνθεμένην ἠθικῶν ἀρετῶν, προ-
 τερήματα ἴδια τοῦ αὐτοῦ Ἀυτοκράτορος, τὰ ὅποια
 σχετικῶς γίνονται κανόνες τῆς ἀνατροφῆς ἐκά-
 στης καταστάσεως τῆς κοσμικῆς πολιτείας. Εἰς
 τὴν αὐτὴν ἀνατροφήν τῆς νεότητος τοῦ Ἀλεξάν-
 δρου θέλετε εὑρεῖ τὰς τέσσαρας γενικὰς ἀρετὰς
 ἐναμιλλωμένας· Φρόνησιν, Ἀνδρείαν, Δικαιοσύ-
 νην, καὶ Σωφροσύνην. Ἀπὸ αὐτὰς γίνεται μία τε-
 τράμορφος κρᾶσις συστατικὴ τοιοῦτου ὑποκειμέ-
 νου, ἡ ὁποία ἐκ τοῦ προσιμίου τῆς ἀνατροφῆς ἦ-
 τον σαφέστατον τεκμήριον τῆς μεγάλης διηγή-
 σεως τῶν γενναίων αὐτοῦ κατορθωμάτων. Διὰ τοῦ-
 το ὁ ἐπιμελής ἀναγνώστης, καὶ ἀκριβὴς θηρευτὴς
 τῶν κοσμίων ἡθῶν, μὲ τὴν συνεχῆ ἀνάγνωσιν, σι-
 μὰ εἰς τὴν ἡδονήν, ὅπου τοῦ προξενεῖται ἀπ' ἐδῶ
 νὰ βλέπῃ εἰς αὐτὸν τὸν ἱστορικὸν καθρέπτην, τὰ
 διάφορα συμβάντα τῶν ἀλλοθηνῶν πολέμων, τὰς
 παντοδαπεῖς νίκας, καὶ ὅσα ἀνωτέρω ἀπηρίθμησα,
 θέλει συνάξει μὲ τὴν ὀρθὴν κρίσιν μίαν πολυποί-
 χilon ἐκλογὴν σεμνῶν, καὶ ἡρωϊκῶν ἀρετῶν. Ἐκεῖ
 ἡ ἀσκησις τῆς κοσμιότητος τῶν ἡθῶν, ἡ φιλοσο-
 φία συνοδεύουσα τὴν βασιλείαν, ἡ ἀνδρεία ἐνωμέ-
 νη μὲ τὴν φρόνησιν, ἐξ ὧν ἡ συμμετρία τῶν ἐσ-
 καὶ ἐξω παθῶν ἐνὸς αὐτοδεσπότου Ἡγεμόνος,
 ἐπουδὴ καὶ φιλοτιμία πρὸς τὰ κρείττονα, καθὼ

καὶ ἡ μία παντελὴς ἀνασκευὴ καὶ ἀνατροπὴ παν-
 τὲς εἰδούς ἐλαττωμάτων, ὅπου δὲν εἶχον χώραν ἐ-
 κεῖ ὅπου ἐθριάχθεν ἡ φρόνησις μετὰ τοὺς ὁπαδούς
 της. Ἡ αὐτὴ φρόνησις τοῦ συνηριθμίζε τὰς βου-
 λὰς, καὶ τοὺς τρόπους νὰ ὑψώσῃ τόσα νικητήρια
 κατὰ πάντων σχεδὸν τῶν Ἑγεμόνων Εὐρώπης,
 Ἀσίας, Ἀφρικῆς τε καὶ Ἰνδίας· αὐτὴ τὸν ἀνέδει-
 ξε φιλόσοφον καὶ μονάρχην τροπαιοῦχον, καὶ νο-
 μοθέτην· τοῦ ἐδείξε τοὺς τρόπους νὰ φυλάξῃ μίαν
 βαθεῖαν καὶ ἀτάραχον εἰρήνην πάντων τῶν ἐναν-
 τίων παθῶν, τὴν μέθοδον νὰ διοικῇ διάφορα ἔθνη,
 νὰ συρρυθμίσῃ τὰς ἀτάκτους πολυαρχίας εἰς μίαν
 εὐτακτον μοναρχίαν, νὰ μετεχειρίζεται καὶ πλοῦ-
 τον καὶ δόξαν πρὸς ἴδιον καὶ κοινὸν λυσαιτελές,
 χωρὶς νὰ ξεπέσῃ εἰς αἰσχροὺς ἀσωτίας, καὶ χαμαι-
 ζήλους τρυφάς, ἀφορῶντας πρὸς μίαν καὶ μόνην
 ἀθάνατον δόξαν, τὴν ὁποίαν συνειθίζει νὰ χαρίζῃ
 εἰς τοὺς ἰδίους λατρευτάς· ἡ φιλοσοφία καὶ φρόνη-
 σις. Στοχασθῆτε μεγαλόνοιαν ἥρωος, εἰς τί ἠθέ-
 λητε νὰ ὑποτάξῃ τὸν ἑαυτὸν του, διὰ νὰ ὑποτα-
 χθῇ ὅλη ἐπειτα σχεδὸν ἡ Οἰκουμένη εἰς αὐτόν!
 Αὕτη εἶναι ἐκείνη ἡ ἱστορία, ὅπου ὁμοῦ ἡδύνηι,
 καὶ νοουθετεῖ· εἰς αὐτὴν εὐρίσκονται ὅλοι οἱ τρό-
 ποι, καὶ τὰ ἐπιτήδεια μέσα, ὅπου αὐτὸς μετεχειρί-
 σθη νὰ ἀναδειχθῇ ἓνας τέτοιος Μονάρχης ἐφ' ὅ-
 λην τὴν Οἰκουμένην· καὶ κατὰ τὸν εἰπόντα, ἂν ἦ-
 τον δυνατὸν νὰ γεννηθῇ, ἡ ἀνθρώπινος εὐδαιμο-

νία ἐκ τῆς ἱστορίας, βέβαια ἔπρεπε νὰ βλαστήσῃ
ἐξ αὐτῆς καὶ μόνῃς, ὡσὰν ὁποῦ περιέχει ὅλα, ὅσα
ἐπιζητοῦνται συστατικὰ μιᾶς ἱστορίας. Δεχθῆτε
λοιπὸν, εὐμενῶς, τὸ παρὸν βιβλιάριον, ἔργον εὐ-
γνωμόνου προαιρέσεως, εὐέλπιδα ποιοῦντες τὸν
Ἐκδότην εἰς ἄλλου κρείττονος τύπωσιν· ὁ ὁποῖός
σας εὐχεται πᾶσαν εὐδαιμονίαν εἰς τὰ εὐχταῖα καὶ
καταθύμια.

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΥ

ΜΕΓΑΛΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ.

Η Μακεδονία είναι ἑπαρχία μεγάλη τῆς Εὐρώπης ὅπου συνορεύει ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Βορέως μετὰ τὴν Δαλματίαν, Σερβίαν, Βουλγαρίαν, καὶ Θράκην, ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς, μετὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος· ἀπὸ Μεσημβρίας, μετὰ τὴν Ἥπειρον καὶ Θεσσαλίαν· καὶ ἀπὸ Δύσεως μετὰ τὸ Ἴόνιον πέλαγος. Αὕτῃ ποτὲ καίρῳ ἐφθασεν εἰς ἄκρον βυθμὸν μεγαλειότητος διὰ πολλῶν Βασιλέων ὅπου ἔλαβε, καὶ μάλιστα διὰ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, πατρὸς καὶ υἱοῦ. Πρῶτον μὲν ἔλαβε τὴν ἀρχὴν τῆς γῆς ἀπὸ τὸν Φίλιππον διὰ τοὺς πολλοὺς πολέμους, ὅπου ἔκαμεν ἐναντίον τῶν Ὀλυμπίων, καὶ ἄλλων Δημοκρατιῶν τῆς Ἑλλάδος, ὃ ὅποιας ἐβασίλευσεν εἰς τὰ 360 πρὸ Χριστοῦ. Εἰς τὸν δέκατον ἕκτον χρόνον τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἔδωκεν εἰς τὸ φῶς ἡ Ὀλυμπίας ἡ γυνὴ του τὸν μέγαν καὶ θαυμαστὸν Ἀλέξανδρον, ὃ ὅποιος δὲν ἦτον σπέρμα τοῦ αὐτοῦ Φιλίππου, ἀλλὰ ἦτον τοῦ Νεκτεναβῶ βασιλέως τῆς Αἰ-

γύπτου, θαυμαστοῦ ἀστρονόμου καὶ μάγου, ὡς θέλετε τὸ ἀγροικῆσαι καταλεπτῶς εἰς τὴν ἀκόλουθον διήγησιν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΝΕΚΤΕΝΑΒΟΥ.

Οὗτος ὁ θαυμαστός, ἀστρονόμος καὶ βασιλεὺς Νεκτεναβός, ἐβασίλευεν εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον μὲ τὰ μαγικά του τεχνεύματα. Αὐτὸς ἤξευρε μὲ ταῖς μαγίαις του τὰ ὅσα ἤθελαν τοῦ συμβῆ, καὶ κάμμιαν φορὰν δὲν ἐξέβαι-
 νεν εἰς πόλεμον, ἀλλὰ ἐκάθητο εἰς τὸ παλάτι του, καὶ ἔκανε ταῖς μαγίαις του. Ὅσοι ἐπήγαιναν καταπάνω του, ἐγύριζαν κακῶς ἔχοντες εἰς τοὺς τόπους τους. Βλέποντες λοιπὸν οἱ Βασίλεις τὸ κακὸν ὅπου τοὺς ἔκανε, ἐσυμφώνησαν κοινῶς νὰ ἔλθουν καταπάνω του, νὰ τὸν ἐξολοθρεύσουν. Αὐτοὶ ἦσαν ὁ Δαρειὸς βασιλεὺς τῆς Περσίας, ὁ Βασιλεὺς τῆς Δενθίας καὶ τῆς Ἰσθρίας, καὶ ἄλλοι πολλοί, ὅπου ἐσύναξαν τὰ φουσατά τους, καὶ ἐξίνησαν καταπάνω του.

Ο ΒΕΡΒΕΡΗΣ ΗΛΘΕΝ Εἰς ΤΟΝ ΝΕΚΤΕΝΑΒΟΝ.

Ενας στρατιώτης, ὀνόματι Βερβέρης, βλέποντας τὰ φουσατά ὅπου ἤρχοντο καταπάνω τοῦ Νεκτεναβοῦ τοῦ Βασιλέως του, ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπεν· Ἦξευ-
 ρε Βασιλεῦ, ὅτι ἄπειρα φουσατά ἐρχονται διὰ νὰ σὲ πο-
 λεμήσουν, καὶ κάμε τὴν κυβέρνησιν, διὰ νὰ μὴ μᾶς ἀφ-
 νίσουν. Ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους ὁ Νεκτεναβός,
 εἶπε τοῦ Βερβέρη γελῶντας· Σύρε ἀναπαύσου, καὶ ἐγὼ μὲ
 ἓνα λόγον θέλω τοὺς κάμε ὅλους νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τοὺς
 τόπους τους, χωρὶς νὰ μᾶς βλάψουν τίποτε. Ἐσηκώθη,
 εἰσέβη εἰς τὴν οἰκίαν του, ἄρχησε νὰ κάμῃ τὴν τέχνην
 τῆς μαντείας, καὶ εἶδε πῶς χάνει τὸν βασιλείον του, καὶ

πῶς θέλει νικηθῇ. Τότε ἐξάλισθη πολὺ, ἔκλαυσε πικρῶς, καὶ εἶπεν· Ὁ κάστρον ὠραιότατον τῆς Αἰγύπτου, ὅπου σὲ ἐτίμησα μὲ τόσα πλοῦτη, καὶ τώρα σὲ στεριζομαι. Ἐξόρισεν εὐθὺς τὰ γένειά του, ἄλλαξε τὴν φορεσίαν του, ἐπῆρε δηνάρια κοντά του ὅσα ἠμπόρεσε, καὶ ἐφυγεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἀγνώριστος.

ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΖΗΤΟΥΝ ΤΟΝ ΝΕΚΤΕΝΑΒΟΝ.

Ἐπῆγαν τὸ ταχὺ οἱ ἄρχοντες τῆς Αἰγύπτου εἰς τὸ παλάτι, κατὰ τὴν συνήθειαν, διὰ τὰ συμβουλευθεοῦν μὲ τὸν Βασιλέα τοὺς διὰ τὰ φουράτα ὅπου ἤρχοντο, καὶ δὲν τὸν ἔβρυν ἐκεῖ. Ἦσαν ὅμως μίαν ἐπιστολὴν ὅπου ἔγραφεν οὕτως· Ἀγαπημένοι ἄρχοντες τῆς Αἰγύπτου, καὶ λαιποί, σὰς δίδω τὴν εἰδησιν, ὅτι ἐγὼ, μὲ τὸ νὰ εἶδα ὅπου δὲν ἤμπαρῶ νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὰ φουράτα, ὅπου ἤρχοντο κατεπάνω μου, φεύγω ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ μετὰ εἰκοσιτέσσαρας χρόνου· πάλιν θέλω γυρίσει· τώρα μισεύω γέρον, καὶ τότε θέλω γυρίσει νέος. (Τοῦτο τὸ εἶπε διὰ τὸν υἱὸν του τὸν Ἀλέξανδρον). Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ βαρεθῆτε εἰς τὸ νὰ στήσετε ἕνα στύλον εἰς τὴν μέσσην τῆς Αἰγύπτου, καὶ νὰ ζωγραφίσετε τὸ πρόσωπόν μου ἐπάνω, βάνωντας καὶ τὸ στεφάνι μου εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ στύλου. Εἴ τις ἔλθῃ νὰ σταθῇ εἰς τὴν ρίζαν τοῦ στύλου, καὶ πέσῃ τὸ στεφάνι μου εἰς τὸ κεφάλι του ἐπάνω, θέλετε τὸν προσκυνῆσαι, ὅτι θέλει εἶναι υἱός μου ἐκεῖνος. Ὡς ἂν εἶδαν αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν οἱ ἄρχοντες, τοὺς ἐκακοφάνη διὰ τὸν μισευμὸν του, καὶ παρευθὺς ἐπρόσταξαν νὰ γίνῃ ὁ στύλος κατὰ πῶς τοὺς ἐδιάταξε, καὶ ἔβαλαν τὸ στεφάνι του εἰς τὴν κορυφὴν. Ὁ Νεκτεναβὸς διέβη εἰς τὴν Μακεδονίαν, εἰς τὴν χώραν τῶν Φιλίππων, ὀνομαζομένην

εἰς τὸ παλαιὸν Πέλλα· Ἐκεῖ ἔκανε τοῦ λόγου τοῦ μάγον καὶ ἀστρονόμον περίφημον, καὶ εἰς ὅσα τὸν ἐρωτοῦσαν, εἰς ὅλα ἀλήθευαν αἱ μαγίαι του.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΔΟΣ.

Ο βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Φίλιππος, εἶχε γυναῖκα ὠραίαν, ὀνόματι Ὀλυμπιάδα, ἥ ὅποια ἦτον κατὰ πολλὰ πικραμένη ὅπου δὲν ἔκανε παιδίον, καὶ ἦτον πάντα φοβισμένη, μήπως καὶ τὴν ἀφήσῃ ὁ Φίλιππος διὰ τὴν ἀτεκνίαν της. Ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, διέβη ὁ Φίλιππος εἴσω διὰ νὰ παλεμήσῃ τοὺς ἐχθροὺς του. Πρὶν νὰ μισεύσῃ, ἔκραξε τὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ τῆς εἶπεν· Ἰδοὺ ἐγὼ θέλω ὑπάγει εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ὅσον καιρὸν εὐρίσκομαι εἶδω, κάμε ὅ,τι ἠμπορέσεις, διὰ νὰ εὐρω παιδί ἀπὸ λόγου μου ὅταν στραφῶ ἀπὸ τὸν πόλεμον, εἰδὲ μὴ καὶ δὲν εὐρω, πλέον τὰ μάτια μου δὲν θέλουν σὲ μεταίδει. Ἡ Ὀλυμπιάς, ὡς ἀγραίκησε τὸν σκοπὸν τοῦ Φιλίππου, ἐσέβη εἰς λογισμὸν τί νὰ κάμῃ, καὶ ἐστένετο συγχισμένη καὶ πικραμένη πολλὰ. Μία ἀπὸ ταῖς σκλάβαις της ὥσάν τὴν εἶδε πικραμένην, τῆς εἶπε· Ἡξευρε Βασίλισσα πῶς ἐδῶ εἰς τὸ κάστρον ἦλθεν ἕνας ξένος ἄνθρωπος, μάγος καὶ ἀστρονόμος περίφημος, καὶ ὅ,τι εἶπῃ, ὅλα ἀληθεύουν, καὶ ψέματα δὲν λέγει· ἐκεῖνος ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτε, διὰ νὰ γεννήσῃ παιδίον. Ὅσάν ἤκουσεν ἡ Βασίλισσα τοὺς λόγους τῆς σκλάβας, εὐθύς τῆς εἶπε· Σὲρε ὀγλίγωρα νὰ τὸν εὕρῃς νὰ μεὺ τὸν φέρῃς ἐδῶ νὰ τὸν ἰδῶ.

Ἡ ΟΛΥΜΠΙΑΣ ΩΜΙΛΕΙ ΜΕ ΤΟΝ ΝΕΚΤΕΝΑΒΟΝ.

Επῆγε γοῦν ἡ σκλάβα, καὶ ἔφερε τὸν Νεκτεναβὸν εἰς τὴν Βασίλισσαν. Ἡ Βασίλισσα τὸν ἠρώτησε λέγωντα·

Εἶσαι ἐσὺ ἐκεῖνος ὁ περίφημος εἰς ταῖς μαγίαις, ὅπου ἀκούω; Τῆς ἀπεκρίθη ὁ Νεκτεναβός· Ναί, ἐγώ εἰμαι κυρία μου, ἀν δρίζης τίποτε, εἰπέ μου τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἄφησε ἐμένα νὰ κάμω. Ἡ Ὀλυμπιάς εὐγαλεν ὅλους ὅσους καὶ ἂν ἦσαν ἐκεῖ, καὶ ἐδιηγῆθη τοῦ Νεκτεναβοῦ λέγουσα· Ὁ ἄνδρας μου βλέπωντας πῶς δὲν κάνω παιδί, μοῦ εἶπεν, ὅτι ἀνίσως καὶ δὲν εὔρη κληρονόμον ἀπὸ λόγον μου, ὅταν γυρίσῃ ἀπὸ τὸ ταξείδι του, πλέον δὲν θέλουν μὲ ἰδεῖ τὰ μάτια του· διὰ τοῦτο σὲ παρακαλῶ, ἀνίσως ἡξέυρης τίποτε νὰ μὲ διδάξῃς διὰ νὰ κάμω παιδί, θέλεις τὸ εἰπεῖς μίαν ὥρην ἐμπροσστήτερα, διατὶ σήμερον διέβη ὁ Βασιλεὺς ἐξω, καὶ ἀνίσως πιεσθῇ παιδίον εἰς ἐμὲ, κἂν νὰ μὴ μοῦ τὸ εἰπῇ νόθον. Ὁ Νεκτεναβός τῆς εἶπεν· Ἐχε θάρρος Βασίλισσά μου καὶ ἐγὼ θέλω κάμει τὸν Θεὸν τὸν Ἀμμωνὰ μὲ ταῖς μαγίαις μου νὰ ἔλθῃ νὰ μείνῃ μετ' ἐσένα, διὰ νὰ κάμῃς παιδί ἀρσενικόν, ὅπου νὰ λυθῇ ἡ πίκρα σου. Βράδυ θέλεις ἰδεῖ εἰς τὸν ὕπνον σου αὐτὸν τὸν Θεὸν τὸν Ἀμμωνὰ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐσένα, ὃ ὅποιος θέλει εἶναι ἡ ἀφορμὴ τοῦ παιδίου. Ὡσὰν τὸν ἰδῇς, τίποτε μὴ φοβηθῇς, ἀλλὰ κάμει ἐκεῖνο ὅπου θέλει σοῦ εἰπεῖ. Ἴδου ἐγὼ πηγαίνω διὰ νὰ κάμω ταῖς τέχναις μου, διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ ἔλθῃ. Ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῖτι του, καὶ ἔκαμε ταῖς μαγίαις του, διὰ νὰ φανερωθῇ εἰς τὸν ὕπνον τῆς Ὀλυμπιάδος, ὡσὰν ὁ Θεός, ὁ Ἀμμων.

Ἡ ΟΛΥΜΠΙΑΣ ΒΑΛΕΠΕΙ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Τὸ βράδυ εἰς τὸ ὄνειρόν της ἡ Ὀλυμπιάς εἶδε, πῶς νὰ ἦλθεν ὁ Θεός, ὁ Ἀμμων εἰς τὸ παλάτιόν της, ὃ ὅποιος τὴν ἀγκαλιάσας καὶ ἔλαβε μεγάλην θεραπείαν ἀπὸ αὐτόν. Τῆς ἐφάνη πῶς τὴν πλάκωσε ἐπάνω εἰς ἓνα χρυσὸν κρεβ-

δάτι, καὶ τῆς εἶπε· Σήμερον ἡ μήτρα σου νὰ λάβῃ παι-
διον. Εὐθύς ἐξόπισεν ἡ Ὀλυμπιάς καὶ κράζει τὸν Νεκτε-
ναβὸν, καὶ τοῦ λέγει· Ἀπόψε εἶδα τὸν θεὸν ἐκείνον εἰς
τὸν ὕπνον μου, καὶ ἐπιθυμῶ πολλὰ νὰ μείνω μετ' αὐτόν.
Ὁ Νεκτεναβὸς τὴν ἠρώτησε τί λογιῆς τὸν εἶδε, καὶ ἐκείνη
τοῦ εἶπε· Ὡσάν ἔνα τράγον μεγαλοκέρατον, καὶ κάμε
τὴν τέχνην σου διὰ νὰ μεταέλθῃ τὸ βράδυ. Ὁ Νεκτενα-
βὸς τῆς εἶπεν· Ἄν θέλῃς νὰ λάβῃς τὸ ποθοῦμένόν σου,
δός μου ἄδειαν νὰ μείνω εἰς τὸ παλάτι σου, διὰ νὰ
κάμω συντροφίαν τοῦ θεοῦ τοῦ Ἀμῶνος. Αὐτὴ τοῦ ἀ-
παλογήθη καὶ τοῦ εἶπε· Σοὺ δίδω κάθε ἐλευθερίαν νὰ ἔ-
χῃς, μόνον αὐτὸν τὸν θεὸν νὰ κάμῃς νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ τὸν
ἔχω εἰς συντροφίαν μου. Ὁ Νεκτεναβὸς τῆς ἀπεκρίθη·
Βράδυ θέλω σοῦ τὸν φέρι χωρὶς ἄλλω, καὶ μείνε ἡσυχη.

Ο ΝΕΚΤΕΝΑΒΟΣ ΑΠΑΤΑ ΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ.

Ὡσάν ἔλαβεν ὁ Νεκτεναβὸς ἀπὸ τὴν Ὀλυμπιάδα τὴν
ἄδειαν διὰ νὰ μείνῃ εἰς τὸ παλάτι τῆς, ἐπῆγε καὶ ἐπῆ-
ρε κέρτα μεγάλα, καὶ ἓνα τομάρι τράγου. Ἔβαλε τὰ
κέρτα εἰς τὸ κεφάλι του, ἐνδύθη τὸ δέρμα τοῦ τράγου,
γινόμενος ὡτὰν ἐκεῖνος ὁ θεὸς, καὶ ἐπῆγε τὸ βράδυ εἰς
τὸ κρεββάτι τῆς Ὀλυμπιάδος. Ἔμεινε μετ' αὐτὴν ὀλίγην
ᾠραν, καὶ ἔπειτα τῆς εἶπε· Βασίλισσα, τὸ παιδίον ὁποῦ
γεννηθῇ, θέλει εἶναι ἀρσενικόν, θέλει ἔχει μεγάλας χά-
ρες ἐπάνω του, καὶ θέλει ὀρίσει ὅλην τὴν οἰκουμένην.
Τότε ἱκατέθη ἀπὸ τὸ κρεββάτι, καὶ ἐδιέβη εἰς τὴν κα-
τοικίαν του. Τὸ ταχὺ ἐσηκώθη ἡ Ὀλυμπιάς, καὶ ἐπῆγεν
εἰς τὸν Νεκτεναβόν, καὶ τοῦ εἶπεν· Ἀπόψε μετ' αὐτὸν θεὸν
ἔλαβον μεγάλην ἀγαλλίαν, καὶ σὲ παρακαλῶ κάμε τον
νὰ ἔρχεται κάθε βράδυ εἰς ἱμένα. Ὁ Νεκτεναβὸς τῆς

εἶπε· Δός μου τελείαν τὴν ἄδειαν διὰ τὰ σοῦ τὸν φέρνω
καθὲ βράδυ. Ἡ Ὀλυμπιάς τοῦ εἶπε· Πάλιν θέλεις τὰ
σοῦ δώσω ἄδειαν; ἐγὼ σοῦ εἶπα νὰ μὴν ἔχῃς κανένα
ἐμπόδιον, καὶ κάμει ἐκεῖνο ὅπου ἡξέουρεις. Ὡσὰν ἐπῆρε
τέτοιαν ἐλευθερίαν ὁ Νεκτεναβός, ἦτον πάντα μὲ αὐτὴν,
καὶ ἔκανε ἐκεῖνο ὅπου ἐπιθυμοῦσεν, ἡμέρα καὶ νύκτα.
Ἀπερνῶντας κάμποσος καιρὸς, ἐγγαστρῶθη ἡ Ὀλυμπιάς,
καὶ ἄρχισε νὰ ἀγροικᾷ τὸ παιδίον εἰς τὴν κοιλίαν της.
Κράζει τὸν Νεκτεναβόν, καὶ ἀρχίζει νὰ κλαίῃ, λεγούσα·
Πῶς νὰ κάμω, ἀνίσως καὶ ἔλθῃ ὁ ἄνδρας μου, καὶ μὲ
εὖρῃ ἐγγαστρωμένην, ὅπου φοβοῦμαι νὰ μὴ μὲ φονεύσῃ;
Ὁ Νεκτεναβός τῆς εἶπεν· Ἄφῃς εἰς ἐμένα τὴν κυβέρνησιν
διὰ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

ΜΑΓΙΑ ΤΟΥ ΝΕΚΤΕΝΑΒΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Επῆγεν ὁ Νεκτεναβός, καὶ ἐπῆρε ἓνα πουλίον λεγόμενον
Κουκουβάγια, καὶ ἔκαμε μὲ αὐτὸ ταῖς μαγίαις του, διὰ
νὰ ἰδῇ ἐνύπνιον ὁ Φίλιππος τὴν ἐγγαστρίαν τὴν Ὀλυμ-
πιάδος. Βλέπει λοιπὸν εἰς τὸ δειρὸν του τὸν Ἄμμωνα
μὲ τὴν Ὀλυμπιάδα ἀντᾶμα, καὶ τῆς ἔλεγεν· Ὁ γλῆγωρα
θέλεις κάμει παιδί ἄρτενικόν, τὸ ὅπολον θέλει ὀρίσει
ὅλην τὴν οἰκουμένην. Αὐτὰ βλέπωντας ὁ Φίλιππος ἐτρό-
μαξε, καὶ ἐξέπνησε κράζοντας εὐθὺς ἓνα μάγον ὅπου
εἶχε, πολλὰ προκομμένον, καὶ τοῦ ἐδ.ηγέθη τὸ ὄνειρον.
Ὁ μάγος τοῦ ἀπεκρίθη· Αὐτὸ τὸ ὄνειρον ὅπου εἶδες, εἶναι
ἀληθινόν, καὶ αὐτὸν ὅπου εἶδες εἰς τὸ σπῆτί σου, ἔχε του
διὰ θεόν σου, διὰτὶ οἱ Θεοὶ ὠρέχθησαν τὴν εὐμορφίαν
τῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ ἠθέλησαν νὰ κάμουν παιδί μὲ
αὐτὴν. Ὡς ἤκουσεν ὁ Φίλιππος, ἠπατήθη εἰς αὐτὰ τὰ
λόγια, καὶ εὐθὺς ἐμίσευσε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτί του.

Εὗρεν ἐκεῖ τὴν Ὀλυμπιάδα πολλὰ πικραμένην, καὶ αὐτὸς τὴν ἐπαρηγοροῦσε λέγωντάς τας· Ἄν οἱ θεοὶ ἠθέλησαν ἢ νὰ κάμουν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἡμεῖς τί ἡμποροῦμεν νὰ κάμωμεν; Αὐτοὶ μᾶς ἐξουσιάζουν, καὶ μᾶς κάνουν ὅ,τι θέλουν· μὴν ἔχῃς πλέον κακὴν καρδίαν διὰ αὐτὰ. Ὡς ἤκουσεν ἡ Ὀλυμπιάς ἐκεῖνο, ὁποῦ τῆς εἶπεν ὁ Φίλιππος, ὅτι ἔσμιξε θεὸς μετ' αὐτήν, ὅλη ἀγαλλίασε, καὶ ἐχάρη. Ὅμως μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἠθέλησεν ὁ Φίλιππος νὰ τὴν ἐξετάξῃ πῶς εἰσυνέβη αὐτῇ ἡ ὑπόθεσις, διὰ τί ἦτον εἰς ἀμφιβολίαν.

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΚΤΕΝΑΒΟΥ.

Μανθάνωντας τοῦτο ὁ Νεκτεναβός, εὐθὺς μεταμορφώθη εἰς ἕνα ζῶον φοβερόν, καὶ ἦτον τὸ κεφάλι του ὡσάν ἀετοῦ, τὰ πτερὰ του ὡσάν τοῦ Βασιλίσκου, οἱ πόδες του ὡσάν τοῦ Πάρδου. Οὕτως ἐφανερώθη εἰς τὴν μέσσην, ὅπου ἐκάθητο ὁ Φίλιππος μετ' αὐτοῦ τοὺς ἄρχοντας καὶ μετ' αὐτὴν τὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ ἐφώνησε μέγας, καὶ ἐπῆγε νὰ ἀγκαλιάσῃ τὴν Ὀλυμπιάδα καὶ τὴν ἐφίλησε, μεταμορφωθείς εἰς εἶδος γερακίου, ἐπέταξεν. Ὁ Φίλιππος καὶ οἱ περιεστώτες ἐτρόμαξαν ἀπὸ τὸν φόβον τοὺς, καὶ ἐρώτουσαν τί νὰ ἦτον ἐκεῖνο τὸ ζῶον. Ἡ δὲ Ὀλυμπιάς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν, ὅτι αὐτὸς ἦτον ὁ θεὸς ὁ Ἄρμων. Ὡς ἤκουσεν ὁ Φίλιππος, ἐχάρη κατὰ πολλὰ, ὅτι ἐμελλε νὰ κάμῃ παιδί μετ' αὐτὴν χάριν τῶν θεῶν.

ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Οπότεν ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ γεννήσῃ ἡ Ὀλυμπιάς αὐτὸ τὸ θαυμαστὸν παιδίον, ἐκινδύνευσε πολὺ. Ὅσάν ἐγεννήθη τὸ παιδίον, ἐγέναν παρρυθὺς βρονταῖς μετ' ἄνεμον, καὶ

ἦλθε κοντά της μία ἀντώρα, καὶ τὴν περιεκύκλωσεν εἰς τρόπον, ὅπου ἐφουδῆθησαν μικροὶ καὶ μεγάλοι. Ὁ Φίλιππος ἐχάρη κατὰ πολλόν, καὶ ἔδωκεν ὄρισμόν εἰς ὅλαις ταῖς χώραις τοῦ νᾶ κάμουν ὅλοι μεγάλας χαρὰς, διὰ τὴν γέννησιν τοῦ παιδίου του. Τὸ παιδίον ἀνετράφη, καὶ ἐσύντυχε, καὶ ὅταν ἦλθεν εἰς ἡλικίαν τεσσαρῶν χρόνιων, ἔκραξεν ὁ Φίλιππος τὸν μέγαν Ἀριστοτέλην τὸν διδάσκαλον, καὶ τοῦ παρέδωκε τὸν Ἀλέξανδρον, διὰ νὰ τὸν μάθῃ τὰ γράμματα. Ὁ Ἀλέξανδρος εἰς ὀλίγους χρόνους ἔμαθε Γραμματικὴν, Ῥητορικὴν, Φιλοσοφίαν, καὶ ἐπρόκοπτε καλὰ τὰ δὲ ἄλλα παιδία τοῦ σχολείου τὸν ἐφθονοῦσαν, καὶ τὸν ἐζήλευαν. Μίαν ἡμέραν λέγει τῆς μητρὸς του ὁ Ἀλέξανδρος· Μητέρα μου, ποθῶ νὰ μάθω τὴν ἀστρονομίαν τῶν Αἰγυπτίων, καὶ παράδωκέ με εἰς τὸν Νεκτεναβόν, ὅτι ἤκουσα ὅτι εἶναι πολλὰ ἄξιος εἰς τὰ ἀστρονομικὰ καὶ μαγικά. Ἡ Ὀλυμπιάς ἔκραξε τὸν Νεκτεναβόν καὶ τοῦ παρέδωκε τὸν Ἀλέξανδρον, διὰ νὰ τὸν μάθῃ ταῖς ἐπιστήμας του. Ἐπῆρέ τον λοιπὸν ὁ Νεκτεναβός, καὶ τὸν ἐμάνθανε ταῖς ἐπιστήμας του ἀπὸ δὲ τὸ ταχὺ ἕως τὸ γεῦμα ἐπήγαινε ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὸν Ἀριστοτέλην καὶ ἐσπούδαζε, καὶ ἀπὸ τὸ γεῦμα ἕως τὸ βράδυ πάλιν ἐπήγαινε εἰς τὸν πονηρὸν Νεκτεναβόν. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐσυναῖε τὰ παιδία ὁ Ἀριστοτέλης, ὅπου εἶχεν εἰς τὸ σχολεῖόν του ὅλα συνομήλικα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς δύο τάξεις· εἰς τὴν μίαν τάξιν ἔβαλε τὸν Ἀλέξανδρον πρωτοστάτορα, εἰς δὲ τὴν ἄλλαν ἔβαλε τὸν Πτολεμαῖον. Τὰ ἀράδιασεν ὅλα κατὰ τάξιν, τοὺς ἔδωκεν ἀπὸ ἑνα ξύλον εἰς τὸ χέρι ὅλονθον, καὶ τὰ ἐπρόσταξε νὰ παλεμίσουν τὸ ἑνα μέρος μὲ τὸ ἄλλο. Ἀρχισαν νὰ πολεμοῦν, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἐμπῶκεν εἰς τὸν

μίσην τους, τὰ ἐκατατζάκιζε, τὰ ἐνίκησεν ὅλα, καὶ τὰ ἔφερεν εἰς τὸ μέρος του. Ὡσὺν εἶδε τοῦτο ὁ Ἀριστοτέλης ἐθαύμασε, καὶ εἶπε· Ποταπὸς θέλει γένῃ ὁ Ἀλέξανδρος. Ἐπῆγε, καὶ τὸν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τοῦ εἶπεν· Ἀλέξανδρε, ἀνίσως γένῃς βασιλεὺς, καὶ δρίσῃς τὸν κόσμον ὅλον, τί καλὸν θέλεις μοῦ κάμει; Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπεκρίθη, καὶ τοῦ εἶπε· Διδάσκαλε, ἀνίσως γένῃ αὐτὸ ὅπου λέγεις, καὶ γίνω Αὐτοκράτωρ τοῦ κόσμου ὅλου, ἵσένα θέλω σὲ κάμει μέγαν ἄνθρωπον, νὰ ᾔσαι πάντα μετ' ἐμένα. Καὶ ὁ Ἀριστοτέλης τοῦ εἶπε· Χαῖρε λοιπὸν Ἀλέξανδρε Αὐτοκράτωρ, ὅτι εἰς ἵσένα θέλει ἔλθει τὸ βασίλειον νὰ ἱξουσιάσῃς ὅλον τὸν κόσμον.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΝΕΚΤΕΝΑΒΟΥ.

Ἐπῆρεν ὁ Νεκτεναβὸς τὸν Ἀλέξανδρον μίαν ἡμέραν, καὶ τὸν ἀνέβησεν εἰς ἓνα πύργον, διὰ νὰ τοῦ δείξῃ τοὺς πλανήτας τοῦ οὐρανοῦ. Ἐκεῖ τὸν ἠρώτησεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ τοῦ εἶπεν· Ἐσὺ ὅπου ἤξεύρεις τόσα, ἤξεύρεις καὶ πότε θέλεις ἀποθάνει; Ὁ Νεκτεναβὸς τοῦ ἀπεκρίθη· Ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ υἱοῦ μου θέλω λάβει θάνατον. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε· Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ υἱὸς νὰ φονεύσῃ τὸν πατέρα; καὶ εὐθὺς τὸν ἔρριξε κάτω ἀπὸ τὸν πύργον, λέγωντάς του· Ἀλησμόνησε διδάσκαλε τὴν τέχνην σου, ἐπειδὴ δὲν ἤξευρες ὅτι θέλω σὲ φονεύσει ἐγώ. Ὁ δὲ Νεκτεναβὸς ἐφώναξε, λέγοντας· Διὰ τί μὲ ἐγκρέμισας, ὅπου εἶμαι ἐγὼ ὁ πατέρας σου, καὶ ἐσὺ εἶσαι υἱός μου; Ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ εἶπε· Πῶς εἶμαι ἐγὼ υἱός σου, ὅπου ὁ πατέρας μου εἶναι ὁ Φίλιππος; Ὁ δὲ Νεκτεναβὸς τοῦ ἐδιηγῆθη τὰ πάντα, πῶς εἶναι ἀπὸ τὴν σποράν του καὶ ὄχι ἀπὸ τοῦ Φιλίππου, καὶ μετὰ τὴν διήγησιν, ἐξεψύχησεν. Ὅταν

εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος πῶς αὐτὸς ἦτον ὁ πατέρας του, ἐ-
 λυπήθη κατὰ πολλὰ ὅτι ἔγεινε πατροκτόνος, τὸν ἐπῆ-
 ρεν εἰς τὸν ὤμὸν του, τὸν ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτί του, καὶ
 τὸν ἐκλαυσεν ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Ἐκραξεν εὐθύς
 τὴν μητέρα του καὶ τῆς εἶπεν· Ἀλήθεια εἶναι αὐτὸς ὁ
 πατέρας μου, ὁποῦ τὸν εἶχες εἰς τὸ κρεῖσθαι, καὶ σοῦ
 ἔλεγε πῶς ὁ Θεὸς ὁ Ἄμμων ἔρχεται νὰ κοιμᾶται μετ'
 ἐσένα, καὶ σὲ ἐγέλασεν; Ἡ Ὀλυμπιάς τοῦ ὁμολόγησε
 τὴν κάθε ὑπόθεσιν, πῶς ἠπατήθη ἀπὸ αὐτὸν, καὶ ἔκα-
 με τὴν μοιχείαν. Ὡσὰν ἐβεβαιώθη καλὰ ὁ Ἀλέξανδρος,
 οἰκονόμησε καὶ τὸν ἔθαψαν μὲ μεγάλην τιμὴν ὡς δι-
 δάσκαλόν του. Ὁ δὲ Φίλιππος ἀπὸ αὐτὰ καμμίαν εἴ-
 δησιν δὲν εἶχεν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΔΟΥΤΟΥ ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΥ.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ἔφεραν τοῦ Φιλίππου εἰδήσιν, ὅτι
 εἰς τὴν Λακωνίαν τῆς βασιλείας του ἐγεννήθη ἕνα ἄ-
 λογον παλῶν θαυμαστὸν, μὲ ἕνα σημάδι εἰς τὸ δεξιὸν
 του ποδάρι, ἔχοντας τὸ κεφάλι εἰς εἶδος βοῦδιου, μὲ κέ-
 ρατα μεγάλα ἕως μίαν πῆχυν. Παρευθύς ὁ Βασιλεὺς
 ὤρισε νὰ τοῦ τὸ φέρουν, καὶ ἐθαύμασεν εἰς τὴν εὐμόρ-
 φίαν του, καὶ εἰς τὸ σημάδι ὁποῦ εἶχεν. Ἐπρόσταξε νὰ
 τὸ βάλουν εἰς ἕνα σταῦλον ξεχωριστὸν, καὶ καιεῖς δὲν
 ἐταλμοῦσε νὰ τὸ καθάλλικεύσῃ ἢ νὰ τοῦ σιμώσῃ. Ὁ Ἀ-
 λέξανδρος ἐπῆγαινε συχνὰ εἰς αὐτὸ καὶ τὸ ἐχάριζεν· ἐκεῖ-
 νο δὲ τὸν ἐχαίρονταν, ἐχυλιμητροῦσε, καὶ τοῦ ἐγλυφε
 τὸ χέρι. Ὁ Φίλιππος εἶχε συνήθειαν, καὶ μίαν φορὰν τὴν
 ἐβδομάδα ἐδίδε θέλημα νὰ κάμουν ἵπποδρόμιον οἱ ἄρ-
 χοντές του μὲ τοὺς πρώτους καθάλλαραιούς του, καὶ
 τρέχοντας τὰ ἄλογα, αὐτὸς ἐκάθητο καὶ τοὺς ἐκύττα-

ζεν. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπῆγεν εἰς τὸν σταῦλον κρυφά, ἐσέλλωσεν τὸν Βουκέφαλον, τὸν ἐκαβαλλίκευσεν ὥσπερ νὰ ᾔτον μαθημένος, καὶ εὐγῆκεν εἰς τὸ ἵπποδρόμιον. Ὄταν τὸν εἶδεν ὁ λαός, καὶ ἐκεῖνοι ὅπου ἔτρεχαν, τὸν ἐπροσκύνησαν ὡσάν υἱὸν τοῦ Βασιλέως ὅπου ἦτον. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐζήτησε τὸν Πτολεμαῖον διὰ νὰ τρέξουν μαζῇ, καὶ οὕτως ἀφέθησαν εἰς τὸ τρέξιμον. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπέρασε τὸν Πτολεμαῖον ἕως ἐνὸς τόξου βόλι, καὶ ὅλοι ἐθαύμασαν, διότι ὁ Πτολεμαῖος ἦτον ὁ πρῶτος εἰς τὸ τρέξιμον. Ἐχάρη ὁ Φίλιππος, θαυμάζοντας διὰ τὴν καβάλλαν του, καὶ διὰ τὸ τρέξιμον τὸ πολὺ ὅπου ἔκαμε, καὶ εἶπεν· Οὐρανὲ, Ἥλιε, καὶ Σελήνῃ, σήμερον νὰ ἡξέυρετε, ὅτι τὸ σπαθί τοῦ Ἀλεξάνδρου μὲ τοὺς Μακεδόνας θέλουν συντρίψει τὰ σπαθία ὅλα τοῦ κόσμου. Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὥραν ὁ Φίλιππος ἐπρόσταξε νὰ συμμαζώνωνται παῖδια συνομήλικα τοῦ Ἀλεξάνδρου, διὰ νὰ κάνουν ἀσκήσιν εἰς τὰ πολεμικὰ ὅπλα, καὶ μαθαίνουν τὴν τάξιν τοῦ πολέμου. Ἐσυνάζοντο λοιπὸν καθημερινῶς, ἐτόξευαν, ἐκτυποῦσαν κονταριαῖς, καὶ πάντα ὁ Ἀλέξανδρος ἐνικούσεν εἰς ὅλα.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ.

Ὄς εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος ὅτι ὅλα τὰ παῖδια ἔμειναν νικημένα ἀπὸ λόγου του, ἐβουλήθη νὰ πηγαῖν εἰς τὸν Μωρέαν, εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας, ὅπου ἐσυνείθιζαν τότε νὰ κάνουν οἱ Ἕλληνες εἰς κάθε πέντε χρόνους. Εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνας ἐπήγαιναν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς Βασιλεῖς, Ἡγεμόνες, Ἀρχοντες, καὶ κάθε λογῆς ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἔκαναν κάθε λογῆς παιγνίδια. Ἄλλοι ἐπάλευαν γυμνοί, ἄλλοι ἔτρεχαν πεζοί, ἄλλοι κα-

βαλλαρατοί, ἄλλοι εἰς ἀράξια, ἄλλοι ἔρριχναν τὸ λιθάρι, καὶ ἄλλοι ἔκαναν ἄλλα. Ὅποιος ἐνικοῦσεν, ἐλάμβανε μεγάλας τιμαῖς, καὶ τὸν ἐφήμιζαν παντοῦ. Ὁ Ἀλέξανδρος ἠθέλησε νὰ πηγαῖν ἐκεῖ, διὰ νὰ δοκιμάσῃ, ἂν ὁμοίως ἡ τέχνη του τὸν βοηθῇ, καὶ εἴτι ἐλαβε τὸ θέλημα ἀπὸ τὸν πατέρα του. Ὁ Φίλιππος ἐπρόσταξε νὰ ἄρματώσουν ἕνα κότεργον ὅλον περιχουσωμένον, καὶ οὕτως ἐτοίμασαν ὅλα τὰ χρειαζόμενα διὰ τὸ ταξεῖδι, καὶ ἔδωκε πολλότατα ἀργύρια διὰ ἐξοδον. Ἐμίστυσεν ὁ Ἀλέξανδρος ἀντάμα μὲ τὸν Πτολεμαῖον, καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐφθάσεν εἰς τὴν Ἐπαρχίαν τοῦ Γαστουνιστοῦ, εἰς χώραν λεγομένην Πήσσαν, εἰς τὴν ὁπούαν ἐγίνοντο οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες. Εἰς αὐτὴν ἦτον ἐκεῖνος ὁ θαυμαστὸς ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Πηγαينάμενος ἐκεῖ εὔρε τὸν υἱὸν τοῦ Δαρείου, Νικόλαον ἐνομαζόμενον, μὲ ἄλλα πολλὰ ἀρχοντόπουλα, ὅπου εἶχαν ὑπάγει ἐκεῖ διὰ τοὺς αὐτοὺς Ἀγῶνας. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐσυναπαντήθησαν ὁ Ἀλέξανδρος μὲ τὸν Νικόλαον. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐχαιρέτησε τὸν Νικόλαον, ὁ δὲ Νικόλαος ὡς ὑπερψάνος ὅπου ἦτον, δὲν ἐκαταδέχθη τὸν χαιρετισμὸν του. Εὐθύς ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ εἶπεν· Ὅντως υἱὸς εἶσαι τοῦ ὑπερψάνου Δαρείου, ὅπου ἐνομᾶζει τοῦ λόγου του θεὸν, ὥρως τόσον ἐσὺ ὥσάν καὶ αὐτὸς, ἀπὸ τὴν πολλὴν σὰς ὑπερψάνειαν, ὁ γλίγωρα θέλεις πέσει κάτω· αὐριον μάλιστα σὲ ἔχω καλεσμένον εἰς τὸν ἀγῶνα διὰ νὰ τρέξωμεν, καὶ νὰ ἰδῇ· πῶς θέλεις πέσει ἀπὸ τὴν ὑπερψάνειάν σου. Ὁ Νικόλαος τοῦ ὑπεσχέθη, ὅτι τὴν ἐρχομένην ἡμέραν νὰ εὕγουν εἰς τὸν ἀγῶνα.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΝΙΚΑ ΤΟΝ ΝΙΚΟΛΑΟΝ.

Τὴν ἐρχομένην ἡμέραν εὐγῆκαν καὶ οἱ δύο βασιλῆες.

ὡσάν δύο ἀετοὶ ἐπάνω εἰς τὰ ἄλογα, καὶ ἄρχισαν διὰ νὰ τρέχουν. Εἰς τὸ πρῶτον τρέξιμον μὲ ἐπιτηδειότητα ὁ Ἀλέξανδρος ἔκαμε καὶ ἐσκόνταψε τὸ ἄλογον τοῦ Νικολάου ὁ ὁποῖος ἔπεσε κάτω νεκρὸς, διὰ νὰ τὸν ἐπλάκωσεν ἡ σέ' λη. Ὁ Ἀλέξανδρος βλέπων ὅτι ὁ Νικόλαος ἐσκοτώθη ἔχάρη καταπολλὰ ὅτι ἐκέρδισε. Τότε ὁ λαὸς εὐθὺς ἔσπε' φάνωσε τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ ἐκηρύχθη παντοῦ τὸ ὄνομα του διὰ τὴν νίκην του· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος καὶ οἱ ἄνθρωποι του ἐμίσευσαν διὰ τὴν πατρίδα μὲ χαρὰν μεγάλην.

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΛΦΗΣΕ ΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ.

Φθάνοντας ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἔμαθε πῶς ὁ Φίλιππος ἔφησε τὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ ὑπανδρεύθη μὲ ἄλλην, καὶ ἔκαθεν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις τοῦς γάμους. Τοῦ ἐκακοφάνη κατὰ πολλὰ, καὶ πηγαίνοντας ἀνέβη εἰς τὸ παλάτι. Ὁ Φίλιππος τὸν ἐδέχθη μετὰ χαρὰς καὶ τὸν ἔβαλε κοντὰ του εἰς τὴν τράπεζαν. Ἦλθε καὶ ἡ Ὀλυμπιάς εἰς τὸ μέσον τους, λέγοντας πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον· Υἱέ μου, πῶς ὑποφέρεις νὰ βλέπῃς τὴν μητέρα σου ζωντανήν, καὶ ὁ πατέρας σου νὰ μὲ ἀφήσῃ, διὰ νὰ πάρῃ ἄλλην; Ὡς ἤκουσεν ἐτοῦτα ὁ Ἀλέξανδρος, ἀναψεν ἀπὸ τὸν θυμὸν του, ἐσηκώθη εὐθὺς, καὶ ἐπῆρεν ἓνα σκαμνίον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐφόνευσε τρεῖς ἄρχοντας, ἀπὸ ἐκείνους ὅπου εἶχαν κάμει αὐτὴν τὴν προξενίαν, οἱ δὲ λοιποὶ ἔφυγαν, καὶ ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὸν θάνατον. Οὕτως ἐχάλασαν οἱ γάμοι, ὁ δὲ Φίλιππος ἀπὸ τὴν πίκραν του καὶ ἐντροπήν του ἔπεσεν εἰς ἀρρώστιαν.

ΟΙ ΚΟΥΜΑΝΟΙ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ.

Ἐκείνη ἡκουσαν οἱ Κουμάνοι ὅτι ἦτον ἀρρώστος ὁ Φίλιπ-

πος, ἐσηκώθησαν μὲ ἑκατὸν πενήντα χιλιάδες στράτευμα, καὶ ἤλθαν εἰς τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας. Εὐθὺς ὁποῦ τὸ ἔμαθεν ὁ Φίλιππος, ἔπεσεν εἰς μεγάλην λύπην· ἔκραξε τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ τοῦ εἶπεν· Ἐπαρε γιέ μου τὰ φουσάτα μαί, καὶ σύρε καταπάνω τῶν ἐχθρῶν μας, ὅτι ἐφθασαν εἰς τὸν τόπον μας. Παρευθὺς ὁ Ἀλέξανδρος ἐσύναξε τὰ φουσάτα ὅπου ἦσαν εἰς τὴν Μακεδονίαν ἕως τριάκοντα χιλιάδες, καὶ ἐπῆγεν εἰς συναπάντησιν τῶν ἐχθρῶν. Μανθάνοντας ὅτι ἦσαν οἱ ἐχθροὶ ἐκεῖ σιμᾷ τεντωμένοι, ἐπῆγε διὰ νυκτὸς ἑξαφνα, καὶ τοὺς ἐπλάκωσεν. Οἱ Κουμάνοι βλέποντες ἑξαφνα τὸ στράτευμα τῶν Μακεδόνων ὑπόθεν δὲν τὸ ἀπαντέχεναν, ἐτρόμαξαν, καὶ ἐσέβησαν εἰς μεγάλους λογισμούς.

ΝΙΚΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΟΥΜΑΝΩΝ.

Τὸ μεσονύκτιον ἔδωκαν οἱ Κουμάνοι εἰς φυγὴν μὲ ὅλον τὸ φουσάτον τους. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπῆγε κατόπι τους κυνηγώντας τους. Ὅσον νὰ εὗγῃ ὁ Πίλιος ἔσμιξαν τὰ φουσάτα ἀντάμα, καὶ ἔδωκαν τὸν πόλεμον. Ἐτζακίσθησαν οἱ Κουμάνοι ὥσάν τὰ πρόβατα, ὅταν τὰ διώκουν λύκοι πολλοί, ἐπειδὴ ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς ἐδίωκε τρεῖς ἡμέρας, καὶ τρεῖς νύκτες. Ἐσκοτώθησαν ἀπὸ τοὺς Κουμάνους σαράντα χιλιάδες λαοί, καὶ ἀπὸ τοὺς Μακεδόνας δύο χιλιάδες. Ἐσκοτώθη καὶ ὁ βασιλεὺς τους Ἀπλαμέσης. Ὁ Ἀλέξανδρος ὥρισεν νὰ ἔλθουν οἱ μεγιστάνοι καὶ εἰ στρατιῶται τοῦ ὅλοι, καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Ἰδετε συντρόφοι μου, καὶ ἡγαπημένοι μου φίλοι, πῶς μὲ τὴν δύναμιν καὶ εὐεργεσίαν τοῦ Θεοῦ, ἐνίκησαμεν τοὺς Κουμάνους; Μετὰ ταῦτα ἐγύρισεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Βασιλέα Φίλιππον, σέρνοντας ζωντανοὺς δέκα χιλιάδες. Τότε πᾶ-

λιν εἶπε πρὸς τοὺς Κουμάνους· Βλέπετε ἄρχοντες Κουμάνοι, πῶς αἱ παρέδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τὰ χεῖρα τῶν Μακεδόνων, ἐπειδὴ τὰ σπαθία σας ἐτζακίσθησαν, τὰ δὲ τῶν Μακεδόνων σπαθία ἀκονίσθησαν ἀπὸ ἐσῆς, καὶ ἀπὸ τὸν βασιλέα σας τὸν Ἀπλαμέσην· ἐσῆς δὲ τοὺς ἄρχοντας καὶ αὐθεντάδας αἱ ἐπιάσαμεν ζωντανούς. Ἐάν θέλετε λοιπὸν νὰ ἔχετε τὴν ζωὴν σας, καὶ τὸν τόπον σας, νὰ τὸν σμίζετε μὲ τὴν Μακεδονίαν νὰ ᾔηθε ἐδικοί μου. Ὡς τῆς καλῆς ἐλεημοσύνης, καὶ εὐσπλαγγνίας τοῦ Ἀλεξάνδρου, πῶς τοὺς ἐκυβέρνησε τοὺς Κουμανίτας καὶ τοὺς ἐλυπήθη!

ΟΙ ΚΟΥΜΑΝΟΙ ΠΡΟΣΚΥΝΟΥΝ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Οἱ Κουμάνοι ὡς ἤκουσαν τὸν λόγον τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπαν· Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς σὲ ἐβοήθησε, καὶ ἐσκότωσες τὸν βασιλέα μας τὸν Ἀπλαμέσην, καὶ ἡμεῖς ἐδικοί σου εἴμεθα πέμψε μας αὐθέντην νὰ ἔχωμεν ἀπὸ τοὺς ἄρχοντάς σου, καὶ δόσε μας συμπάθειον.

ΝΕΟΣ ΑΥΘΕΝΤΗΣ ΕἰΣ ΤΟΥΣ ΚΟΥΜΑΝΟΥΣ.

Ἐπιστώθη ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς λόγους, καὶ τοὺς ὄρκους τῶν Κουμάνων, καὶ ἔκαμε Βασιλέα τὸν ἐξαδελφόν του, ὁποῦ ἦτον πρῶτος κυνηγός. Ἐφιλοδώρησέ τους ὡς ἔπρεπε, καὶ ἄφηκέν τους νὰ πηγαίνουν ὀπίσω, διὰ νὰ ᾔηαι δοῦλοι τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ο ΑΝΑΞΑΡΧΟΣ ΕΠΙΘΥΜΕΙ ΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ.

Ἀνάξαρχος ὁ βασιλεὺς τῆς Πελαγονίας ἀκούσας ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος λείπει μὲ τὰ φουσάτα εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἔλαμε μίαν πονηρίαν. Ποτὲ καιρὸν ἤρχατο εἰς τὴν Περ-

οίαν ὁ Ἀνάξαρχος ἀπὸ τὸ ταξείδιον, καὶ διαβαίνοντας ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν, ἐφίλευσέ τον ὁ Φίλιππος, καὶ μετὰ τὸν ἀπέστειλεν. Ὁ Ἀνάξαρχος εἶδε τὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ ἐτοξεύθη ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Δὲν ἤκουσεν ὁ ἄθλιος τοῦ Σαλομώντος τοὺς λόγους, ὅπου λέγουν· Ἀνθρώπε, ὅς εἶσαι εὐχαριστιμένος καὶ ἀναπαυμένος εἰς τὴν ἀγάπην τῆς γυναίκος σου καθὼς σοῦ ἔτυχε, καὶ μὴ εἰς ξένην γυναικὴς, ἵνα μὴ πάθῃς πλέον παρὰ ἐκεῖνα ὅπου πράξεις, χάνοντας τὴν ζωὴν σου, ὅμοῦ μετὸν πλοῦτόν σου. Αἰσθόμενος ὁ Ἀνάξαρχος ἐμάζωξε τὰ φουσάτα τοῦ χιλιάδης δώδεκα, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ κάστρον τοῦ Φιλίππου, καὶ τοῦ εἶπεν· Εἰς βοήθειάν σου ἦλθα βασιλεῦ· ἀλλ' ὁ σκοπὸς τοῦ ἦτον νὰ εὕρῃ ἄδειαν νὰ πάρῃ τὴν Ὀλυμπιάδα.

ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΕΙΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ.

Ἦλθον μαντατοφόροι, ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον, λέγοντες τοῦ Φιλίππου, πῶς ὁ Ἐλέξανδρος ἐσκότωσε τὸν βασιλέα τῶν Κουμάνων, ἐπῆρε τὸν τόπον του, καὶ ἔρχεται νικητῆς, καθὼς θέλει ἰδεῖ αὐτόν· Ἐξέβη ὁ Φίλιππος μετὰ τὴν Ὀλυμπιάδα νὰ προῦπατήσουν τὸν Ἀλέξανδρον. Ἦδεν ὁ Ἀνάξαρχος τὴν Ὀλυμπιάδα ἔξω ἀπὸ τὸ κάστρον, καὶ ἀρπάζοντάς την ἔφυγεν. Ὁ Φίλιππος εἶχεν ὀλίγον φουσάτον, μετὰ τὸ ὅποιον δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν πιάσῃ, καὶ μάλιστα ἐλαβώθη ἀπὸ τὸν Ἀνάξαρχον.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΚΟΤΟΝΕΙ ΤΟΝ ΑΝΑΞΑΡΧΟΝ.

Παρευθὺς ἐφθασε καὶ ὁ Ἀλέξανδρος. Ἦρε τὸν Φίλιππον τὸν πατέρα του ἀποδαρμένον ἀπὸ τὸ ἄλογον μετὰ μίαν σπαθίαν εἰς τὸ κεφάλι. Προχωρῶντας ὀλίγον, ἐρωτᾷ διὰ τὴν μητέρα του. Ὡσάν ἔμαθε τὴν πονηρίαν τοῦ Ἀναξάρ-

χου, πορευθὺς ἐπῆρεν ὀκτακασίους ἀνδρας διαλεκτοὺς, φθάσαι τὸν Ἀνάξαρχον εἰς τὸν ποταμὸν τὸν λεγόμενον Μιστὸν, καὶ τὸν πιάνει ζωντανόν. Φέροντάς τον σχεδὸν ἡμιθανὴ ἐμπροσθεν τοῦ Φιλίππου, εἶπε· Σηκώσου, πάτησε τὸν ἐχθρόν σου. Τότε ἀνέστη ὁ Φίλιππος μὲ ὀλίγην ψυχὴν, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἀνάξαρχον· Δὲν ἐνθυμήθης Ἀνάξαρχε τὴν φιλίαν ὅπου σοῦ ἔκαμα, καὶ τὰ δωρήματα ὅπου σοῦ ἔδωκα ὅταν ἔρχοσουν εἰς τὴν Περσίαν, ἀμὴ ἤλθης ἐδῶ μὲ πονηρίαν εἰς ἐμένα ὡς δαίμων, καὶ μοῦ ὕστερησες τὴν ζωὴν μου; Τὸ πατήριον ὅπου ἐκέρασες, γὰρ τὸ γευθῆς καὶ ἐσύ. Τότε ἐπάτησέ τον εἰς τὸ κεφάλι, καὶ ἔσυρε τὴν μάχαιράν του, καὶ ἔσφαξέ τον.

ΕΥΧΗ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Εὐθὺς ὅπου ὁ Φίλιππος ἐσχότωσε τὸν Ἀνάξαρχον, γυρίζοντας πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, εἶπε μὲ μεγάλην φωνήν· Ἡ πίκρα μου ὅλη ἐγύρισεν ὀλίγον εἰς χαρὰν, σύρε καὶ ἐσύ ψυχὴ μετὰ τοῦ ἀντιδίκου σου. Ἐπειτα εὐχίσθη τὸν Ἀλέξανδρον λέγοντας· Ὑπαγε Ὑἱέ μου, τὰ κεφάλια τοῦ κόσμου ὅλα γὰρ σὲ προσκυνήσουσιν, καὶ τὸ χέρι τὸ ἐδικόν σου γὰρ ἵναί ἐπάνωθεν ὅλου τοῦ κόσμου.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Φίλιππος, παρευθὺς ἐξεψύχῃσεν. Οἱ ἄρχοντες τῆς Μακεδονίας ἐστάθησαν, καὶ εἶπαν πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον· Πολλὰ τὰ ἔτη σου Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε. Ἡ Ὀλυμπιάς ἔστειλε κλαίουσα τὸν Φίλιππον βασιλικὰ, καὶ τακτικά. Ἐβαλάν τον εἰς δλόχρυσον κρεβάτι, καὶ φέροντές τον εἰς τὸ κάστρον μὲ θρῆνον μέγαν, τὸν ἔθαψαν εἰς μεγαλοπρεπῇ τάφον.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ.

Τότε ὁ Ἀλέξανδρος ὁ υἱὸς τοῦ Φιλίππου ἐπωνομασθεὶς Αὐτοκράτωρ, ὤρισε καὶ ἔγραψαν εἰδήσεις εἰς τὰ κάστρα νὰ συναχθοῦν ὅλοι εἰς τοὺς Φιλίππους· καὶ οὕτω Μακεδονίται, Πελαγονῖται, Ἑλλαδίται, ἐσυνάχθησαν ὅλοι.

ΛΟΓΟΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ.

Εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος· Ὡ σύντροφοι καὶ ἠγαπημένοι μου ἀδελφοί, μεγιστάνες, ἄρχοντες Μακεδόνες, καὶ ἅπαντες, ἐγὼ τὴν σήμερον Βασιλεὺς καὶ Αὐτοκράτωρ τῆς αὐθεντείας εἶμαι· Ὁ πατέρας μου ἔστεψέ με Βασιλέα. Ἄν ὀρίζετε, ὅς ἀκούσωμεν τί καὶ πῶς θέλομεν νὰ κάμωμεν.

ΛΟΓΟΙ ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Ἀπὸ τοὺς Ἀρχοντας πρῶτος ἐσηκώθη ὁ τῶν ἄλλων φρονιμώτερος ὀνόματι Φιλόνης, καὶ εἶπεν· Ἀλέξανδρε Βασιλεῦ, οἱ νέοι ὅλοι πρέπει νὰ ᾔναι εἰς τὸν βασιλέα κοντά, καὶ οἱ γέροντες ἀπὸ τὴν βουλὴν τοῦ νὰ μὴ λείπουν.

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΑΛΕΞΑΝ. ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΜΕΓΙΣΤΑΝΑΣ.

Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν· Οἱ γέροντες εἶναι πολλὰ τιμημένοι, ἀμὴ εἶναι ὀλιγοχρόνιοι. Εὐθύς ἐσηκώθη καὶ ὁ πρωτοστάτορας Λευκούσης, καὶ ἀπεκρίθη· Ἀλέξανδρε Βασιλεῦ, ὁ σοφὸς Σολομὼν εἶπεν, ὅτι τὸ βασίλειον μὲ πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ στρατιὰν πρέπει νὰ ᾔναι· ὁ δὲ Βασιλεὺς πρέπει νὰ ἔχη Συμβούλους καλοὺς καὶ ἀξίους, καὶ νὰ συμβουλευῇ ὅλην τοῦ τὴν στρατιὰν νὰ ἔχουν ὁμόνοιαν.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΜΕΓΙΣΤΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝ.

Ὁ μέγας Ἀντίοχος καὶ πρωτοστάτορας εἶπε· Οἱ γέροντες

ἄνδρην. Ὁ Ἀντίοχος ὁ πρωτασπίτορας ἔβηκε εἰς τὴ κοντάρι τὴν περικαρπαλὶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ συναπαντήσας τὴν Κανταρκούσην, εἰπέ του· Προσκύνησον τὸ κοντάρι τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου. Ἀπεκρίθη ὁ Κανταρκούσης, καὶ εἶπεν· Ἐὰν ἐγὼ προσκυνήσω τὸ κοντάρι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἔσεις ὑποκάτω εἰς τὸ χέρι τοῦ βασιλέως Δαρείου δὲν εἰστέ. Ὁ Ἀντίοχος εἶπεν· Ἐὰν ἐσὺ δὲν δὲν προσκυνήσῃς τὸ κοντάρι τοῦ Ἀλεξάνδρου, χάνεις τὴν ζωὴν σου. Ὡς ἤκουσεν ὁ Κανταρκούσης τοὺς λόγους τούτους, ἐφοβήθη, καὶ ἐπροσκύνησε τὸ κοντάρι τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἐπῆγάν τον εἰς τὸ παλάτι, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐκάθητο εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλικόν, ἐγκοσμημένος ἀπὸ χρυσάφι καὶ λιθάρια πολύτιμα. Προσκυνῶντας ὁ Κανταρκούσης τὴν Ἀλέξανδρον, ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν, θυμάζων τὴν εὐμορφίαν τοῦ προσώπου τοῦ Ἀλεξάνδρου. Εἶχεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὸ κεφάλι του στέμμα μέγα ἐγκοσμημένον μὲ ραβδόθρον μαργαριτάρι, καὶ μὲ τῆς μυρσίνης τὰ φύλλα πλεγμένον.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ.

Ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος τὰ λόγια ὁποῦ ἔγραφεν ὁ Δαρεῖος ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ εἶπε πρὸς τὸν ἀποκριτάρην· Δὲν πρέπει τὸν Δαρεῖον τὸν βασιλεὺς βλέποντας μὲ τὸ κεφάλι, νὰ βουλευέται μὲ τὰ ποδάρια· δὲν εἶναι ἡ Μακεδονία τοιαύτη ὥσάν τοῦ φίνεται τοῦ Δαρείου. Τὴν αὐτὴν ὥραν ὥρισεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἔγραψεν ἐπιστολὴν τοῦ Δαρείου εἰς ἀπόκρισιν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΑΡΕΙΟΝ.

Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ὁ υἱὸς τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος τῶν βασιλέων, εἰς τὸν βα-

οιλία Δαρειὸν τῆς Περσίας. Τὴν ἐπιστολὴν σου ἀνεγνώ-
σαμεν, καὶ εὐχαριστοῦμεν σε, ὅπου μᾶς ἐλεημονήθης,
στέλνοντάς μας αὐθέντην καλόν. Ὅρίζεις νὰ ἐλθοῦμεν νὰ
σὲ δουλεύωμεν, ἀλλὰ νῆπιον ὅπου θὰ ὀηλάζῃ γάλα τῆς
μητρὸς τοῦ ἀνάξιον εἶναι τέτοιας τιμῆς. Καρτέρει με εἰς
ἐλίγους χρόνους, νὰ ἔλθω εἰς τὴν βασιλείαν σου με τοὺς
πρωτοκαβαλαραίους τῆς Μακεδονίας, καὶ θέλεις μὲ ἰδεῖ
τὸ τί παιδίον εἶμαι.

Ο ΔΑΡΕΙΟΣ ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ.

Ἐστειλε τὸν Κανταρκούσην ὀπίσω μετὰ τὴν ἐπιστολὴν,
καὶ ἐχάρισέ του ἄρματα Μακεδονικά, καὶ περικεφαλαίαν
ὅπου ἔγραφε τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλεξάνδρου, λέγοντάς του.
Ὅταν ἔλθω μετὰ τὸ φουσάτον μου νὰ πολεμήσω, αὐτὰ τὰ
ἄρματα νὰ βυστῇς νὰ μὴ σὲ σκοτώσουν οἱ Μακεδονίται.
Ὁ ἀποκρισάρης ἐπῆγε, καὶ ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν τῷ Δα-
ρείῳ. Ὁ Δαρεῖος ὥρισε καὶ ἀνέγνωσάν την, καὶ ἐγέλασεν.
Ὁ Κανταρκούσης εἶπε πρὸς τὸν Δαρεῖον· Δὲν πρέπει τέ-
τοια ἐπιστολὴ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν σου, καὶ νὰ γε-
λῇς, ἐπειδὴ ἐγὼ εἶδα, ὅτι ὁ Ἀλεξάνδρος ἐλίγων χρόνων
εἶναι, ἀμὴ αἱ τάξεις του εἶναι πολλὰ εὐμορφαις. Πρέπει
ὁ ἄνθρωπος ὅποτεν τὸν πονῇ τὸ δόντι, νὰ τὴν εὐγάλῃ,
διὰ νὰ μὴ κακοπαθήσῃ· ὁμοίως καὶ τὸ κυπαρίσι ὅταν ἦ-
ναι μικρὸν πρέπει νὰ ξεριζωθῇ· ἀλλ' ὅταν δυναμώσῃ, αἱ
μὴ πειράζεται τινάς. Οὕτω καὶ ἐσὺ προμήθευσον τώρα
νὰ τὸν ἐξολοθρεύσῃς ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν, εἰ δὲ καὶ τὸν
ἀφῇς· νὰ δυναμωθῇ, πλέον μὴ πειραχθῇ.

Ο ΔΑΡΕΙΟΣ ΕΜΠΑΙΖΕΙ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Δαρεῖος ὁ βασιλεὺς, τοῦ Κανταρκούση τὰ λόγια δὲν ἐ-
πίστευσεν, ἀλλ' ἀπέστειλε τὸν ἡγαπημένον του Κλητεῦ-

οὐσιν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον νὰ τὸν ἰδῇ, διὰ νὰ ἐρευνήσῃ τί γινώσιν ἔχει. Τοῦ ἔστειλε μίαν γουργουραν ξύλινην, καὶ μίαν βέργαν νὰ τὴν κτυπᾷ νὰ γυρίῃ· σεντούκια δύο εὐκαιρα, συναπόσπορον δύο σακκία, καὶ τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΑΡΕΙΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Δαρεῖος ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλείων, καὶ τῆς Περσίας θε-
 ῆς, εἰς τὸ παιδίον μου τὸν Ἀλέξανδρον χαίρειν. Φαίνε-
 ται ὡς εἰς ἐμένα, ὅτι ἴσως σοὺ ἐκακοφάνη Ἀλέξαν-
 δρε, εἰς τὴν πρώτην μου ἐπιστολὴν, πῶς σοὺ ἔγραφα νὰ
 μὲ δουλεύῃς, ἀλλὰ τοῦτα διὰ γινώσιν σου ἤθελεν εἶναι.
 Σοὺ στέλλω τώρα ἓνα παιγνίδιον, καὶ μίαν βέργαν νὰ
 τὸ κτυπᾷς νὰ γυρίῃ, καὶ νὰ παίζῃς μὲ αὐτό. Δάδε ἀ-
 κόμη δύο σεντούκια εὐκαιρα, καὶ δύο σακκία συναπό-
 σπορον· τὰ σεντούκια νὰ τὰ γεμίσῃς τριῶν χρόνων δόσι-
 μον, καὶ τὸν συναπόσπορον ἐὰν ἡμπορέσῃς νὰ τὸν μετρή-
 σῃς, τὸσον φουσάτον ἔχω. Στείλῃ μου χαράτζιον, καὶ
 φουσάτον εἰς δούλευσίν μου, ὥσάν τὸ ἐδίδεν ὁ πατέρας
 σου· εἰδὲ μὴ, δεμένον σὲ θέλουν φέρει ἐμπρὸς μου, δίχως
 νὰ λάβῃς πλέον ἀπὸ ἐμένα συμπάθειον.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΘΥΜΟΝΕΙ ΚΑΤΑ ΤΟΤ ΔΑΡΕΙΟΥ.

Ὁ Κλητευούσης ἔφερε τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἀλέξαν-
 δρον, καὶ ἐπροσκύνησέ τον· τοῦ ἐπαράδωκε καὶ τὰ σεν-
 τούκια, τὸν συναπόσπορον, καὶ τὴν ξύλινην γουργουραν.
 Ὁ Ἀλέξανδρος ὥρισε καὶ ἀνέγνωσαν τὴν ἐπιστολὴν, καὶ
 ἀκούοντάς την ἔστεισε τὸ κεφάλι του, καὶ εἶπεν· Ὁ πα-
 ράφρων καὶ ὑπερήφανος Δαρεῖος ὥσάν θεὸς ὀνομάζεται,
 ἀμὴ ὡς ἄνθρωπος θέλει πίνει. Αὐτὸς ἕως εἰς τὸν οὐρα-
 ὸν ὑψώνεται, ἀμὴ ἕως τὸν Ἄδην θέλει καταβᾶσθαι. Ἐ-

εὐντρίψῃς τὰ σεντούκια, ἐμάσητε τὸν συναπόσπορον, καὶ ὥρισε νὰ κάμουν ἀπόκρισιν τοῦ Δαρείου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΑΡΕΙΟΝ.

Οἱ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς Ἀλέξανδρος εἰς τὸν Δαρεῖον τὸν βασιλέα τῆς Περσίας χαίρειν. Πολλὰν τιμὴν καὶ αὐξήσιν ἔκαμες εἰς ἐμένα, στέλλοντάς μου γουργούραν νὰ παίζω μετ' ἐκείνην. Πολλὰ ὑπερφηανεύεσαι, ἀμὴ ἕως τὸ ὕστερον θέλεις πέσει κάτω. Καλὸν σημεῖον μοῦ ἔστειλεις, ὡς φαίνεται τὸ πρᾶγμα, διότι ὡσὰν γυρίζει ἡ γουργούρα, ἔτσι θέλω γυρίσει τὸν κόσμον ὅλον, καὶ θέλω τὸν κυριεύσει, ἐρχόμενος καὶ εἰς ἐσένα. Ὡσὰν ἐμάσησα τὸν συναπόσπορον, καὶ τὸν ἔπτυσσα, οὕτω τὰ φουσάτα σου θέλω τζακίζει με τὸ θέλημα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τοῦ Κυρίου Σαβαώθ. Τὰ σεντούκια ἐδέχθηκα ὡς μέγα δῶρον, ὡσὰν τὰ κάστρα, ὅπου θέλω πάρει. Σώνει σου ἡ Ἀνατολὴ μετὰ τὸ Περσικὸν μέρος τὸ σκιαζάρικον νὰ ὀρίζῃς, καὶ ἀπὸ τὴν Δύσιν νὰ ἀπέχῃς.

Ο ΚΛΗΤΕΡΟΥΤΗΣ ΓΥΡΙΖΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΑΡΕΙΟΝ.

Ἐδωκε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κλητεουσίου καὶ ἔστειλέ τον ὀπίσω μετὰ δῶρον νὰ ὑπάγῃ τοῦ Δαρείου, πιπέρει ἓνα μόδι. Πρὶν φύγῃ ὁ Κλητεουσίου, τοῦ εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος· Εἶδες ἔμπροσθέν σου πῶς ἐμάσησα τὸ συναπόσπορον, καὶ ἔπτυσά τον; ἔτσι καὶ ἡ δύναμις μου πρὸς τὴν δυνάμιν σας εἶναι ὡσὰν τὸ πιπέρει. Ἄς ἰδῇ ὁ Δαρεῖος πόσα σπουρία συναπόσπορος τυχαίνει εἰς ἓνα κόκκον πιπέρους· οὕτως εἶναι καὶ τὰ φουσάτα μου, καὶ ἃς μετὰ καρτερῇ.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΤΗΝΑΖΕΙ ΤΑ ΦΟΥΣΑΤΑ ΤΟΥ.

Οἱ Ἀλέξανδρος ὥρισεν εὐθὺς νὰ συναχθοῦν τὰ φουσάτα

του εἰς τοὺς Φιλίππους. Ἑμαῖζώχθησαν δλα, καὶ εὗρηκε πεντακόσαις χιλιάδες ἄρματωμένους. Ἄρκε ταῖς τριακόσαις χιλιάδες νὰ φυλάττουν τὴν Μακεδονίαν, καὶ με λόγου του ἐπῆρε διακόσαις χιλιάδες, κινῶντας κατεπάνω τοῦ βασιλέως Θεσσαλονίκης Ἀρχιδονούση. Ὁ Ἀρχιδονούσης ὡς ἤκουσε πῶς ἔργετα κατεπάνω του ὁ Ἀλέξανδρος, ἐγνώρισεν ὅτι δὲν δύναται νὰ τὸν ἀντισταθῇ. Ἐστειλέ του λοιπὸν ἀποκρισάρην με χρυσάφι πολὺ, ἄλογα διαλεκτὰ τοῦ σταύλου ἑκατὸν, ἅμᾳ με χρυσίον ἱστορισμένον, καὶ τὸν υἱὸν του τὸν Πολυκαρτούσην.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΡΧΙΔΟΝΟΥΣΗΣ ΠΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Ἀρχιδονούσης ὁ βασιλεὺς τῆς Θεσσαλονίκης, πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον τῆς Μακεδονίας τὸν βασιλέα τὸν ἐνδοξότατον καὶ φρονιμώτατον. Μὲ χαρὰν μεγάλην, δῶρα καὶ συναπάντησιν, καὶ με πολὺ ροιζικὸν στέλνω τῆς βασιλείας σου τιμημένον λιζάτον. Διὰ περισσοτέραν τιμὴν σου τὸν υἱὸν μου στέλνω τὸν Πολυκαρτούση νὰ δουλεύσῃ τὴν βασιλείαν σου, καὶ με δῶρα πολύτιμα, κατ'ὡς εὕρισκονται εἰς τὴν βασιλείαν μας. Σοὺ ἐχάρισεν ὁ Θεὸς νὰ γίνῃς Αὐτοκράτωρ τοῦ κόσμου ὅλου διὰ τοῦτο σὲ προσκυνῶ με ὅλον μου τὸ βασιλείον νὰ ἦμαι ὑποκάτω εἰς τὸν ὀρισμὸν σου, καὶ ὅτι ὀρίζεις ἀπὸ φουσάταν καὶ λιζάτον νὰ στέλῃς τῆς βασιλείας σου. Ἐὰν ἐστείλαμεν δῶρα ὀλίγα, δέξου τα διὰ πολλὰ, καὶ ἐὰν ὀρίζῃς νὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν βασιλείαν σου, θέλω ἔλθαι μετὰ πάσης χαρᾶς.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΕΧΕΤΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐδέχθη τὰ δῶρα, καὶ διαβάζοντας τὴν ἐπιστολὴν, ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, καὶ τὸν εὐχαρίστησε.

πολλά. Ἐπίσας τὸν Πολυκαρτοῦση, ἐφίλησέ τον ἐγκαρ-
διακά, καὶ εἶπέ τον· Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ πατρός σου,
νὰ ᾗσαι ἀδελφός μου ἀγαπημένος. Μετὰ ταῦτα ὤρισε νὰ
γράβουν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Θεσσαλονίκης.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΡΟΣ ΑΡΧΙΔΟΝΟΥΣΗΝ.

Ἀλέξανδρος, ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας εἰς τὸν βασιλέα
τῆς Θεσσαλονίκης Ἀρχιδονούσην. Χαιρετοῦμέν σε καὶ εὐ-
χαριστοῦμέν σε εἰς τὴν ἐπιστολὴν ὅπου μᾶς ἔστειλες, ὅχι
διὰ τὰ δῶρα ὅπου μᾶς ἔστειλες, μὲ τὸν υἱόν σου, ἀλλ' διὰ
γλυκά σου λόγια, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην μὲ τὴν ὁποίαν
μᾶς προσεδέχθη. Τὸ κεφάλι ὅπου προσκυνᾷ, σπαθί ἀκο-
νισμένον δὲν τὸ κόπτει. Ὁ υἱός σου ἂν ᾗται μετ' ἐμένα
ὡς ἀνδελφός μου, ἐσὺ δὲ κάθου εἰς τὸ βασίλειόν σου εἰ-
ρηνικά, καὶ εὖχου μας. Τὸν κάθε χρόνον νὰ μᾶς διδῇς ὁ-
γδοῶντα τάλαντα λιζάτον, καὶ δό, μα· τώρα εἰς βοήθειαν
δώδεκα χιλιάδες φουσάτον.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ.

Εἶδεν ὁ Ἀρχιδονούσης τὴν ἐπιστολὴν, καὶ ἐπροσχύνησέ
την, καὶ παρευθὺς ἔστειλε ταῖς δώδεκα χιλιάδες τὸ φου-
σάτον εἰς βοήθειαν τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπη-
κόθη ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὰς Ἀθή-
νας. Πτον αἱ Ἀθηναὶ κάστρον μέγα μὲ κάθε πρᾶγμα
στολισμένον, ὅπου δὲν εὗρίσκετο παρόμοιον εἰς τὸν κό-
σμον, καὶ εἶχε μέσα δώδεκα ῥήτορας, ὅπου τὸ ἐκυβερνοῦ-
σαν, φρονιμωτέρους ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἑλλήνας. Εὗρίσκεον-
το ἐκεῖ διδασκαλεῖα, καὶ πᾶσα φρόνησις τῶν Ἑλλήνων,
καὶ μὲ δικαιοσύνην ἐκυβερνοῦσαν τοὺς Ἑλλήνας.

πρέπει νὰ στέκουν εἰς τὴν πολιτείαν μὲ τὸν βασιλέα, καὶ νὰ μὴ λείπουν παντελῶς ἀπὸ κοντάτου, οἱ δὲ νῆοι νὰ στρατεύωνται, ὅτι ἔχουν θάρρος εἰς τὴν νεότητά τους καὶ δύναμιν· ὅταν δὲ γράσουν νὰ ἦναι ἀναπαυμένοι. Μετὰ ταῦτα ἀναστὰς ὁ Ἀντίγονος, εἶπε· Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, πρέπει ἡμεῖς τώρα νὰ κινήσωμεν κατ' ἐπάνω τῶν Βασιλέων τῶν γειτόνων μας ἔξωφρα, νὰ πιάσῃ τὴν ἀνάγκην τοὺς, καὶ νὰ ἄλησμονήσουν τὴν ἐδικὴν μας, νὰ μὴ κάμουν δόλον πρὸς ἡμᾶς. Ἐν τούταις ταῖς τέσσαρες βουλαῖς εἶπαν οἱ ἡγαπημένοι τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τέλος πάντων ὁ θησαυροφύλακας ὁ Πτυλεμαῖος εἶπεν· Ἐγὼ λέγω, Βασιλεῦ, νὰ ἐξέλθωμεν μὲ τὰ φουσάτα μας μὲ ἄρματα λαμπρά, νὰ γράψωμεν εἰς τὰ σκουτάρια μας σημαδι ἐδικόν σου, νὰ ἡξεύρουν ἄλλοι τίνος στρατιὰ καὶ τίνος βασιλέως εἶναι, διὰ νὰ μὴ καυχῆσθαι οἱ γείτονές μας, ὅτι καὶ ἡμεῖς ἀποθάνωμεν ὁμοῦ μὲ τὸν Φίλιππον.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΛΕΧΕΤΑΙ ΤΗΝ ΣΥΜΒΟΥΛΗΝ.

Αὗται αἱ συμβουλαὶ ἄρεσαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ὤρισεν εἰς ὅλον τοῦ τῷ βασιλείῳ νὰ συναχθοῦν οἱ χαλκιάδες ἄλλοι εἰς τοὺς Φιλίππους. Ἐπρόσταξε νὰ δουλεύσουν Σουσάνια, ἦγουν σιδηροποκάμισα μὲ περικεφαλαίας, καὶ εἰς τὰ σκουτάρια τοὺς νὰ γράψουν κεφαλὴν Λέοντος, εἰς δὲ τὴν περικεφαλαίαν νὰ κάμουν Βασιλίσκου κερατόπουλα, καὶ τῆς Ἀσπίδος αἱ κορυφαῖς νὰ ἦναι σμικταῖς. Ὀρίσε τοὺς μαστόρους νὰ ἄρματώσουν τὴν ἡμέραν τετρακοσίου ἀνθρώπους χωρὶς τοὺς χρυσοπτεριστεράτους, κάνοντας καὶ τῶν ἀλόγων ἄρμάτωσιν ἀπὸ τὸν Κροκόδειλον, μὲ Σουσάνια περιχρυσωμένα. Οὕτως ἐτοιμάζετο ὁ Ἀλέξανδρος νὰ κινήσῃ εἰς τὴν ἐκστρατείαν. Ἀλλ' ὁ Δαρεῖος βασιλεὺς

τῆς Περσίας μανθάνοντας ὅτι ἀπέθανεν ὁ Φίλιππος, ἀπέστειλεν ἀποκρισάρην μὲ ἐπιστολὴν εἰς τὴν Μακεδονίαν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΑΡΕΙΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΚΕΔΟΝΑΣ.

Δαρεῖος ὁ βασιλεὺς, ὁ ἴσος μὲ τοὺς θεοὺς τοὺς οὐρανίους, καὶ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην βασιλεὺς, ὅπου λάμπει ὡσάν ὁ ἥλιος, πρὸς τοὺς εὐρισκομένους εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ἐμαθα ὅτι ὁ βασιλεὺς Φίλιππος ἀπέθανε, καὶ ἄφησε μικρὸν παιδίον εἰς τὸ βασίλειον, ὃ ὅποιος δὲν εἶναι ἄξιος νὰ βασιλεύῃ μῆτε διὰ τὸν νοῦν, μῆτε διὰ τοὺς χρόνους. Ἐπικράνθηκα πολλὰ διὰ τὸν θάνατον τοῦ Φιλίππου, καὶ διὰ τὸ παιδίον ὅτι δὲν εἶναι ἄξιον νὰ κρατήσῃ τὸ βασίλειον τοῦ πατρὸς του. Διὰ τοῦτο ἐλεημονήθηκα, καὶ ἐστείλά σας αὐθέντην καλὴν καὶ φρόνιμον, τὸν ἡγαπημένον μου Κανταρκούσην, νὰ ὀρίξῃ τὸν τόπον σας καλὰ, διὰ νὰ τὸν προσκυῖτε ἀντίτυπα ἐμένα. Ὅταν ἔλθῃ καιρὸς τοῦ ταξειδίου, νὰ ἐλθῇτε μὲ τὸ στράτευμα ὅλον, νὰ φέρετε λιζάτον, ἥγουν χαράτζι, στέλνοντάς μου ἀκόμη τὸ παιδίον τοῦ Φιλίππου ἐδῶ τὸ ὀγλιγωρότερον μὲ ὅλα τὰ σημάδια τὰ βασιλικὰ, ὅτι ἐδῶ εἶναι καὶ ἄλλων Βασιλέων παιδιά ὑποῦ μὲ δουλεύουν ἕως σαράντα. Ἐὰν ἰδῶ τὸ παιδίον ὅτι γίνεται φρόνιμον, ὀλίγον καιρὸν θέλω τὸ κρατήσῃ, καὶ πάλιν θέλω τὸ στείλῃ Βασιλέα εἰς ἐσάς.

Ο ΚΑΝΤΑΡΚΟΥΣΗΣ ΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ.

Ο Κανταρκούσης ἦλθεν εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἔφερε τὴν χρυσοβουλωμένην ἐπιστολὴν. Οἱ ἄρχοντες ἐπῆγαν τὸν εἰς τὸν Βασιβόνδα τὸν Πτολεμαῖον, καὶ αὐτὸς τὸν ἐπῆγεν εἰς τὸ κάστρον εἰς τοὺς Φιλίππους πρὸς τὸν Ἀλέ-

ΣΥΜΒΟΤΑΙΟΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ.

Ὡς ἤκουσαν οἱ φιλόσοφοι, ὅτι ἔρχεται ὁ Ἀλέξανδρος κατὰ πάντας τοὺς, ἐποίησαν σύνταξιν. καὶ ἐβουλεύθησαν νὰ μὴ τὸν δεχθοῦν. Ὅμως ἀνέστη Σοφάνης ὁ φιλόσοφος τῶν φιλοσόφων, καὶ εἶπε· Δὲν μᾶς πρέπει νὰ πολεμήσωμεν μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐσκότωσε τοὺς Κουμάνους, τοὺς Ἀλαμάνους, καὶ τὸν Ἀνάξαρχον τὸν Βασιλέα, καὶ ἐπῆρε τὸν τόπον τοῦ ὁ Ἀρχιδονούσης ὁ βασιλεὺς τῆς Θεσσαλονίκης ἐπροσκύνησέ τον μετὰ ἀγάπην, καὶ ὤφησέ τον εἰρηνικὸν εἰς τὸ βασιλείον του. Λοιπὸν λέγω νὰ κάμωμεν ἀγάπην νὰ μὴ χαλάσῃ τὸ κάστρον μας. Ἀπεκρίθη Ἀντισθένης ὁ φιλόσοφος καὶ εἶπεν· Ἀφ' οὗ ἐκτίσθησαν αἱ Ἀθῆναι, ἄλλος αὐθέντης δὲν τὴν ἐκυρίευσεν. Δαρεῖος ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας ἦλθε καὶ ἀπέκλεισέ την, καὶ ἐπολέμησέ την, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἐδυνήθη νὰ κάμῃ, μόνον εὐκαιρὸς διέβη καὶ ἐντροπιασμένος. Ἄλλος βασιλεὺς τῆς Περσίας ὁ Ξέρξης, ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθῆνας μετὰ δύναμιν πολλήν, ὅμως οὔτε αὐτὸς τίποτε δὲν ἔκαμε, μόνον νικημένος διέβη ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους, ἐπειδὴ εἰς ἓνα ποτάμι τῆς Μακεδονίας ὀλίγον ἔλειψε ὅπου δὲν ἐπνίγη αὐτὸς καὶ τὰ φουσάτα του. Δὲν πρέπει λοιπὸν ἡμεῖς μετὰ τέτοιαν δύναμιν, ὅπου ἔχομεν, νὰ προσκυνήσωμεν τὸν υἱὸν τοῦ Φιλίππου. Διογένης ὁ φιλόσοφος εἶπεν· Ἐγὼ εἶδῶ καὶ τρεῖς χρόνους ἐπῆγα εἰς τὸ νηοί τῆς Ὀλυμπιάδος· ἐκεῖ εἶδα τὸν Ἀλέξανδρον, ὅπου ἦλθεν εἰς τὸ παιγνίδιον, ἔκρουε κονταριαίς, καὶ ἐγύρευε τὸ ροζικόν του, καὶ ἔρριξεν αὐτὸς τοῦ πρωτοκαθαλλαίους, εἰς τρόπον ὅτι εὐφήμισάν τον οἱ αὐθεντάδες, καὶ ἐβαλάν τον πρωτοκαθαλλάρχον ἐπάνω εἰς ὄλους. Ἐκεῖ εὐρέθη εἰς τὸ παιγνίδιον καὶ

ὁ Οὐράνιος ὁ φιλόσοφος τῆς Ὀλυμπιάδος, ὁ ὁποῖος ὡς εἶδε τὸν Ἀλέξανδρον εἶπε πρὸς τοὺς ἄρχοντας. Μέγα σημάδι βλέπω εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Φιλίππου, ὅπου θέλει ὀρίσει τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ἐπροσκάλεσέ τον ὁ φιλόσοφος νὰ τὸν βάλῃ εἰς τὸ κάστρον νὰ τὸν προσκυνήσουν. Τοῦτο μοῦ φαίνεται, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νὰ σᾶς συμβουλεύσω, τὸν Ἀλέξανδρον νὰ μὴν ἀντισταθοῦμεν εἰς πόλεμον, ὅτι πολλὰ εἶναι δυνατὸς καὶ ἀνδρειωμένως. Ἀληθινὰ εἶναι νέος, ἀμὴ ἐπῆρεν θυμὸς μέγας εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἔχει φουσατά πολλὰ ἀνδρειωμένα. Κάλλιον μοῦ φαίνεται λοιπὸν νὰ τὸν δεχθῶμεν μὲ τιμὴν καὶ μὲ δῶρα, ἐπειδὴ αὐτὸ θέλει μᾶς ἀφήσει ζακόνια καλὰ νὰ ἔχωμεν εἰς τὸν τόπον μας, καὶ ἀπ' εἰδῶ θέλει σηκωθῇ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Γρόμην.

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΝ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Οἱ λόγοι τοῦ φιλοσόφου Διογένους δὲν ἤρεσαν τῶν Ἀθηναίων, μόνον ὠνεΐδισάν τον καὶ τὸν ὕβρισαν ἄτιμα, λέγοντες· Εἰς κάθε ἄνθρωπον φρόνιμον καὶ μεγάλη λωλάδα εὐρίσκεται. Ὁ φιλόσοφος ἐλυπήθη πολλὰ πῶς τὸν ὕβρισαν εἰς τὸ μέσον τοῦ λαοῦ. Τὴν αὐτὴν ὥραν ἐξέβη ἀπὸ τὸ κάστρον, ἐπῆγεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, τὸν ἐπροσκύνησε, καὶ ἐφανέρωσέ του τὴν γνώμην τῶν Ἀθηναίων. Ὁ Ἀλέξανδρος εὐθὺς ὥρισε νὰ ἀρματωθῇ τὸ φουσατόν του δυνατὰ, καὶ ἐκίνησεν εἰς πόλεμον κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Ἐτέντωσε κοντὰ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ὥρισε ἓνα ἄρχοντα μέγαν καὶ εὐγενικὸν ἀπὸ τὴν Ἀλαμανίαν, ὀνόματι Ἀρφάδιον, νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ ἀποκρισάρας. Αὐτὸς γλῶσσαν Ἑλληνικὴν δὲν ἤξευρε νὰ συντόχῃ, καὶ μετὰ βίας πύραν οἱ Ἀθηναῖοι ἄνθρωπον νὰ εἰπῇ τὴν ἀπόκρισιν. Ὁ Ἀρφά-

διος λοιπὸν εἶπε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους· Ὅριζαι ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος νὰ τοῦ δώσετε λιζάτον καὶ φουσάτον, καὶ νὰ τὸν προσκυνήσετε, διὰ νὰ ἔχετε ἀγάπην, εἰδὲ καὶ τὸν ὀρισμὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου δὲν πιάσετε, τὸν τόπον σας ὅλον θέλει χαλάσει, τὸ φουσάτον σας ὅλον θέλει κατακοπῇ ἀπὸ τὸ σπαθὶ τῶν Μακεδόνων, καὶ θέλετε ἔχει ἐσεῖς τὸ κρίμα. Ὡς ἤκουσαν τοῦτο οἱ Ἀρχαῖοι τῶν Ἀθηναίων, ἀπεκρίθησαν γελῶντες, καὶ εἶπαν τόσον χοντροὺς καὶ ὑπερηφάνους λόγους πρὸς τὸν ἀποκρισάρην, ὅπου αὐτὸς ἐντρέπετο νὰ τοὺς ἀκούῃ. Σύρε εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἰπέ του ὅτι αἱ Ἀθῆναι δὲν τὸν προσκυνοῦν. Ἀς ἡξεύρῃ ὅτι ἄλλοι καλλήτεροι βασιλεῖς ἀπὸ αὐτὸν ἦλθαν εἰς τὰς Ἀθῆνας, καὶ δὲν τοὺς ἐπροσκυνήσαμεν, ἐπειδὴ εἰς ὅλον τὸν κόσμον καλλήτεροι φιλόσοφοι, καὶ πρωτοκαθαλλαρχοὶ δὲν εἶναι. Σῶνει τὸν ἢ Μακεδονία νὰ βασιλεύῃ, καὶ ὅς εὖγῃ ἀπὸ τὸν τόπον μας ὥσάν δὲν θέλει. Ἐκοψαν εὐθὺς τὸν δραγουμάνον ἔμπροσθεν τοῦ ἀποκρισάρη, διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ ἄλλος μὲ μαντάτα, καὶ τὸν ἐξέβαλαν.

ΘΥΜΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

Ἐφθασεν ὁ ἀποκρισάρης εἰς τὸν Ἀλέξανδρον καὶ εἰπέ του ὅλους τοὺς λόγους τῶν Ἀθηναίων. Ὡς ἤκουσέν τους ὁ Ἀλέξανδρος, ἐθυμώθη κατὰ πολλὰ, καὶ ὥρισε νὰ ἀρματωθῇ τὸ φουσάτον του, καὶ εὖγῃκεν εἰς πόλεμον. Εἰς τέσσαρα μέρη τοῦ κάστρου ἔδωκεν σφίξιν. Οἱ Κουμάνοι τῆς Ἀλαιανίας ἐτόξευαν μὲ σαῖταις ὥσάν νέφος μελισσῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνοι ἀπὸ τὸ καστρὸν δὲν ἐδύνοντο νὰ ἰδοῦν ἑξῶ, ἐβαρέθησαν νὰ ἦναι ἀποκεκλεισμένοι, καὶ ανοίξαντες ταῖς πόρταις ἐξέβησαν εἰς πόλεμον.

ΝΙΚΗ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἐσκότωσαν ἀπὸ τοὺς Κουαάνους δέκα χιλιάδες, καὶ τρεῖς χιλιάδες ἀπὸ τοὺς Μακεδονίους, ἀπὸ δὲ τοὺς Ἀθηναίους ἐσκότώθησαν μόνον δέκα. Ἐρρίξαν στίαν ἀπὸ τὸ κάστρον, καὶ ὀλίγον ἔλειπε νὰ καύσουν καὶ τὸν Ἀλέξανδρον. Τοιαύτην ἀνδραγαθίαν εἰδείξαν οἱ Ἀθηναῖοι.

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΔΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Ὅταν ἐφθασεν ἡ νύκτα, ἐπῆγεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὸν τόπον ὅπου ἦτον κανεμένος. Ἔβλεπε τὸ φουσάταν τοῦ ὀλόγυρα, καὶ αὐτὸς εἰσέβη εἰς τὴν τένταν του. Ἦκει ὥρισε νὰ πεγαίνουσιν οἱ μεγιστάνοι, καὶ ἐσυμβουλεύθησαν τί νὰ κάμουν εἰς τοὺς Ἀθηναίους. Εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος· Ἄρχοντες εὐγενέστατοι καὶ ἀνδρειωμένοι, ἐκαταντήσαμεν νὰ πέσωμεν εἰς τὸ κάστρον τῶν Ἀθηναίων ὑποκάτω, καὶ τὴν τόπον τοὺς δὲν τὸν ἐπήραμεν, τώρα τί ὀρίζετε νὰ κάμωμεν; Ἀπεκρίθη ὁ φιλόσοφος, ἀποῦ ἐφυγεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ὁ Διογένης, καὶ εἶπεν· Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, ἤξευρες, ὅτι, αἱ Ἀθηναῖοι δὲν πέρνονται εὐκολα, ἐπειδὴ εἶναι μέσα λαὸς πολλὸς, ἕως δέκα χιλιάδες ἀνδρειωμένοι. Κάμε τίποτε τέχνην, μήπως τοὺς πλανέσης νὰ ἐξέλθουν ἔξω εἰς πόλεμον, καὶ ἡμεῖς νὰ δώσωμεν εἰς φυγὴν. Αὐτοὶ θέλουν μᾶς διώξει, ἀποῦ δὲ ξεμακρύνωμεν ἀπὸ τὸ κάστρον, τότε νὰ γυρίσωμεν ἐπάνω τοὺς μὲ τὰ καλὰ ἄτια, καὶ οὕτω θέλωμεν τοὺς σκοτώσει· πέρνοντας καὶ τὸ κάστρον. Ὡς ἡκούσεν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν τοιαύτην τέχνην, καθὼς οἱ Ἑλληνες ἔκαμαν εἰς τὴν Τρωάδα, ἐσηκώθη εὐθὺς μὲ ὄλα τοῦ τὰ φουσάτα, φεύγει, καὶ ἀφίνει ἐπιταυτοῦ εἰς τὸ στρατόπεδόν του, ἀγελάδια χίλια, καὶ πρόβατα χιλιάδες τίσσαρες, καὶ μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὴν τένταν του.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ.

Ἀρχοντες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὴν ἐξεύροντας τὴν δύναμιν τοῦ ἐδικοῦ σας θεοῦ, ἤλθα κατεπάνω σας μὲ τόσον στρατεύμα ὥς μὲ ἴδετε καὶ ἔσεις· ἀλλ' ἐθυμώθη ὁ θεός σας ὁ Ἀπόλλων· καὶ ἔδωκέ σας δύναμιν, καὶ ἐσκοτώθη τὸ φουσατόν μου ἀπὸ ἐσᾶς. Ἰδοὺ ὅπου ἐκβαίνω ἀπὸ τὸ κάστρον σας, καὶ ἀπὸ τὸν τόπον σας. Τὰ γελαδοπρόβατα ὅπου ἤφρησα, νῦν θυσιάσετε εἰς τὸν θεόν σας τὸν Ἀπόλλωνα, διὰ νῦν μὲ συμπαθήσῃ.

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἐξέβηκαν ἀπὸ τὸ κάστρον, καὶ ἐπῆγαν ἐκεῖ ὅπου ἦτον ἡ τένταις τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἦσαν τὰ χίλια ἀγελάδια, τὰς τέσσερας χιλιάδας πρόβατα, καὶ τὴν ἐπισταλὴν, τὴν ὁποίαν ἀνέγνωσαν, καὶ εἶπαν· Βέβαια ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ ἔφυγεν ὁ υἱὸς τοῦ Φιλίππου.

ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΤΙΡΟΜΑΧΟΥ.

Εἷς ἄρχων ἐνόματι Τιρόμαχος, εἶχεν ἰδεῖ ὄνειρον, καὶ ἦλθε πρὸς τοὺς ἄρχοντας λέγων· Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ αὐθεντάδες σταθῆτε, μὴ διώκετε τὸν Ἀλέξανδρον. Ἐτούτην τὴν νύκτα εἶδα ὄνειρον βαρὺ, ὅτι τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ ναὸς ἔπεσε, τοῦ κάστρου οἱ πύργοι ἐγάλασαν, ἡ πόρταις ἡ μαρμαρέναις ἔπεσαν, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἰσέβη καθυλάρης, περιπατῶντας εἰς τὰς βουβας, καὶ τὸ κάστρον ἐγέμισσε σιτάρι δασὺ ὄριμον καὶ ἄγουρον, καὶ οἱ στρατιῶται τοῦ Ἀλεξάνδρου τὰ ἐθέριζαν.

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΠΟΛΕΜΟΥΝ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἠθέλησαν γὰρ ἀκούσασιν τὸν Τιρόμαχον.

ἀμὴ ἐπῆγαν κατόπι τοῦ Ἀλεξάνδρου διώκοντες. Ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς ἱκαρτέρει εἰς τὸν λόγγον τῆς Κασταλίας, καὶ διέταξε τὰ φουσάτα του εἰς τρία μερτικὰ τὸ κάθε ἕνα κατὰ τὴν τάξιν του. Εἰς τὸν κάμπον τῆς Κασταλίας οἱ Ἀθηναῖοι ἐφθασαν τὸν Ἀλέξανδρον, ὃ ὁποῖος παρειαυθὺς ὥρισε καὶ ἐκτύπησαν τὰ ὄργανο, καὶ ἐξέβησαν τὰ φουσάτα ἀπὸ τὸν λόγγον ὅπου ἦσαν κρυμμένα. Καθὼς τὰ εἰδασιν οἱ Ἀθηναῖοι ἐτρήμαξαν, καὶ εἶπαν· Σήμερον οὐδὲ ἓνας θέλει γλυτώσει, καὶ μὲ φόβον μέγαν εὐγῆκαν εἰς τὸν πόλεμον.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΥΓΧΩΡΕΙ ΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ.

Ἐκαβαλίκευσεν ὁ Ἀλέξανδρος τὸν Βουκέφαλον, καὶ ἐπεριπάτει εἰς τὸ μέσον τοῦ κάστρου, παρακαλῶντας τὰ φουσάτα του νὰ μὴ κόπτουν τοὺς ἀνθρώπους· ἀλλὰ δὲν ἤμποροῦσε νὰ καταπραῦνῃ τὸν θυμὸν τοὺς. Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παῖδια ἔστεκαν κλαίοντες καὶ ἐπαρακαλοῦσαν τὸν Ἀλέξανδρον νὰ τοὺς ἐλεήσῃ, καὶ νὰ παύσῃ ἡ θραύσις. Ὁ Ἀλέξανδρος μὴ δυνάμενος νὰ τοὺς σταματήσῃ ἀπὸ τὴν μανίαν τοὺς, ὥρισε νὰ βάλουν στίαν εἰς τὰ κάστρα. Αἱ γυναῖκες, καὶ τὰ παῖδια ἀνέβαινον εἰς τοὺς πύργους, νὰ γλυτώσουν, ὅμως ἀπὸ τὴν φωτίαν ἐγκρεμίζονταν κάτω καὶ ἐσκοτώνονταν. Ἄλλοι ἔτρεχον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ νὰ γλυτώσουν, ἀμὴ καὶ ἐκεῖνος ἐκάη μὲ ὅλους τοὺς θεοὺς τῶν Ἑλλήνων. Τότε ὁ Ἀλέξανδρος ἐγέλασε καὶ εἶπεν· Ἐὰν ἦσαν οἱ θεοὶ τῶν Ἑλλήνων θεοὶ ἀληθινοὶ, ἤθελον διαφεντεφθῇ ἀπὸ τὴν φωτίαν νὰ μὴ καοῦν. Ἐλυπήθη ὅμως τὸν λαὸν, καὶ ἔλεγε· Σήμερον τῶν Μακεδόνων τὰ ἄρματα ἠκονίσθησαν ἀπὸ τὰ αἶμα τῶν

Ἀθηναίων, ἀλλὰ δὲν εἶναι τὸ πταίσιμον ἀπὸ ἐμένα, ἀμὴ
ἀπὸ αὐτοῦ; διὰ τὴν ἀγνοσίαν τους.

ΟΡΙΝΟΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

Τότε δ' Διογένης ὁ Φιλόσοφος εἶπεν· Ὁ ἄνθρωπος ἂν δὲν
παύῃ, δὲν μαθαίνει καλὰ· ἐπειδὴ λέγει ὁ λόγος· τζάκισε
τὸ κεφάλι τοῦ ἐχθροῦ σου, διὰ νὰ σὲ πείθεται, καὶ νὰ σὲ
φοβάται. Ἐγὼ τὸ προεἶπα τῶν Ἀθηναίων, ἀλλ' αὐτοὶ τὸν
λόγον μου δὲν ἤθέλησαν ποτὲ νὰ ἀκούσουν. Αἱ Ἀθηναί
καὶ αἱ Θῆβαι τῶρα κλαίουں πικρῶς, καθὼς καὶ τὰ βασι-
λεια τῆς Δύσης, Σικελίας, καὶ Λακεδαιμονίας ἔφριξαν, καὶ
ἔπεσαν εἰς φόβον μέγαν, καὶ εἰς μικρὸν λογισμὸν.

ΟΙ ΡΩΜΑΙΟΙ ΠΡΟΣΚΥΝΟΥΝ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Τότε ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος ἐδιέβη εἰς τὴν Ῥώμην.
Ἐγραψε τὰ φρουράτα του, καὶ κῦρε τετρακόσους χιλιάδες
ἄρματωμένους. Πηγαίνοντας εἰς τὴν Ῥώμην, ἐσυνα-
πάντησάν τον οἱ αὐθεντάδες τῆς Λακεδαιμονίας, καὶ τῆς
Βούλικς, ὅλον τὸ Ῥιακόν, καὶ ἡ Γόλθη ἕλη, φέροντές τι
δῶρα πολύτιμα, φουσάτον, χαράτζιον χράνων δώδεκα,
καὶ στέμμα βασιλικὸν μὲ πολύτιμα λιθάρια. Ὅλοι οἱ
βασιλεῖς τῆς Δύσης ἦλθαν, καὶ ἐπροσκύνησάν τον, καὶ
ὅλων ὡν ἐδιοκε τάξεις καλαῖς. Σιμώνοντας ὁ Ἀλέξανδρος
εἰς τὴν Ῥώμην, ἤκουσαν οἱ ἄρχοντες ὅτι ἔρχεται, καὶ
ἔμαζώχθησαν νὰ κάμνουν συμβουλὴν τί νὰ ἀποφασίσουν.
Ἦλθον μύσει τὸν χαλασμὸν τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἔπεσαν εἰς
μεγάλην ἀπορίαν καὶ φόβον. Οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ Ῥή-
τορες εἶπαν· Ἀς δεχοῦμεν τὸν Ἀλέξανδρον μὲ εἰρήνην,
καὶ θέλωμεν κάμει ὅ,τι ἐπιθυμοῦμεν. Ἀς τὸν συναπαν-
τήσωμεν λοιπὸν μὲ δῶρα, κατὰ τὸ πρέπον· ὅτι ὄντας

αὐτὸς ἕνας τόσον φρόνιμος βασιλεὺς, μάλιστα θέλει μᾶς κάμει καλόν.

ΔΕΗΜΙΣ ΡΩΜΑΝΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Εὐσυνάχθησαν ὅλοι οἱ Ῥωμάνοι, καὶ ἐδιέβησαν εἰς τὸν Θεὸν τὸν Ἀπόλλωνα, νὰ τοὺς φανερώσῃ τί νὰ κάμουν. Ἐφάνη ὁ Ἀπόλλων εἰς τὸν ὕπνον τοὺς, καὶ εἶπέ τοὺς· Νὰ ἡξέυρετε, ὦ Ῥωμάνοι, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος εἶναι υἱὸς μου, διατί ἕνα καιρὸν ἐγὼ εἶχα διαβῆ εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἐκαρπογονήθη ὁ Ἀλέξανδρος. Διὰ τοῦτο νὰ τὸν προσκυνήσετε ἐντίμως, καὶ μὲ δῶρα. Ἐσυνάχθησαν λοιπὸν οἱ ἄρχοντες διὰ νὰ συναπαντήσουν τὸν Ἀλέξανδρον μὲ πολλὰ εὐμορφον τρόπον.

ΟΙ ΡΩΜΑΝΟΙ ΣΥΝΑΠΑΝΤΟΥΝ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Ε

ΔΩΡΑ ΤΩΝ ΡΩΜΑΝΩΝ ΠΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Ο

τὸ εἶχε πάρει ὁ βασιλεὺς ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ· δώδεκα σταγόνια μὲ λιθαρόπουλα πολύτιμα, ὅπου τὰ εἶχεν ὁ Σολομών εἰς τὴν ἁγίαν Σιών εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων· τὸ στέμμα τοῦ Σολομώντος μὲ λιθάρια πολύτιμα τρία, τὰ ὅποια ἔφεγγαν τὴν νύκτα ὡσάν λαμπαδες, μὲ ὀλόγυρα δώδεκα λιθαρόπουλα, ὅπου ἦτον οἱ Μῆνες γραμμένοι· τὸ στέμμα τῆς βασιλίσσης τῆς Σιδύλλας, τὸ ὅποιον ἦτον δουλευμένον μὲ τόσῃν τέχνῃν, ὅπου οὔτε ὀφθαλμὸς τὸ εἶδεν· ἄλογον ἄσπρον σκεπασμένον μὲ κροκόδειλον, καὶ ἡ σέλλα τοῦ μὲ πολύτιμα λιθαρόπουλα· ἄρματα βασιλικά τοῦ Πριάμου, ὅπου τὰ εἶχαν πάρει ἀπὸ τὴν Τρωάδα· κοντάρια ἐλεφάντινα ἐγκοσμημένα· τὸ κοντάρι τοῦ βασιλέως Ταρκιανοῦ τῆς Ῥώμης, ὅπου ἦτον σκεπασμένον μὲ τῆς Ἀσπίδος τὸ τομάρι.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΥΣΙΑΖΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΜΗΝ.

Τότε ὁ Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς ἔβαλε τὰ φουσάτα τοῦ εἰς καλὴν καὶ εὐμορφὴν τάξιν. Ἦρχοντο αὐτὰ ἄρματωμένα, κοντὰ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. Αὐτὸς ἐκαβαλλίκευσε τὸν Βουκέφαλον, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ τὸ στέμμα τῆς βασιλίσσης Αἰγύπτου τῆς Κλεοπάτρας, ὅπου εἶχε δώδεκα λιθαρόπουλα πολύτιμα. Ὅταν ἰζύγωσαν εἰς τὴν Ῥώμην, ἦλθαν εἰς συναπάντησίν τοι οἱ ἄρχοντες· ὅθεν ὥρισε νὰ σύρουν τὰ ἄλογά ὅλα ἔμπροσθέν τοι, λαλοῦντες ἀπὸ ταῖς δύο μερίαις ταῖς τρουμπέταις, μὲ κάθε λογῆς ὄργανον. Ἐμοίρασε τὰ φουσάτα τοῦ εἰς δώδεκα μέρη, νὰ ἔρχεται κάθε μέρος εἰς τὴν τάξιν τοι.

ΟΙ ΡΩΜΑΝΟΙ ΠΡΟΣΚΥΝΟΥΝ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Εζύγωσαν οἱ πρωτοκαβαλλαῖοι τῆς Ῥώμης, καὶ ἐπρο-

σκόνησαν τὸν Ἀλέξανδρον, ὅλοι μὲ μίαν φωνὴν λέγοντες· Πολλὰ τὰ ἔτη τοῦ Ἀλεξάνδρου υἱοῦ τοῦ Φιλίππου, καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς βασιλίσσης. Ἦλθον καὶ τὰ κοράσια, καὶ ἐπροσκύνησάν τον, εὐφήμισάν τον, καὶ ἐδιάβησαν παράμερα, ὥς ἔκαμαν καὶ τὰ ἀργοντέπουλα, οἱ γέροντες, καὶ οἱ στρατιῶται ὅλοι. Ὑστερα ἦλθον οἱ ἱερεῖς μετὰ λαμπάδων καὶ θυμιατῶν, ἐθυμιάσαν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἶπαν· Πολλὰ τὰ ἔτη τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΜΒΑΙΝΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΜΗΝ.

Εἰσέβη δ' Ἀλέξανδρος ὁμοῦ μὲ αὐτοὺς εἰς τὸ κάστρον τῆς Ῥώμης, πηγαίνοντας εὐθὺς εἰς τὸν ναὸν τοῦ μεγάλου Θεοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐπροσκύνησεν δ' Ἀλέξανδρος τὸν Θεόν, καὶ τοῦ ἐπρόσφερεν ὁ ἱερεὺς τῶν Ἑλλήνων σμύρναν, λίθانون, καὶ ἄλλα βασιλικά δωρήματα. Εὐχαλεν ὕστερον ἓνα βιβλίον, καὶ ἔδωκέν το εἰς τὰ χεῖρα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ ὅποιον ἔγραφεν εἰς τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

Εἰς τὴν πεντακισχιλιοστὴν θέλει ἐξέβη τράγος μονόκερος, καὶ θέλει διώξει τοὺς πάρδους τῆς Αὔσεως ὅλης, ὅπου μάχονται εἰς μὲ τὸν ἄλλον. Πρὸς τὸν Νότον θέλει ὑπάγει, καὶ εἰς τὴν Ἀνατολὴν θέλει εὐρεῖ τὸν κριὸν τὸν θαυμαστὸν ὅπου ἔχει τὰ κέρατα ἐξαπλωμένα (τὸ ἓνα κέρατον φθάνει ἕως τὸν Νότον, τὸ δὲ ἄλλο ἕως εἰς τὴν Βορέαν). Θέλει κτυπήσει ὁ μονόκερος τράγος τὸν κριὸν τὸν θαυμαστὸν εἰς τὴν καρδίαν νὰ τὸν σφάζῃ. Ἀπὸ τοῦτο θέλουν τραμάξει ὅλοι τῆς Ἀνατολῆς οἱ βασιλεῖς, καὶ θέλουν τζαχισθῇ τὰ σπαῦλα τῆς Περσίας ὅλης. Αὐτὸς

Θέλει ἔλθει εἰς τὴν μεγάλην Ῥώμην, καὶ θέλει ὀνομασθῇ ἀπὸ ὅλους ἄξιος βασιλεὺς τῆς οἰκουμένης.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΗΣΜΟΥ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ.

Ο Ἀλέξανδρος ἔδωκε τὸ βιβλίον τῶν φιλοσόφων εἰς ὅποιοι ἀνέγνωσαν τὴν ἐπιγραφὴν καὶ εἶπαν· Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, εἶδμεν εἰς τὴν ὄρασιν τοῦ προφήτου Δανιὴλ, ὅτι τὰ βασίλεια τῆς Δύσεως τὰ ὀνομάζει Πάρθους, τὰ τοῦ Νότου ὀνομάζει Λέοντας, τὰ τῆς Ἀνατολῆς δίκερρον Κριόν, ἡγουν τῶν Μήδων καὶ τῶν Φοινικίων· ὁ δὲ Τράγος ὁ μονόκερος εἶναι τὸ βασίλειον τῶν Μακεδόνων. Μᾶς φαίνεται, ὅτι τὰ σπαθία τὰ ἀκονισμένα, ὅπου λέγει νὰ ἔλθουν εἰς τὴν Ῥώμην, νὰ ᾗσαι βέβαια ἐν, βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, μὲ τὸ στράτευμά σου καὶ μὲ τὰ ἄρματα σου.

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΙΑ ΤΟΝ ΧΡΗΣΜΟΝ.

Ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἀλέξανδρος, ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, καὶ εἶπεν· Ὡς θέλει ὁ Θεὸς οὕτω θέλει γένει. Ἐχάρησαν ὁμοίως τὰ φουσάτα τῆς Μακεδονίας ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄρχοντας τῆς Ῥώμης, καὶ ἦλθαν τὰ βασίλεια ὅλης τῆς Δύσεως καὶ ἐπροσκύνησάν τον. Δώρα πολλὰ τοῦ ἔφεραν, καὶ ἐπαρακάλεσάν τον νὰ τοὺς ἀφήσῃ καλοὺς νόμους καὶ τὸν τόπον τοὺς. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐλυπήθη τοὺς, καὶ ἀφῆκε τοὺς καλαῖς τάξεις, ὡσάν ἤθελαν. Ἐδωκάν τον δώδεκα χρόνων χαράτζιον καὶ φουσάτον, ἐπροσκύνησάν τον, καὶ ἐδιέβησαν. Ἐκεῖνος δὲ ἀφῆσεν αὐθέντην εἰς τὴν Ῥώμην καποιον φίλον του Ταλαμεδόν.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΟΛΕΜΕΙ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΖΩΑ.

Ο Ἀλέξανδρος ὥρισε νὰ πείθωνται εἰς τὸν Ταλαμεδόν
 Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῖας

οἱ βασιλεῖς ὅλοι τῆς Δύσεως. Πολὺ χρυσάφι καὶ φρουράτον ἐπῆραν ἀπ' αὐτοὺς, καὶ ἐγύρισε πρὸς τοῦ Νότου τὸ μέρος. Ἐκεῖ εὗρήκε βασιλεία δυνατά, τὰ ἐπολέμησε, καὶ ἐπῆρε κόσμον πολύν. Ἐφθασε κοντὰ εἰς τὸν Ὠκεανόν, ὅπου τρέχει ὁλόγυρα τῆς οἰκουμένης, εἰσέβη εἰς τοὺς ἐρήμους τόπους, εὗρήκε ζῶα θαυμαστά, μὲ πρόσωπον ἀνθρώπινον, δικέφαλα, ποδάρια ὡσάν ἀσπίδα ἔχοντα. Ἐπολέμησε μὲ αὐτὰ καὶ ἐνίκησέ τα, διότι τὰ ζῶα ἐκεῖνα ἄρματα δὲν εἶχαν, καὶ ἐπεφταν ὀγλίγωρα. Ἀπ' αὐτὰ ἐδιέβη εἰς βουνὸν πετρωτὸν, ὥσπερ σιδηρένιον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου εὐγῆκαν γυναῖκες κατεπάνω τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἔκαμαν πόλεμον μέγα μὲ τὰ φουσάτα, σκοτόνοντας αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἀπὸ τοῦ στρατιώτας τοῦ ἑκατὸν χιλιάδες. Αὐταῖς αἱ γυναῖκες εἶχαν πτερά ὡς ἀετοί, καὶ νύχια ὡσάν δρέπανον. Ἦτον δυναταῖς κατὰ πολλὰ, ἐπετοῦσαν ἀνωθεν τοῦ φουσάτου, καὶ ἐκτυποῦσαν τῶν στρατιωτῶν εἰς τὰ πρόσωπα. Ὡσάν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος ἐκείνων τὰ καμώματα, εὐθύς ὥρισε καὶ ἔδωκεν φωτίαν εἰς τὰ καλάμια, ἐπειδὴ ὁ τόπος ἐκεῖνος ἦτον καλαμώδης. Αὐταῖς ὡσάν ἐπετοῦσαν ἀνωθεν τῆς φωτίας ἐκαίονταν αἱ πτερυγές τους, καὶ ἐπεφταν κάτω, καὶ ἐσφαζάνται τὰ φουσάτα, τὰ ὅποια ἐσκότωσαν ἀπ' αὐταῖς ἕως εἰκοσι χιλιάδες. Ἐφθασεν ὁ Ἀλέξανδρος ἕως τὸν Ὠκεανόν, καὶ πάλιν ἐστράφη πηγαίνοντας εἰς τὴν Ἱγκλητέραν, ὅπου ὥρισε νὰ ἀναπαυθεὺν τὰ φουσάτα του.

ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΕΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Ὄρισε ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς αὐθεντάδες τῆς Ἱγκλητέρας νὰ τοῦ κάμουν κάτεργα χοντρά ἕως δώδεκα χιλιάδες. Τὸ κάθε κάτεργον νὰ πέρνῃ χιλίους ἀνθρώπους ἄρματων

μένους, με τὴν τροφήν τους. Ἐπρόσταξε τὸ φουσάτον τὸ καθ'αλλάρικον νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὴν στερεάν εἰς τὴν Μπαρμπάριαν, καὶ ἔβαλε τὸν Φιλόνην, καὶ τὸν Πτολεμαῖον αὐθέντας ἐπάνω τοῦ Φουσάτου. Ἐσυμφώνησαν νὰ ἀνταμωθοῦν εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ εἰπὲ τους Ὁπόθεν εὐρῆτε κάστρον, ἐπάρετέ του φουσάτον, καὶ χρᾶτιζιαν. Ὁ Ἀλέξανδρος αὐτός του εἰσέβη εἰς τὴν Κόνιν, καὶ ἔβριξαν τὰ κάτεργα ὅλα εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀρχισεν ἄνεμος ἐπιτήδειος, καὶ ἐδιέβαιναν πρὸς τὴν Ἀνατολήν. Ἐβαλε τὸν Ἀντίοχον αὐθέντην εἰς τρεῖς χιλιάδες κάτεργα, εἰς ἄλλαις τρεῖς τὸν Σελεύκιον, εἰς ἄλλαις τρεῖς τὸν Βυζάντιον, καὶ εἰς ἄλλαις τρεῖς εἰσέβη ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἐμοίρασέ τα εἰς τέσσαρα μέρη νὰ ὑπάγουν.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΦΘΑΝΕΙ ΕΙΣ ΑΙΓΥΠΤΟΝ.

Ἐπλευσαν τριάντα ἡμέραις καὶ τριάντα νύκτες, καὶ ἔφθασεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Αἴγυπτον μετὰ τὰ ἔδικά του κάτεργα, ἐκεῖ ὅπου τρέχει ὁ Χρυσορρόας ποταμός. Ὄρισεν καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ κάστρον, ἐπωνομάζοντάς το Ἀλεξάνδρειαν. Ὁ Σελεύκιος ὁ Βοιβόντας ἦλθε μετὰ τὰ κάτεργα εἰς τὴν Κιλικίαν, ἔκτισε καὶ αὐτὸς κάστρον καὶ ἐπωνόμασέ το Σελεύκιαν. Ὁ Ἀντίοχος, ὁ ὑψηλότατος καὶ μέγας Βοιβόντας, ἦλθεν εἰς τὸ κάστρον τῆς Μαύρης Θαλάσσης τῆς Θράκης, καὶ ἐπωνόμασέ τον Ἀντιόχειαν. Βυζάντειος δὲ ὁ μέγας Καπετάνιος ἦλθεν εἰς τὸ στένωμα τῆς θαλάσσης κάτωθεν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Σκουταριοῦ, καὶ κτίσας ἐκεῖ ἓνα πολλὰ εὐμορφον κάστρον, ἐπωνόμασέ το εἰς τὸ ὄνομά του Βυζάντιον.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἦτον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, πολλὰ πι-

κραμένος διὰ τοὺς Βούθοντάδες του καὶ διὰ τὴν ἀρμάδα
του, ἔχοντας μεγάλον λογισμὸν διὰ τὴν ἀργότητά τους,
καὶ μὴν ἠμπορῶντας νὰ καταλάβῃ διὰ ποίαν αἰτίαν ἔ-
λειπαν τόσον καιρὸν. Μίαν τῶν ἡμερῶν, ὡρὰν μεσημερίου,
φθάνει ὁ Ἀντίοχος μὲ ὅλην του τὴν ἀρμάδα, καὶ λέγει
τοῦ Ἀλεξάνδρου, πῶς ἔκτισε κάστρον εἰς τὴν Ἀντιόχειαν.
Ἦλθε μετέπειτα ὁ Σελεύκιος, καὶ ὡμολόγησε, πῶς ἔκτι-
σε τὴν Σελεύκειαν. Τὴν τρίτην ἡμέραν ὁμοίως ἔφθασεν ὁ
μέγας Καπετάνιος ὁ Βόζας, ὁμολογῶντας καὶ αὐτὸς ὅτι
ἔκτισε κάστρον τὸ Βυζάντιον εἰς ἓνα πολλὰ εὐμορφον τό-
πον. Ἐσυνάχθησαν ὅλοι ὁμοῦ, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ὡς τοὺς
εἶδεν ἔλαθεν μεγάλην χαρὰν. Ἐκεῖ ὅπου ἀνταμώθησαν ὅ-
λοι, ἔκτισαν ἄλλο κάστρον, καὶ ἐπωνόμασάν το Μία
Καρδία, καὶ ἐκάθησαν μῆνας θζ', καρτερῶντες αὐτοῦ ἕως
νὰ ἔλθῃ τὸ καθαλλάρικον φουσατόν.

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Ἐφθασαν μαντατοφόροι εἰς τὸν Ἀλέξανδρον καὶ εἶπαν·
Ἔως τὸ βράδυ ἔρχεται ὁ Πτολεμαῖος καὶ ὁ Φιλόνης. Τὴν
αὐτὴν ἐσπέραν αὐτοὶ κατευοδόθησαν, καὶ ἐφίλησαν τὸ χέ-
ρι τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἀρχισαν νὰ λέγουν τὰ πάθη καὶ
τοὺς πολέμους ὅπου ἔκαμαν εἰς τῆς Μπαρμπαρίας τὰ μέ-
ρη, καὶ εἰς τὰ Βασίλεια τῆς Αἰθιοπίας, πῶς ἐνίκησαν τοὺς
Βερβάρους, καὶ ἡφερὰν τοὺς δεμένους. Εὐθύς ὅπου τοὺς
εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἔδωκέ τοὺς ὄρκον φανερόν· αὐτοὶ δὲ
ὡμασάν του νὰ ἦναι ὅλοι ἐδικοί του, ὅταν τοὺς γυρεύσῃ
νὰ φθάσουν ὅλοι μὲ τὰ φουσατά τους, καὶ ἀπώλυσέ τους·
Ἐδωκέ τοὺς δῶρα πολλὰ, καὶ ἐπήγαγον εἰς τὸν τόπον
τους, καὶ ὥρισεν νὰ τοῦ στείλουν χαράτζιον.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΜΕΡΗ.

Ὁ Ἀλέξανδρος μὲ τὰ φουσατά του ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἐκεῖ ἐκτίσας κάστρον, καὶ ἐπωνόμασέ το Τρίπολιν. Ἀπ' αὐτοῦ ὑπῆγεν εἰς τῆς Φρυγίας τὸ μέρος, εἰς τῆς Τρωάδος τὸ σύνορον, καὶ εἰς τὴν Τρωάδα ἐμπήκεν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου τὸ εἶχαν ῥίξει οἱ Ἕλληνες, ὅταν τὰ ἐπολεμαύσαν χρόνους δέκα, καὶ τὸ ἀφάνισαν διὰ μιᾶς γυναικὸς ἔρωτα, ὀνόματι Ἑλένης, ἐνὸς βασιλέως γυναῖκα ἀπὸ τὸν Μωρέαν, τὸ ὄνομα τοῦ Μενέλαος. Ὁ βασιλεὺς Πρίαμος ἦτον, ὅπου ἐβασίλευε τὴν Φρυγίαν μὲ τὴν Τρωάδα. Ἰέχεν υἱὸν τὸν Ἀλέξανδρον τὸν Πάριν, ὁ ὅποιος ἐπῆγεν εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν νὰ προσκυνήσῃ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν φοβερὸν θεὸν, καὶ βλέποντας τὴν ὡραιότητα τῆς Ἑλένης, τὴν ἄρπαξεν εὐθύς, καὶ ἤφερέ την εἰς τὴν Τρωάδα. Ὁ πατέρας τοῦ ὁ Πρίαμος διὰ τὴν ἄρπαγὴν τῆς Ἑλένης ἐλυπηθὴ ἐκκακοφάνη, ὁμοίως καὶ τῶν λοιπῶν Τρωαδιτῶν, καὶ δὲν τὸ ἐδεχθηκαν εὐχαριστημένα. Ὡς ἤκουσεν ὁ Μενέλαος τὴν ἄρπαγὴν τῆς γυναικὸς τοῦ Ἑλένης, ἐθυμώθη καὶ ἐράζωξε τοὺς βασιλεῖς ἄλλους τῶν Ἑλλήνων εἰς βοήθειάν του, οἱ ὅποιοι ἦλθαν εἰς τὴν Τρωάδα, ἐκούρευσάν την, καὶ ἐχάλασάν την. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὅλοι οἱ ἀνδρειωμένοι τῆς Τρωάδος ἐσκοτώθησαν, ὁμοίως καὶ τῶν Ἑλλήνων. Εἰς αὐτὸ ἐπαινέθη ἡ Ἑλένη, νὰ μὴ θελήσῃ νὰ γένῃ ἄλλου ἀνδρὸς γυνή, καὶ εἶπε· Κάλλιον θάνατος μὲ τιμὴν παρὰ ζωὴ ἄτιμος.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΜΒΑΙΝΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΩΛΑΔΑ.

Ὡσὰν ἐπῆγεν ὁ Ἀλέξανδρος μέσα εἰς τὴν Τρωάδα, τὸν ἐπροσκύνησαν οἱ ἄρχοντες, καὶ εὐγαλαν τὸ στεφάνι τῆς Βασιλείσσης ἐκείνης ἐμπροσθεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ

ἔβαλάν το εἰς τὸ κεράλι τοῦ. Ἐλκμπεν ὡς περ ὁ Ἥλιος, καὶ ἔφεγγε τὴν νύκτα ὥσάν τὸ φῶς ἀπὸ τὰς πολυτίμους πέτρας ὅπου εἶχε. Τοῦ ἔδωσαν καὶ τὸ κλισίον τοῦ ἀνδρειωμένου Ἑκτορος, ἐγκοσμημένον μὲ πολύτιμα λιθορόπουλα, καὶ μὲ χρυσὸν μάρμαρον, τὸ δὲ σκέπασμα τοῦ ἦτον μὲ τῆς Ἀσπίδος τὸ παῖζι ἐγκοσμημένον. Ἡ φεράν τοῦ καὶ βιβλίον τοῦ Ὀμήρου, ὅπου εἶχε γραμμέναι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοὺς πολέμους, καὶ τὸν χαλασθὲν τῆς Τροίας ἕως εἰς τὸ τέλος. Ἀρχισεν δ' Ἀλέξανδρος νὰ ἀναγινώσκῃ τοὺς πολέμους τῶν ἀνδρειωμένων, καὶ ἔλυκῃθῃ, καὶ πάλιν ἐχάρῃ, καὶ εἶπεν. Ὡ πόσοι ἀνδρειωμένοι ἐχάθησαν διὰ μίαν μικρὰν γυναῖκα! Τότε ἐρώτησε τοὺς ἄρχοντας, λέγοντας· Ποῦ εἶναι τὰ μνήματα τῶν ἀνδρειωμένων; Ἐπῆγαν οἱ ἄρχαντες καὶ ἔδειξαν τοὺς τάφους, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἐπέβησε, καὶ ἐθυσίασέν τε μὲ σμύρναν καὶ λίθον, λέγοντας μὲ πολλὴν λύπην· Ὡ ἀνδρειωμένοι μου, Ἀχιλλεῦ, καὶ Ἑκτορ, ἄμποτε νὰ σὰς ἤθελα εὔρει ζωντανούς! ἤθελα σὰς τιμῆσαι μὲ δῶρα πολλὰ, καὶ ἤθελα χαρὴν τὸν κόσμον μετ' ἐσᾶς· τῶρα δὲ ὅπου σὰς ἤθελα ἀποθαμένους, τί νὰ σὰς δωρήσω, καὶ νὰ σὰς τιμήσω; Δὲν εἶναι ἄλλη τιμὴ τῶν ἀποθαμένων, παρὰ σμύρνα καὶ λίθον. Οἱ θεοὶ νὰ σὰς ἀνταμείψουν διὰ τὰς ἀνδραγαθίας ὅπου ἐκάμετε, καθὼς γράφει ὁ Ὀμηρεὺς.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΒΗΡΑΙΝΕΙ Εἰς ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ.

Τότε ὁ Ἀλέξανδρος ἐσύνεξε τὰ φουράτα τοῦ ὄλα, καὶ τοὺς βασιλεῖς, ὅπου εἶχε πάρει ἀπὸ τὴν Δύσιν μὲ τὸ σπαθί τοῦ. Ἀπερῆν τὴν θάλασσαν, καὶ ἔρθεσεν εἰς πύον τάπον τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ τὸν ὅπου εἶχαν περᾶσαι χρόναι τρεῖς, ὅπου ἔλειπεν.

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ.

Η*λθαν μαντατοφόροι εἰς τὴν μητέρα του τὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ εἶπαν τῆς, πῶς ἔρχεται ὁ Ἀλέξανδρος. Παρευθὺς ἐκαβαλλίκευσεν ἡ Βασίλισσα, καὶ ὁ Διδάσκαλός του ὁ Ἀριστοτέλης, μὲ τοὺς ἄρχοντας αὐτοῦ, καὶ μὲ λαὸν πολλόν, καὶ ἐσυναπάντησάν τον εἰς τὸ ποτάμι τῆς Κασάνδρας. Ἐπροσκήνυσάν τον μὲ τιμὴν μεγάλην, καὶ δῶρα πολλὰ τοῦ ἡμεραν, συντροφεύοντές τον εἰς τὸ κάστρον Φιλίππου.

ΤΑΞΕΙΣ ΛΑΞΕΑΝΔΡΟΥ Εἰς ΤΑ ΦΟΥΣΑΤΑ ΤΟΥ.

Τότε ὁ Ἀλέξανδρος ἔδωκε θέλημα εἰς τὰ φουσάτα του, καὶ εἶπε· Σύρετε εἰς τὰ ὑπηγητιά σας καὶ ἀναπαυθῆτε μῆνας ἑξ. Θρέψατε τὰ ἄλογά σας, λαμπρύνετε τὰ ἄρματα σας, καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁρισμός μου κινήσατε εἰς τὸ ταξίδι. Ἐδιδάθησαν ὅλοι, καὶ ἀνεπαύθησαν. Ὅταν δὲ ἀπέρασαν οἱ ἑξ μῆνες, πάλιν ἤλθασιν ὅλοι, Ἐσυνάχθησαν τὰ φουσάτα, καὶ εὗρέθησαν ἄρματωμένοι ἄνδρες ἑκατὸν χιλιάδες, ὅλοι διαλεκτοί, τοὺς ὁποίους εἶχε σιδηρομένους, διὰ νὰ ἦναι κοντὰ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. Ἀφῆκε τὴν μητέρα του τὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ τὸν Διδάσκαλόν του τὸν Ἀριστοτέλην εἰς τὸν τόπον τῆς Μακεδονίας μὲ φουσάτα χιλιάδες πενήντα. Ἐφορεύσαν ὅλοι οἱ Μακεδόνες· μίαν φυρεσίαν, τὰ ἄρματα τοὺς ὅλα μὲ τοῦ Βασιλέως τὰ κερκόπουλα, τὰ κοντάρια τοὺς, καὶ ἡ περικεφαλαίαις τοὺς εἶχαν εἰς ταῖς κορυφαῖς λέοντας ἱστορισμένους, μὲ πτερὰ τῆς Ἀσπίδος· πλεγμένα ἀπὸ πετρί· Κροκοδείλου. Ὄρισε νὰ στήσουν τὰς τέντας τοὺς ἀλόγους εἰς τὴν ἐδικήν του, καὶ δὲν ἐτόλμα ἄλλος στρα-

τιώτης νὰ ανταμωθῇ μὲ τοὺς Μακεδόνας. Ἐδιάλεξαν εὐμορραῖς γυναῖκες δύο χιλιάδες, νὰ περιπατοῦν μὲ τα φουσάτα τοῦ Ἀλεξάνδρου, πᾶσα μία κατὰ τὴν τάξιν, καὶ ἔβαλε κάποιον Ἑταιριάρχην ἐπάνω εἰς ταῖς γυναῖκες νὰ ταῖς ὀρίξῃ. Ὅταν ἤθελεν ἔχει ὁ στρατιώτης ζήτησιν διὰ γυναῖκα, ὑπήγαινε εἰς τὸν Ἑταιριάρχην, ἔδιδεν ἕνα χρυσὸ φλωρί, καὶ ἔπερνε γυναῖκα, καὶ ὅσαις νύκταις τὴν ἐκράτει, τόσα φλωρία ἔπερνε ὁ Ἑταιριάρχης. Ὅλα τὰ φουσάτα τὰ εἶχε μὲ διόρθωσιν καὶ τάξιν, πάντοτε αἱ ἑκατὸν χιλιάδες τῶν Μακεδόνων ἦτον κοντάτου, καὶ εἶχαν πολλὰ χαρίσματα ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον. Μὲ αὐτοὺς ὠμίλει κάθε ἡμέραν, γινόμενος μικρότερος παρὰ ὅλους, καὶ διὰ τὴν τάξιν αὐτὴν ἐπονοῦσαν ὅλοι διὰ λόγου του. Ὁ Πτολεμαῖος ὁ μέγας Βασιλεύων καὶ Πρωτοστάτορας, ἦτον ἐπάνω εἰς ὅλον τὸ φουσάτον, ἄνθρωπος ἀγαπημένος, ἀγαθός, δίκαιος, καὶ εἰς ὅλα του τὰ ποιήματα ἐπιτήδειος. Ὅταν ἐσκοτώνετο κανένας ἀπὸ τοὺς Μακεδονίτας, ἔδωκαν ἄλλον καλλίτερον εἰς τὸν τόπον ἐκείνου, νὰ ᾗναι πάντοτε ἄρματωμένοι ἑκατὸν χιλιάδες.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπῆρε τὰ φουσάτα του, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀνατολήν. Ὅσαι αὐθεντάδες τὸν ἐπρασκυνοῦσαν, εἶχαν τιμὴν καὶ ἀγάπην ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον, ὅσοι δὲ τοῦ ἐναντιοῦντο, καὶ τὴν πόσιν του ἐπέρνε, καὶ αὐτοὺς ἐσκοτώνεν. Ἀνυψόντάς τεν τισαῦτον ὅλος ὁ κόσμος, τὸν ἐτρόμαζαν εἰ βρασιλεῖ ὅλοι τῆς Ἀσίας, ὁμοίως καὶ εἰ τῆς Παλαιστίνης.

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΑΡΕΙΟΝ ΠΕΡΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Εὐραμαν ὅλοι εἰς τὸν Δαρεῖον Βασιλέα τῆς Περσίας, ὅπου ἦτον τότε καὶ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, καὶ τοῦ εἰπαν, πῶς ἦλθεν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τὸ φουσάτον του εἰς τὴν Ἀσίαν. Ὡς ἤκουσεν ὁ Δαρεῖος ἐστείλε τοῦ εὐθὺς ἀπακρισάρην μετὰ ἐπιστολὴν, ὅπου ἔγραφεν οὕτως.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΑΡΕΙΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Δαρεῖος ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων, τοῦ κόσμου ὅλου ὑψηλότερος, ὁ ἴσος μετὰ τοὺς θεοὺς, καὶ λαμπρότερος ἀπὸ τὸν ἥλιον, ὅπου ὁ ὁρισμὸς του γίνεται εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, ἀπὸ Ἀνατολὴν ἕως Δύσιν. Κάποιος λόγος εἰσέβη εἰς τὰ αὐτὰ μου, οἷο τοῦ Φιλίππου, ὅτι ἐρχεσαι διὰ τοῦτα τὰ μέρη. Ἐκυρίευσες τὴν Ἑλλάδα, ἐπῆγες ἕως τὴν Ῥώμην, καὶ ὅλα τὰ βασίλεια τῆς Δύσεως, μετὰ τοὺς αὐθεντάδες τῶν ἀνακρίσεων παντελῶς, καὶ ἦλθες ἕως εἰς τὸν Ὀκεανὸν καὶ εἰς τῆς Βαρβαρίας τὰ μέρη, καὶ τῆς Αἰθιοπίας, καὶ τώρα ὅλα εἶναι εἰς τὸν ὁρισμὸν σου, ὅπου ἐδίδαν χαράτζιον ἐμένα. Ἐμαθα ἀκόμη ὅτι δὲν σοὶ σώνει τάσων μόνον, ἀλλ' ἦλθες εἰς τὴν Ἀσίαν κοντὰ εἰς τὸν τόπον μου, πατώντάς τον μετὰ τοὺς ἄρπαγας τοῦ Μακεδόνα τοῦ δούλου μου, καὶ βαγιάδες μου. Μὲ ἐδούλευεν ὁ πατέρας σου ὁ Φίλιππος, φέρνοντάς μου χαράτζιον καθ' ἑκάστην χρόνον, καὶ ἐσὺ θέλεις νὰ πατήσῃς τὸν τόπον τὸν ἰδικόν μου; Ἐάν θελήσῃς νὰ ἔλθῃς νὰ με προσκυνήσῃς ἐδῶ εἰς τὴν Περσίαν (τὸ ὅποιον θαξῶ πῶς ἐτίζῃ εἶναι), θέλω σὲ ἀφήσει νὰ ἔχῃς τὸ πατρικόν σου βασίλειον καὶ τὸ χαράτζιον ὅπου μοῦ ἐπλήρωνεν ὁ πατέρας σου, συγχωρῶ νὰ τὸ χάρῃς διὰ ἐλεημοσύνην. Ἐάν δὲν στέλξῃς

εἰς τοὺς λόγους μου, θέλω σηκωθῆ με ἔλα μου τὰ φου-
σάτα καταπάνω σου, καὶ δὲν θέλει σὲ φυλάξει ὁ κόσμος
ὅλος ἀπὸ ἐμένα.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΘΥΜΩΝΕΙ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΔΑΡΕΙΟΥ.

Ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Δαρείου ὁ Ἀλέξανδρος ἐθυμώ-
θη κατὰ παλλὰς. Ὁρίσε νὰ κρεμάσουν τοὺς ἀποκρισταρί-
ους· ἐκεῖνοι δὲ ἐφώνηζαν με φωνὴν μεγάλην, καὶ εἶπαν·
Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, τί πταίμεν ἡμεῖς οἱ πτωχοί; ὠρί-
ζουν μας, καὶ ἐρχόμεσθην. Οἱ Μακεδόνες οἱ πρῶτοι ἐ-
ζήγουν καὶ εἶπαν· Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, δὲν πρέπει νὰ
σκοτώγῃς τοὺς ἀποκρισταρίους. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν· Ὁ
Δαρεῖος δὲν τοὺς ἐστείλεν ὥσάν εἰς βασιλέα, ἀλλ' ὡς εἰς
ἄρπαγα καὶ κλέπτην, ὅμως διὰ τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου
Θεοῦ, ὡς ἦναι ἐλευθερωμένοι. Μετὰ ταῦτα εἶπε πρὸς τοὺς
ἀποκρισταρίους· Ἐμένα νὰ μὴ με κατηγορεῖτε εἰς τοῦτο,
ἀλλ' ὅτι ἔχετε τὴν ἐχθρὰν εἰς τὸν αὐθέντην σας, διατὶ ἐ-
γὼ τὸν ἔχω διὰ βασιλέα καὶ ἐκεῖνος με ἔχει διὰ ἄρπα-
γα καὶ φονέα. Ὅταν σὰς ἀπέστειλε με τέτοιαν ἐπιστο-
λὴν, τότε σὰς ἔκρηξε τὰ κεφάλια, ἐγὼ δέμω· ἰδοὺ ὅπου
σὰς χαρίζω τὴν ζωὴν σας. Ἐκεῖνοι ἐπροσκύνησαν τὴν
Ἀλέξανδρον, καὶ εἶπὺν του· Ἐάν σκοτώγῃς ἡμᾶς, τὸν
Δαρεῖον τίποτε δὲν θέλεις βλάψῃ. Διὰ τὴν ζωὴν, ὅπου
μας ἐχάρισες, ἡμεῖς θέλομεν νὰ εὐφημήσωμεν, καὶ νὰ ὑ-
ψώσωμεν τὸ ὄνομά σου ἐμπροσθεν εἰς τοὺς αὐθεντάδες
ὅλους τῆς Περσίας, καὶ εἰς τὸν Δαρεῖον. Ὅσάν ἤκουσεν
ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς λόγους τούτους, ὥρισε καὶ ἔγραψαν
ἐπιστολὴν καὶ ἐστείλε τὴν εἰς τὸν Δαρεῖον.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΑΡΕΙΟΝ

Αλέξανδρος ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλέων μὲ τὴν χάριν τοῦ Ὑψίστου, πρὸς τὸν Δαρεῖον τὸν βασιλέα τῆς Περσίας. Τὴν ἐπιστολὴν σου ἔλαβον, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν γράφεις βασιλικά, καθὼς ἔπρεπε τῆς τιμῆς σου, ἀλλ' ἄπρεπα καὶ ὑπερήφανα, ὅπου δὲν σοῦ ἐτύχαινε. Λέγεις πῶς ἐπῆρα τὰ βασίλεια τῆς Δύσεως, καὶ ἐχάλασά τα. Νὰ ἡξεύρης, πῶς κάθε ἄνθρωπος ἀπὸ τὰ χαμηλὰ ἀναβαίνει εἰς τὰ ὑψηλά· ὅτι ἀρχὴ ἐπῆρα τὴν Δύσιν, καὶ τώρα ἔρχομαι εἰς τὴν Ἀνατολήν. Μὲ φοβερίζεις ὅτι δὲν εἶναι τινὰς νὰ σοῦ ἀντισταθῇ, λέγοντας πῶς ἐγὼ ἔρχομαι μοναχὰ μὲ τοὺς Μακεδόνας, ὅπου τοὺς λέγεις κλέπτας, καὶ ἄρπαγας· Μὴ θαρρείς νὰ ἐξέλθῃς μὲ τοὺς Πέρσας ἐμπροσθέν μου εἰς τὸν πόλεμον, διὰ νὰ μὴ χάσῃς τὴν ζωὴν σου. Πρασκύνησέ με, καὶ θέλεις ἔχει τὴν Περσίαν ὅλην.

Ο ΔΑΡΕΙΟΣ ΘΥΜΩΝΕΙ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Ωσὰν εἶδεν ὁ Δαρεῖος τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐθυμώθη πολλὰ. Εἶπε πρὸς τοὺς ἀποκρισαρίους· Ἠξεύρετε πόσων χρόνων εἶναι ὁ Ἀλέξανδρος τώρα; τί γινώσκιν, καὶ πόσον φουσάτον ἔχει; Οἱ ἀποκρισάριοι ἀπεκρίθησαν· Θέλει εἶναι ἕως τριάκοντα χρόνων· εἶναι εὐμορφος, πολλὰ ἀνδρειωμένος, καὶ ἔχει καλὴν χάριν· εἶναι εἰς τὸν λόγον του στερεὸς καὶ ἀληθινός. Τὴν φρόνησίν του, ὡς Βασιλεῦς, γινώρισέ την ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν του· τὸ δὲ φουσάτον ὅπου ἔχει εἶναι ἕως πενταχόσαις χιλιάδες.

Ο ΔΑΡΕΙΟΣ ΣΥΝΑΖΕΙ ΤΑ ΦΟΥΣΑΤΑ ΤΟΥ.

Ο Δαρείος ἐλογίαζεν ὅτι αὐτὰ ὅπου εἶπαν οἱ ἀπεκρίσασθαι νὰ μὴν ἦναι ἀληθινά. Εὐθὺς ὥρισε νὰ συναχθοῦν ὅλα τὰ φουσάτα του εἰς τὸν ποταμὸν τῆς Περγοποίας, ἐκεῖ ὅπου ὥρισεν ὁ Θεός, καὶ ἐχώρισαν ἡ γλώσσαις τῆς αἰκουμένης ὅλης. Ἐγραψε καὶ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον νὰ μὴ παραδοθοῦν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ὅτι μὲ τὴν δυνάμιν του ὀγλίγωρα θέλει τοὺς ἐλευθερώσει ἀπὸ αὐτόν. Ὁ Ἀλέξανδρος ἦλθε, καὶ εἰσέβη εἰς τὸν τόπον τὸν Ἰουδαϊκόν, εἰς τὸ σῦνορον τῆς εὐγενικῆς Ἱερουσαλὴμ, ὅπου τὸν καιρὸν ἐκείνον ἦτον Ἀρχιερεὺς ὁ Προφῆτης Ἰερεμίας, καὶ ἔγραψε τὴν ἐφεξῆς ἐπιστολὴν πρὸς τὸ ἔθνος τῶν Ἰουδαίων.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΛΕΞΑΝ. ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΙΟΥΔΑΙΟΥΣ.

Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλείων μὲ δυνάμιν τοῦ Ὑψίστου, εἰς τοὺς εὐρισκομένους εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ὅπου ὁμολογεῖτε ἓνα Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τὸν παντοκράτορα Θεὸν Σαβωῶθ, πολλὰ σὰς χαιρετῶ. Τὴν ὥραν ὅπου νὰ ἰδῇτε τὴν ἐπιστολὴν μου, νὰ προσκυνήσετε, καὶ νὰ εὐγῇτε εἰς συναπάντησίν μου, ἐπειδὴ ἐγὼ μὲ τὴν δυνάμιν τοῦ Παντοκράτορος Σαβωῶθ ἔχω νὰ σὰς ἐλευθερώσω ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Εἰδωλολατρῶν. Μὴ ποιῆτετε ἀλλῶως, καὶ ἐγὼ θέλω κάμει εἰς τὸν τόπον σας καλοὺς νόμους ὡπὸν θέλετε.

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.

Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, τὴν ἐπιστολὴν σοο εἰδεχθῆκαμεν καὶ ἐπροσκυνήσαμεν σε. Ἄς ἦναι γνωστὸν εἰς τὴν βασιλείαν

σου, ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα προσκυνηταὶ τοῦ Θεοῦ Σαβαώθ, ὁ
ὁποῖος μᾶς εὐχαλεν ἀπὸ τὴν σκλαβίαν τῆς Αἰγύπτου.
Τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν ἐπεράσαμεν, ἦλθαμεν νὰ κατοι-
κῆσωμεν ἐδῶ, καὶ τώρα διὰ ταῖς ἀμαρτίαις μας, μᾶς ἔ-
βαλεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Δαρείου. Ἐὰν παραδοθῶμεν
χωρὶς τὸ θέλημά του, ἔρχεται καὶ αἰχμαλωτίζει μας παν-
τελῶς. Σύρε ἐμπρὸς εἰς τὸν Δαρείον, καὶ ἂν αὐτὸν νική-
σῃς, ἡμεῖς ἡμεσθεν δούλοι σου. Ἐλα τότε, σίβη εἰς τὴν
Ἱερουσαλὴμ, καὶ νὰ σὲ εὐφημήσωμεν ὡς βασιλεῖα τοῦ
κόσμου ὅλου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΡΟΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ.

Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς, καὶ τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ
δούλος, εἰς ὅλους τῆς Ἱερουσαλὴμ. Ἐγὼ ἔλεγα νὰ μὴ ἤ-
στε τέτοιοι ἄνθρωποι, νὰ ὑψηλοφρονεῖτε τὸν Δαρείον, ἐ-
πειδὴ προσκυνεῖτε τὸν Παντοκράτορα Θεὸν Σαβαώθ. Δι-
ατὴ νὰ ἦστε δούλοι τῶν Εἰδωλολατρῶν, καὶ νὰ μὴ ἦ-
στε ἐδικοί μου, ὅπου προσκυνοῦμεν ἓνα Θεόν; Ἐγὼ εἰς
τὸν Δαρείον τώρα δὲν ὑπάγω, μόνον ἔρχομαι αὐτοῦ εἰς
ἑσᾶς, καὶ κάμετε ὡσὰν γροικᾶτε.

ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΙΕΡΕΜΙΟΥ.

Ὡσὰν εἶδε τὴν δευτέραν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ
Ἱερεμίας εἶπεν. Ἀρχοντές τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἃς δεχθεῖ-
μεν τὸν Ἀλέξανδρον, νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ὅτι ἐ-
γὼ εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου τὸν Προφῆτην Δανιὴλ καὶ εἶ-
πέ μου, ὅτι αὐτὸς ὅπου ἔρχεται θέλει μᾶς ἐλευθερώσει
ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Δαρείου. Αὐτὸς ὁ λόγος ἤρσεν εἰς
ὅλους τοὺς Ἱεροσολυμίτας.

ΟΝΕΙΡΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Ὁ Ἀλέξανδρος εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του τὸν Προφήτην Ἰερεμίαν ἐνδεδυμένον τὴν ἱερατικὴν στολὴν, καὶ τοῦ ἔλεγεν. Ἐλὰ τέκνον μου Ἀλέξανδρε, σέσω εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, εἰς τὴν ἁγίαν Σιών· προσκύνῃς τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ ἀπ' ἐδῶ θέλεις ὑπάγει εἰς τὸν Δαρεῖον νὰ τὸν νικήσῃς μὲ τὰ φουσάτα σου.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΗΣΙΑΖΕΙ ΕΙΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ.

Ἀνέστη ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὸν ὕπνον, καὶ ἐκίνησεν ἔσχα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ὡς ἤκουσεν ὁ Προφήτης Ἰερεμίας ὅτι ἔφθασεν ὁ Ἀλέξανδρος, ὥρισε νὰ συναχθοῦν ὅλοι μικροὶ μεγάλοι, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς συναπάντησιν τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ Προφήτης ἐνεδύθη στολὴν ἀρχιερατικὴν, καὶ χίλιοι ἱερεῖς ἐνδεδυμένοι, καὶ μὲ θυμιατὰ χρυσὰ εἰς τὰ χέρια, ὁμοῦ καὶ δέκα χιλιάδες ἄνθρωποι μὲ λαμπάδες ἀναμμέναις, συναπάντησαν καὶ ἐπροσαύνησάν τον. Ὁ Ἀλέξανδρος, ὡς ἂν εἶδε τὸν Προφήτην ὁποῦ ἤρχετο, εἶπεν Ἀρχόντες, τέτοιας λογῆς τὸν εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου, καὶ ἐπέξυσσε, καὶ ἐπροσκύνησέ τον. Ὁ Προφήτης τὸν ἐθυμίασε μὲ σμύρναν καὶ λίθονον, ὡς ἄξιον βασιλέα, καὶ πιάνοντας τον ἀπὸ τὸ χέρι, εἰσέβησαν μαζὴ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΜΒΑΙΝΕΙ ΕΙΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ.

Τότε ὁ Ἀλέξανδρος εἰσέβη καὶ ἐπροσκύνητε, τὴν ἁγίαν Σιών. Ἐδείξαν του οἱ προεστοὶ πῶς τὴν ἔκτισεν ὁ Σολομών ὁ σοφὸς βασιλεὺς· καὶ αὐτὸς ἐρώτησέ τους ποίου Θεοῦ εἶναι. Ὁ Προφήτης τοῦ εἶπεν Ἡμεῖς ἓνα Θεὸν προσ-

κυνουῖμεν, ὅπου ἔκαμεν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος, εἶπεν· Ἐπ' ἀληθείας, Θεοῦ τοῦ ὑψίστου δοῦλοι εἰστέ, πιστεύω καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὸν τὸν Θεόν, καὶ τὸν προσκυνῶ. Χαρίζω σας τὰ δῶρα, ὁμοῦ μὲ τὸ χαράτzion, ὅπου ἤθελα νὰ πάρω ἀπὸ ἐσᾶς, καὶ ἄμποτε αὐτὸς ὁ Θεὸς νὰ ἦναι μετ' ἐμένα, νὰ μὲ βοηθῇ εἰς ὅ,τι ἂν ἤθελα ἐπιχειρισθῇ. Ὁ Προφήτης Ἰερემίας, ἐπῆρε τοὺς ἄρχοντας ὅλους, μὲ δῶρα πολλὰ, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Ἀλέξανδρον. ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ τὰ δεχθῇ καὶ εἶπεν· Ἀς ἦναι δωρήματα εἰς τὸν Θεὸν Σαβαώθ.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΙΕΡΕΜΙΟΥ ΠΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Ὁ Προφήτης Ἰερემίας συνεύγαλε τὸν Ἀλέξανδρον ἕνα μεσημέρι, καὶ εἶπέ του· Ὁ Προφήτης, Δανιὴλ προσεφῆταισεν, ὅτι θέλεις ἔλθει εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ προσκυνήσῃς τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Λέγω σου διὰ τοῦτο Ἀλέξανδρε νὰ τὸν προσκυνῇς, παρακαλῶντάς τον νυχτὸς καὶ ἡμέρας διὰ νὰ σοῦ γένη βοηθός, νὰ ἀφανίσῃς τὴν δύναμιν τῶν Περσῶν. Αὐτοῦ ὅπου πνιγαίνεις, εἰς τὴν Αἴγυπτον, θέλεις τὴν κυριεύσει, τὸν βασιλεῖα τῆς Ἰνδίας θέλεις σκοτώσει, καὶ εἰς ἀσθένειαν θέλεις πέσει· ὁ Θεὸς ὅμως θέλει αὐτὸν βοηθήσει, καὶ θέλεις γένη ὅλου τοῦ κόσμου βασιλεὺς. Εἰς τὸν Παράδεισον κοντὰ θέλεις ὑπάγει, ἐκεῖ θέλει εὖρει ἄνδρας καὶ γυναῖκας εἰς ἕνα νησί φυλακωμένους, ὅπου εἶναι τὸ φαγί τους πωρικὰ, τὸ δὲ ὄνομά τους εἶναι Μακάριοι, αἱ ὁποῖοι θέλουν σοῦ ὁμολογήσει διὰ τὴν ζωὴν σου, καὶ διὰ τὸν θάνατόν σου. Αὐτὰ ὅλα θέλεις τὰ ἰδεῖ, μὲ ἄλλα περισσύτερα, καὶ ἡ εὐχή μου ἄς ἦναι μετ' ἐσένα.

ΔΩΡΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΙΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Ο Προφήτης Ἰερεμίας εἶπε τοῦ Ἀλεξάνδρου· Ἐπαιε καὶ ἀπὸ ἡμᾶς τίποτε, καὶ μὴ μᾶς ἀφήσῃς παραπονεμένους. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀπεκρίθη· Ὅ,τι ὀρίσῃς νὰ κάμω. Ὁ Προφήτης ἐπρόσταξε καὶ ἤφεράν του κάποια λιθαρόπουλα, ὅπου εἶχαν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Σαβαώθ γραμμένον. Αὐτὰ ἐβάστα ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ εἰς τὴν περικεφαλαίαν του, ὅταν ὑπῆγαιεν εἰς τὸν πόλεμον. Ἦφεράν του καὶ τὸ σπαθί τοῦ Γολιάθ, καὶ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ ἀνδρειωμένου Σαρψών, ὅπου ἦτον μὲ τῶν ὀφιδίων τὰ ὀνύχια κοσμημένη· τὸ κοντάριον ὅπου εἶχε τὸ ξιφάρι διαμαντένιον· καὶ τὸ ἐπανωφόρι τοῦ βασιλέως Σαούλ, τὸ ὅποιον δὲν τὸ ἐπέριε σιδήρον· Ἦφεράν του καὶ οἱ Ἑβραῖοι δωρήματα, ἄλογα χίλια τοῦ σταύλου, καὶ καμήλια χίλια ἀπὸ τὰ εὐμορφότερα. Εὐφήμησάν τον ὅλοι, καὶ ἐπροσκύνησάν τον ὡς ἄξιον βασιλεῖα. Τέλος τὸν εὐλόγησεν ὁ Προφήτης Ἰερεμίας, καὶ ἄφηκέ τον νὰ ὑπάγῃ.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΣΘΕΝΕΙ ΕΙΣ ΑΙΓΥΠΤΟΝ.

Ἐπῆγεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ἤλθον νὰ τὸν πολεμήσουν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησαν, καὶ ἐστράφησαν ὀπίσω. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπερικύκλωσε τὸ κάστρον, καὶ ἐπολέμησε δυνατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀμὴ δὲν ἤμπόρεσε νὰ τὸ πάρῃ. Ἐκεῖ κοντὰ ἦτον μία λίμνη καταπολλὰ κρύα. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὸ καῦμα τοῦ Ἡλίου ὑπῆγε νὰ κολυμβήσῃ, ἐπιασέ τον τὸ κρῦον εἰς τρέπον, ὥστε ἔπεσεν εἰς ἄρρωστίαν,

ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ.

Τὰ φουσάτα του ἔπесαν εἰς πίκραν, λογισμὸν καὶ φό-
 βον, ἀμὴ οἱ Αἰγύπτιοι ἔκαμαν μίαν πονηρίαν. Ἐγραψαν
 ἐπιστολὴν κρυφά, καὶ ἔστειλαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἡ ὁποία
 ἔλεγεν Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, τὸν ἱατρὸν σου τὸν Φίλιπ-
 πον νὰ μὴ τὸν ἐμπιστευθῇς, ὅτι μετὰ βότανά του θέλει
 σὲ θανατώσει, ἐπειδὴ δὲν εἶναι πιστὸς εἰς τοῦ λόγου σου.
 Ἐγραψαν ὁμοίως καὶ πρὸς τὸν ἱατρὸν ἄλλην ἐπιστολὴν,
 λέγοντες εἰς αὐτόν· Ἱατρὲ ἐὰν μὲ τὰ βότανά σου θανα-
 τώσῃς τὸν Ἀλέξανδρον, ἡμεῖς νὰ σὲ κάμωμεν αὐθέντην,
 καὶ νὰ δομασθῇ· μέγας κοντὰ εἰς τὸν Βασιλεῖα τὸν Δα-
 ρίον. Ὡτάν εἶδεν ὁ Φίλιππος τὴν ἐπιστολὴν τῶν Αἰγυ-
 πτιῶν, εὐθύς ἔσχισέ τινι γελῶντας, καὶ ἔγραψεν ἄλλην ἐ-
 πιστολὴν πρὸς αὐτοὺς οὕτως· Ἐὰν ἤθελον βασιλείον, ὁ
 αὐθέντης μου εἶχε νὰ μοῦ δώσῃ καλλίτεροι ἀπὸ τῆ ἐπι-
 κόν σας. Ἐπεὶ εἰστε κλέπται, γαιδάραι, καὶ ἔχροισαι
 ὡσάν τὰ ζῶα, τοῦ δὲ Ἀλεξάνδρου μία τρίχα ἀπὸ τὸ κε-
 φάλι του δὲν τὴν ἀΐζουσιν ὅλοι οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς. Τὴν
 πανουργίαν, ὅπου πολεμεῖτε νὰ κάμετε, ὁ γλῆγορα τὴν
 εὐρίσκετε εἰς τὸ κεφάλι σας, ἐπειδὴ ὁ Ἀλέξανδρος εἶναι ὑ-
 γειής, καὶ τίποτε δὲν ἔχει. Ὡτάν εἶδαν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ
 Φιλίππου οἱ Αἰγύπτιοι, ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν.

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΔΙΔΕΙ ΒΟΤΑΝΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Αὐτὴν τὴν ὥραν ἐπῆγεν ὁ Φίλιππος τὰ βότανα τοῦ Ἀ-
 λεξάνδρου νὰ τὰ πῇ, διὰ νὰ ὑγιάνῃ. Ἐσηκώθη ὁ Ἀλέ-
 ξανδρος, ἐπῆρε τὸ ποτήρι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἱατροῦ, καὶ
 εἶπε· Τάχα τοῦτο τὸ ποτήριον διὰ ὑγίαν μου νὰ ἦναι ;
 Ὡς ἤκουσεν ὁ Φίλιππος, ἐπῆρε τὸ ποτήρι, ἔπιε το μισθόν,

Ἐπειτα τὸ ἔδωκε τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἀποῦ τὸ ἔπε οὐδ' Ἀλέξανδρος, ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν τῶν Αἰγυπτίων τοῦ Φιλίππου. Ὁ Φίλιππος διαβάζοντας τὴν ἔσσις τὸ κεφάλι του, καὶ κλαίοντας, εἶπεν· Ἐάν ἤθελα χαλάσει τὴν βασιλείαν σου, τίνας βασιλέως ἤθελα γείνει ἱατρὸς, ὅπου ὁ θάνατός σου ἤθελε ταραξεί τὸν κόσμον ὅλον; Τότε εὐγαλὲν ὁ Φίλιππος τὴν ἐπιστολὴν σχισμένην τῶν Αἰγυπτίων, καὶ εἰδείξε τὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου, λέγοντας· Οἱ Αἰγύπτιοι μὲ πανουργίαν ἔγραψαν εἰς τὴν βασιλείαν σου καὶ εἰς ἐμένα, ἀμὴν νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ τὸ εὕρουν ὀφλιγῶρα εἰς τὸ κεφάλι τους, ἐπειδὴ ἐγὼ ἐμπιστευμένος εἰμαι, ὥσάν ὁ Θεὸς τὸ ἤξεύρῃ. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε· Ἀλήθειαν λέγεις Φίλιππε, ἱατρὸς δὲν χάνει τὸν βασιλέα, διὰτὶ μεγάλῃν ἐμπιστοσύνην πρέπει νὰ ἔχῃ εἰς αὐτόν. Ἐκοιμήθη ὁ Ἀλέξανδρος αὐτὴν τὴν ἡμέραν ὅλην, πρὸς δὲ τὸ βράδυ ἐσηκώθη, καὶ ὥρισε νὰ φέρουν ἐμπροσθέν του τοὺς Μακεδόνες, καὶ εἰδείπνησε μὲ αὐτοῦς, καὶ πάλιν ἐκοιμήθη ὅλην τὴν νύκτα, καὶ ἀνεπαύθη.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΥΡΙΕΥΕΙ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ.

Τὸ πρῶτον ὥρισε ὁ Ἀλέξανδρος νὰ ἀρματωθοῦν τὰ φρουράτα. Ἀρχίσαν νὰ πολεμοῦν ὀλέγους τὸ κάστρον, καὶ ἔρριχναν ὅλοι λιθάρια μέσα καὶ σφαιραῖς πολλαῖς, τόσον ὅπου οἱ Αἰγύπτιοι τότε ἐβόησαν φωνὴν μεγάλαν, καὶ εἶπαν· Ἀλέξανδρε βασιλεῦ συμπατριῶτα, οὐκ εἶπες τοῦ Νεκτεναβοῦ βασιλέως, κάμει ἔλεος εἰς ἡμᾶς, καὶ λάβε εὐσπλαγχνίαν διὰ νὰ μὴ χαθῶμεν ὅλοι. Ὡς ἤκουσεν αὐτὰ ὁ Ἀλέξανδρος, ὥρισε καὶ ἔπαυσε ὁ πόλεμος, καὶ εἰσέβη εἰς τὸ κάστρον, καὶ ὅλοι τὸν ἐπροσκύνησαν. Τότε λέγει πρὸς

αὐτούς· Πῶς μὲ εἶπατε ὅτι εἶμαι υἱὸς τοῦ Νεκτεναβοῦ τοῦ ἐδικυῦ σας βρασιλέως ; Αὐτοὶ δὲ τοῦ ἀπεκρίθησαν. Ὁ Νεκτεναβός, ὅταν ἐδιάβη ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, μᾶς ἔφηνε μίαν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν φυλάγωμεν, καὶ ἀπὸ αὐτὴν φαίνοντε τὰ πάντα.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΝΕΚΤΕΝΑΒΟΥ ΠΡΟΣ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥΣ.

Εγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἀντισταθῶ τὸν Δαρεῖον, διὰ τοῦτο ἀναχωρῶ ἀπὸ ἐσᾶς, ἀλλὰ θέλω ἔλθει μετὰ τριάντα χρόνους. Κτίσατε στύλον εἰς τὴν μέσσην τοῦ κάστρου, ἱστορίσατε τὸ πρόσωπόν μου εἰς αὐτὸ, βάλlete τὸ στεφάνι μου ἐπάνω τῆς ἱστορίας, καὶ εἴ τις ἔλθῃ νὰ σταθῇ εἰς τὸν στύλον ὑποκάτω, καὶ πέσῃ τὸ στεφάνι μου εἰς τὴν κεφαλὴν του, αὐτὸν νὰ προσκυνήσετε, ὅτι αὐτὸς εἶναι υἱὸς μου.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ.

Ο Ἀλέξανδρος ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους τῶν, ἐπῆγεν εἰς τὸν στύλον ὑποκάτω καὶ εὐθύς ἔπεσε τὸ στεφάνι εἰς τὴν κεφαλὴν του. Εἶδαν ὅλοι οἱ μεγιστάνοι τῆς Αἰγύπτου ἐκείνο τὸ παράυψον καὶ ἐθαύμασαν. Ὁρίσεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ κάμουν εἰς τὴν Αἴγυπτον στύλους τέσσαρας ὑψηλοῦς. Ἐκαμᾶν τὴν ἓνα περιχουσώμενον καὶ ὑψηλότερον τῶν, ὅπου ἔδλεπε μέσα εἰς τὸ κάστρον, τοὺς δὲ ἄλλους τρεῖς ἔκαμε νὰ γίνουν ὀλίγον χαμηλότεροι. Εἰς τὸν πρῶτον ἱστορήσας τὸν ἑαυτὸν του μὲ καθαρὸν μάλαγμα, εἰς τὸν δεῦτερον τὸν Πτολεμαῖον, εἰς τὸν τρίτον τὸν Ἀντίοχον, καὶ εἰς τὸν τέταρτον τὸν Φιλόνην.

Ο ΔΑΡΕΙΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΥΦΡΑΤΗΝ.

Ωρίσεν ὁ Ἀλέξανδρος, νὰ χαλάσουν τὰ κάστρα καὶ ἐ-

καμε τὸν Φίλιππον αὐθέντην πάσης τῆς Αἰγύπτου. Εὗρε
πολλὰ βλυσιδία, καὶ ὅλα τὰ ἐμοίρασεν εἰς τὰ στρατεύμα-
τά του. Ὡς τόσον ὁ Δαρεῖος ἦλθεν μετὰ τὰς δυνάμεις του εἰς
τὸν Εὐφράτην ποταμὸν καὶ ἔστειλε καταπατητάδες εἰς
τὸν Ἀλέξανδρον ἄλλ' ἢ βίγλα τοὺς ἔπιασε, καὶ ἔφερε
τούς εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἶπὸν του, ὅτι ἐρχεται ὁ
Δαρεῖος μετὰ φουσάτα πολλὰ κατεπάνω του. Πάραυτα ἐπῆ-
γαν μαντατοφόροι εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, λέγοντες ὅτι ἔ-
φθασεν ὁ Δαρεῖος, καὶ ἔπιασε τὸν Εὐφράτην ποταμὸν. Ὡς
ἤκουσεν αὐτὰ ὁ Ἀλέξανδρος, ὥρισεν καὶ ἐγροψεν τὰ φου-
σάτα του, καὶ εὗρε καθ' ἑκάστην ἐξακσίαις χιλιάδες,
πεζοὺς δὲ ἑκατὸν χιλιάδες. Ὁ Δαρεῖος εἶχε χίλιας χιλιά-
δες καθ' ἑκάστην, καὶ ἄλλους τόσους πεζοὺς. Τὴν αὐτὴν
ἡμέραν ἔβησαν εἰς τὸν Ἀλέξανδρος τοὺς καταπατητάδες
τοῦ Δαρείου, οἱ ὅποιοι ὡμολόγησαν τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ὁ
Δαρεῖος ἔχει πολλὰ στρατεύματα. Τότε ἀργὰ ἀνέβη εἰς ὑ-
ψηλὸν βουνί, καὶ ὥρισε νὰ ἀνάψουν πολλὰς φωτίας. Εἰ-
δαν οἱ ἄνθρωποι τὸ πλῆθος τῶν φωτιῶν, καὶ ἐθαύμασαν.
Τὸ τε γὰρ ἄφησε τοὺς καταπατητάδες, καὶ εἶπέ τους νὰ ἀ-
ναγγεῖλουν τοῦ Δαρείου, ὅτι πρέπει βασιλεὺς μετὰ βασιλέα
νὰ πολεμήσουν οἱ δύο ὁμοῦ. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὸν πόλεμον νὰ
μὴν ἔλθῃτε, ὅτι ἔχουν συνθήκειαν οἱ Μακεδονίται νὰ μὴν
ἀφίνουσι ἄνθρωπον ζωντανόν. Ἐπειτα ὥρισε καὶ ἐπιλοδο-
γησάν τους ἄρματα Μακεδονικά, καὶ εἶπέ τους· Ἐάν ἔλ-
θῃτε εἰς τὸν πόλεμον, μετὰ ταῦτα τὰ ἄρματα νὰ ἦσθε ἐν-
δεδυμένοι, διὰ νὰ μὴ σκευώσῃτε οἱ Μακεδονίται. Ἐ-
πῆγαν οἱ καταπατητάδες εἰς τὸν Δαρεῖον καὶ ὡμολόγη-
σαν ὅτι καὶ ἂν εἶδαν μετὰ τὰ ὀφθαλμὰ τους, καὶ ἐπαινοῦ-
σαν τὸν Ἀλέξανδρον πολλὰ. Ὡς τοῦς ἤκουσεν ὁ Δαρεῖος,
ἀπὸ τὸν θυμὸν του ὥρισε νὰ κόψῃ τοὺς καταπατητάδες.

διὰ νὰ μὴ διηγοῦνται τὰ τοιαῦτα εἰς τὸ στράτευμα τῶν Περσῶν, καὶ φοβηθῇ. Ἐπειτα ἐπρόσταξε νὰ ἐτοιμαθοῦν διὰ νὰ κινήσουν εἰς τὸν πόλεμον.

Ο ΔΑΡΕΙΟΣ ΣΤΕΛΛΕΙ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Οἱ αὐθεντάδες τῆς Περσίας εἶπαν. Δὲν εἶναι πρέπον, βασιλεῦ, νὰ πολεμήσῃς ἐσὺ μὲ τὸν Ἀλέξανδρον, διότι εἶναι ἄσπαγος, καὶ μικρότερός ἀπὸ ὅλους τοὺς βασιλεῖς, ὅπου ἔχεις ὑποκάτω εἰς τὴν βασιλείαν σου. Ὁ Δαρεῖος ὥρισε νὰ κοάξουν τὸν μέγαν Βοΐσθδαν τὸν Μίγαντα, καὶ εἰπέ του Ἐπαρε ἀπὸ τοῦς Πέρσας ἑξακόσiais χιλιάδες στρατιάν, οὔρε, καὶ ὅπου εὔρης τὸν Ἀλέξανδρον, νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἐδῶ δεμένον. ἐν ὅμως φοβηθῇ καὶ φύγῃ, νὰ τὸν κυνηγήσῃς καταπόδι εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἐπαρε ἀκόμη ἀπὸ τοῦς Μήδους διακόσiais χιλιάδες, καὶ ἀπὸ τοῦς Λιύδους ἄλλαις διακόσiais χιλιάδες, καὶ πεζοὺς τοξότας ἑκατὸν χιλιάδες. Ἐπῆρεν ὁ Μίγας τὰ φουσάτα, καθὼς τὸν ἐπρόσταξεν ὁ Δαρεῖος, ἀπέρσπε τὸν Εὐφράτην ποταμὸν, καὶ ἐτοιμάσθησαν νὰ πολεμήσουν.

ΛΟΓΟΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Ὡς εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος τὸ φουσάτον τοῦ Μίγοντος, ὥρισε καὶ ἐκαθαλίκευσαν ὅλοι, καὶ ἐλάλησε φωνῇ μεγάλῃ πρὸς τὸ στράτευμά του, λέγοντας· Ὁ θαυμαστοί, καὶ ἀνδρειωμένοι Μακεδόνες, Παφλαγόνες, καὶ Λακεδαιμόνιοι, ἀκούσατε ὅλοι. Ἡ σκέπη τοῦ μεγάλου Θεοῦ Σαβσῶθ μάς ἐβοήθησε, καὶ ἐπῆρσμεν τὴν Ῥώμην μὲ ὅλα τὰ νησία, τὴν Ἱερουσαλὴμ, τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἕως τὸν μέγα βασιλεῖα Δαρεῖαν ἤλθαμεν. Ἐάν αὐτὸν νικήσωμεν, φήμην μεγάλην θέλωμεν λαβεῖν, εἰ δὲ νικήσῃ μας, εἰς ὅλον τὸν κόσμον θέ-

λει μᾶς κυνηγήσει. Κάλλιον εἶναι εἰς ἡμᾶς τὴν σήμερον ἡμέραν νὰ ἀποθάνωμεν ὅλοι εἰς τὸν πόλεμον, παρὰ νὰ φύγωμεν ἀπὸ τοῦ Πέρσας. Τῶν φρονίμων ἀνθρώπων καὶ ἀνδρειωμένων, κάλλιον εἶναι θάνατος τιμημένος, παρὰ ζωὴ ἄχρηστος. Νὰ τὸ ἡξεύρετε, ὅτι θέλομεν ταῦτε τῆς αἰσεὶς ὀγλήγωρα, ἐπεὶ δὴ ὁ βασιλεὺς δὲν εἶναι μετ' αὐτοῦς, καὶ κάθε στράτευμα χωρὶς τὸν βασιλέα εἶναι ἀποκεφαλισμένον. Ἡμεῖς ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκεν, ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαμεν, ἐνίκησαμεν. Τώρα παρακαλῶ σας, ἄς ἀγωνισθῶμεν μετὰ ὅλην μας τὴν δύναμιν· ἄς ἀγωνισθῶμεν, ὅτι τὸ φουσάτον, ὅπου ὑπάγει πρόθυμον εἰς τὸν πόλεμον εἶναι ἀνδρειωμένον.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΤΑΤΡΕΧΕΙ ΤΟΥΣ ΠΕΡΣΑΣ,

Παρευθὺς ἐκαβαλλίκευσεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἔβαλεν τὴν περικεφαλαίαν εἰς τὴν κεφαλὴν του, ἔδοιοιράσε τὰ φουσάτα του εἰς τρία μέρη, τὰ ὅποια ἐκίνησε, καὶ αὐτὸς ἔρχετο ὀπίσθεν μετὰ τὴν τάξιν του. Ἀπέστειλε τὸν Ἀντίοχον μετὰ τὸν Πτολεμαῖον εἰς δύο τάξεις. Πάραυτα ἐπήγαγε κατὰ τῶν Περσῶν, ἐκτύπησαν μετὰ τὰ κοντάρια, τὰ ἐτξάκισαν, καὶ ὕστερον εὐγαλαν τὰ σπαθία, καὶ ἐκτυπήθησαν κατὰ πρόσωπον. Οἱ Πέρσαι δὲν ἐδυνήθησαν νὰ βραστάξουν τὰ ἀκονισμένα σπαθία τῶν Μακεδόνων ἅθεν ἔδωκαν ὀπίσω, καὶ ἔφυγαν εἰς τὸν τόπαν τους. Ὁ Ἀλέξανδρος κυνηγῶντας τοὺς Πέρσας ἦλθεν ἕως εἰς τὸ κονάκι τοῦ Δαρείου.

ΦΥΓΗ ΤΟΥ ΔΑΡΕΙΟΥ

Ὡς ἂν εἶδεν ὁ Δαρεῖος τὸ στράτευμά του τῆς ἀκονισμένον, ἐκαβαλλίκευσεν ἐνα ἄλογον ὀγλήγωνρον, καὶ ἔφυγεν. Ὁ

Ἀλέξανδρος ὤρισε, καὶ ἔθαψαν ὅσους ἐσκοτώθησαν ἀπὸ τὸ στρατεύμα τοῦ Δαρείου, ὅσους δὲ ἐπιάσας ζωντανούς τοὺς ἀπόλυσεν. Ἐπαράγγειλέ τοις νὰ εἰποὺν τοῦ Δαρείου, ὅτι κἀλλίον σοι εἶναι, βασιλεῦ Δαρεῖε, νὰ αὐθεντεῖς τὴν Περσίαν, καὶ νὰ διδῇς χαράτζιον, παρὰ νὰ κήμης ἄλλον πόλεμον μετὰ τοῦ Μακεδονίτας, διότι σοὺ ἐσκοτώσαν τὸν ἀνδρειωμένον Μίγαντα, καὶ θέλουν σκοτώσει καὶ ἐσένα. Ἐπειτα ἐσηκώθη ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἐπέρασε τὸν Εὐφράτην ποταμὸν, καὶ ἐπρόσταξε καὶ ἐγάλασαν τὰ γεφύρια ὅλα τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Δαρεῖος εὐθύς διχως νὰ χάσῃ καιρὸν ἔγραψεν ἐπιστολαῖς εἰς ὅλον τοῦ τὸ βασιλείου νὰ συναχθοῦν εἰς τὴν Βαβυλῶνα. Ἐμαζώχθησαν ὅλοι εἰς ὀλίγας ἡμέρας, καὶ ἔγραψαν τὸ φουστάτον, καὶ εὐρέθησαν δύο μιλίου-νια, μετὰ τὰ ὁποῖα ἐκίνησαν κατεπάνω τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΦΟΒΕΙΤΑΙ ΤΟΝ ΔΑΡΕΙΟΝ.

Ὁ Ἀλέξανδρος ὡς εἶδε τὰ στρατεύματα τοῦ Δαρείου τόσον πολλὰ, ἐπῆρε μέγαν φόβον, ἀμὴ δὲν τὸ ὁμολόγησεν τινός. Ἐπεριπάτει μέσα εἰς τὸ φουστάτον, καὶ ἔλεγεν· Ὁ ἀνδρειωμένον μου Λακεδαιμονίται καὶ Μακεδονίται, πᾶς ἄνθρωπος ὅπου νὰ φεύγῃ, γλίτωσα τὴν πιάνου. Ἀπὸ τῶν Λεόντων τὴν φωνὴν πολλὰ ζῶα φοροῦν· ἐτζί καὶ οἱ ἐχθροὶ μας, μόνον νὰ ἀκούσαν, ὅτι ὑπάγωμεν κατεπάνω τους, ἀπὸ τὸν φόβον τοὺς ἀποβαίνουν. Ἡμεῖς τώρα ἀρχίσμεν νὰ τοὺς κυνηγῶμεν, καὶ νὰ τοὺς σκοτώνωμεν, ὅτι τοῦτο ἐγὼ συναθήεια νὰ φεύγουν ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ νὰ νικῶνται. Ἀλήθεια ὁ Δαρεῖος πολὺ στρατεύμα ἔφερεν, ἀμὴ τὸ ἱδικόν μας εἶναι καλοῦρόζικον, καὶ πάντοτε νικᾷ. Ἀρχὴ καὶ πρῶτον ἐσκοτώσαμεν τὸν μέγαν πρωτοστράτα Μίγαντα, εἴτω καὶ τὸν Δαρεῖον αὐτὸν μετὰ ὅλην τὴν εὐκολίαν θέ-

λομεν τὸν σκοτώσει καὶ κυριεύσει τὸ βασιλείον του. Τώρα θέλω ἰδεῖ τί ἀνδρεῖαν ἔχετε, καὶ θέλετε δεῖξει.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΙΝΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΔΑΡΕΙΟΥ.

Μετὰ ταῦτα ὁ Ἀλέξανδρος, ἐκίνησε μὲ χίλιας χιλιάδες στρατὸν ὅλους ἀρματωμένους. Ὄρισεν εἰς ἔλκον του τὸ φουσάτον, ὅτι εἴ τις πεζεύσει πρὶν νὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος, νὰ δέρνεται καὶ νὰ θανατώνεται ὡς ἀποστάτης.

ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Ἐκοιμήθη ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του τὸν Προφῆτην Ἰερεμίαν, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπεν· Σὺ εἶ τέκνον μου Ἀλέξανδρε κατεπάνω τοῦ Δαρείου, χωρὶς ἔγνοιαν, ὅτι ἔχεις βοηθὸν τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Βάστα εἰς τὸ κεφάλι σου τὸ λιθαρόπουλον, ὅπου σοῦ ἔδωκα εἰς τὴν Ἱερουσαλὴν, ἔχε πάντοτε τὸν νοῦν σου νὰ ἐπικαλῇς τὸν Θεὸν Σαβαώθ, καὶ θέλεις νικήσῃς τὸ φουσάτον τοῦ Δαρείου ὅλον, ὅσον καὶ ἂν ᾖ. Ἀνέστη ἀπὸ τὸν ὕπνον ὁ Ἀλέξανδρος μὲ χαρὰν μεγάλην, καὶ τὴν αὐγὴν ἐκίνησεν εἰς τὸν πόλεμον. Ὄρισε νὰ λαλήσουν τὰ μουσικὰ ὄργανα ἀπὸ τὰ δύο μέρη, καὶ τὰ φουσάτα τοῦ τὰ ἐμοῖρασεν εἰς τρία. Ὁ Δαρεῖος ὡσὰν εἶδεν τὸν Ἀλέξανδρον, διαίρεσεν εὐθὺς καὶ αὐτὸς τὰ ἔδικά του εἰς τρία μέρη.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΔΑΡΕΙΟΥ.

Ἐκτύπησαν τὰ στρατεύματα μὲ τὰ κοντάρια, καὶ μὲ τὰ σπαθία. Ὁ κτύπος τῶν κονταριῶν καὶ τῶν σπαθίων, καὶ ὁ χρεμετισμὸς τῶν ἀλόγων ἦτον τόσος, ὅπου ἤκούετο εἰς πολὺν τόπον. Τόσον κόψιμον, καὶ αἱματοχυσία ἔ-

γινεν αὐτὴν τὴν ἡμέραν, ἀπὸ τὸ ταχὺ ἕως τὸ βράδυ, ὥστε ἐτρόμαξεν ἡ γῆ, ἐπειδὴ τὸ αἷμα ἔτρεχεν ὡπὸν ποταμός.

ΦΥΓΗ ΤΩΝ ΠΕΡΣΩΝ.

Οἱ Πέρσαι δὲν ἠμπόρεσαν νὰ βσταῶσιν τὸν πόλεμον, καὶ ἐστράφησαν νὰ φύγουν εἰς τὸν τόπον τους, καὶ οἱ Μακεδονίται τοὺς ἐδίωχναν τρία ἡμερόνυχτα. Ἐσκοτώθησαν ἀπὸ τοὺς Πέρσας ἑκατὸν τέσσαρες χιλιάδες, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου πέντε χιλιάδες. Ἀπὸ τοὺς Πέρσας ἐπιάσθησαν ζωντανοὶ διακόσιαι χιλιάδες καὶ ἐφέρθησαν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ὁ ὁποῖος ἀπολύοντάς τοὺς εἶπέ τοὺς. Πλέον εἰς τὸν πόλεμον νὰ μὴν ἐλθῆτε ἂν θέλετε νὰ ἔχετε τὴν ζωὴν σας.

ΦΥΓΗ ΤΟΥ ΔΑΡΕΙΟΥ.

Οἱ Δαρεῖος ἔφυγε μὲ ἑκατὸν στρατιώτας ὀλίγους καὶ ὀλλοραῖους, καὶ εἰσέβη εἰς τὸ κάστρον τῆς Περσίας· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἐφθασεν εἰς τὸ κάστρον τῆς Βαβυλώνης. Οἱ Βαβυλώνιοι ἐξέβησαν εἰς πόλεμον, καὶ δὲν τὸν ἤφρησαν νὰ κεντώσῃ, ὅτι ἡ Βαβυλώνα ἦτον κατὰ πολλὰ μεγάλον κάστρον, εἰς τὴν μέσῃ τοῦ ὁποίου ἔτρεχεν ὁ Εὐφράτης ποταμός. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπῆγε, καὶ ἐτέντωσεν ἀπάνω τοῦ κάστρου.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΥΡΙΕΥΕΙ ΤΗΝ ΒΑΒΥΛΩΝΑ.

Οἱ ῥισεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ σκαψουν αὐλάκια μέσα ἀπὸ τὸ πουςάτον, πολλὰ βαθέα καὶ πλατιά, ὅσον νὰ πείθῃ τὸ νερὸν τοῦ ποταμοῦ. Οἱ δὲ Βαβυλώνιοι ἔχοντες μίαν ἐσπέραν ἑορτὴν μεγάλην τοῦ θεοῦ τοὺς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπῆ-

γαν μὲ ταῖς γυναῖκες καὶ τὰ παιδία τοὺς νὰ προσκυνή-
σουν εἰς τὴν ναόν. Ὁ Ἀλέξανδρος αὐτὴν τὴν νύκτα ἐγύ-
ρισε τὸν ποταμὸν εἰς τὰ αὐλάκια, ὥλιγόσταυσε τὸ νερὸν
τοῦ ποταμοῦ, εἰσέβη μὲ τὸ φουγάτον του εἰς τὴν Βαβυ-
λῶνα, καὶ ὥρισε νὰ βάλουν στίαν ὀλόγυρα τῆς πόλεως.
Ὡς εἶδαν οἱ Βαβυλώνιοι τὴν πονηρίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐ-
προσκύνησάν τον, καὶ ἐβόησαν φωνῇ μεγάλῃ λέγοντες· Ἀ-
λέξανδρε βασιλεῦ, ἐλέησέ μας διὰ τὸν Θεόν, καὶ μὴ μᾶς
ὀργισθῇ, διὰ νὰ μὴ χαθῶμεν. Εὐθὺς, ὡς ἤκουσεν αὐτὸς
τὰς τοιαύτας δεήσεις, ἐπράσταξε νὰ σβυσθῇ ἡ φωτιά, καὶ
ἐπαυσεν ὁ ἐμπρησμόξ.

II ΒΑΒΥΛΩΝ ΠΡΟΣΚΥΝΕΙ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Ὅτε οἱ Βαβυλώνιοι εἶπαν τοῦ βασιλέως· Πολλὰ τὰ ἔτη
σου Βασιλεῦ τῆς οἰκουμένης ὕλης. Μετὰ ταῦτα ἔφεράν του
δῶρα πολλά· ἐξέβαλαν τὸ χρυσάφι τοῦ Δαρείου τέλαντα
δύο χιλιάδες, ἄλογα τοῦ σταύλου χίλια, λέοντας ἑκατὸν
μὲ ἄλυσες ὀργυραῖς, Πάρδους τοῦ κυνηγίου χίλιους, ἄτια
ἄράπικα πεντακόσια, καταπολλὰ ὀγλίγωρα, κλοντύρια
χρυσᾶ δύο χιλιάδες, κούπαις χίλιας, ἄλογα ἁρματωμένα
χιλιάδες τρεῖς μὲ τῶν ὀψκρίων τὰ πετζία, ὅπου δὲν τὰ
περιῶ σίδερων, τὰ ἐπανωφόρι τοῦ Ξέρξου τοῦ Βασιλέως
τῆς Περσίας, ὅπου ἦτον μὲ τῶν ὀριδίων τὰ δνύχια, ἐγκο-
σμημένον μὲ πολύτιμα λιθαρόπουλα, τὸ στέμμα τοῦ Σο-
σόνχου τοῦ βασιλέως, ὅπου ἔγινε καὶ αὐτὸς τοῦ κόσμου
ὅλου βασιλεὺς· τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως Δαρείου ὅπου
ἦτον καμωμένη ἀπὸ ζαφύρια, πρᾶγμα πολύτιμον, τὸ ὁ-
παῖον εἶχε πρὸς ταῦταις καὶ τόσῃ θαυμαστὴν ἐνέργειαν
ὅπου ὅταν ἐτρωγεν ἐπάνω εἰς αὐτὴν, πατὲ κακὴν καρδίαν

δὲν εἶχεν. Ὁ Ἀλέξανδρος διέτριψεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἡμέρας τριάκοντα.

ΛΗΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΤΟΥ ΔΑΡΕΙΟΥ.

Ὡς ἤκουσεν ὁ Δαρεῖος ὅτι ἐπῆρεν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν Βαβυλῶνα, ἐπικρανθη πολλὰ μέσα εἰς τὴν καρδίαν του, λέγοντας· Τί ἐκείθα ἐγὼ ὁ ἄθλιος; πῶς τὸν ἐμαυτὸν μου βίψωσα ἕως τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐπιγείους ἀνθρώπους δὲν ἐκαταδεχόμεν νὰ συντύχω; ἀμὴ τώρα ἔπεσα κάτω ὡς ἂν ὁ ἀχαμνότερος τοῦ κόσμου ἔλου, ἐπειδὴ ὁ Ἀλέξανδρος ἐπερίλαβε τὸ βασίλειόν μου ὅλον. Καλὰ λέγει ὁ λόγος, ὅτι ὅποιος ἀνθρώπος πέρνει μὲ ἀδικίαν, ὕστερον πρέπει νὰ πληρώνη μὲ ἔλλειψιν καὶ στενοχωρίαν, καὶ δάκρυα.

ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΠΑΡΗΓΟΡΟΥΝ ΤΟΝ ΔΑΡΕΙΟΝ.

Ὡς ἤκουσαν οἱ ἄρχαντες ὅτι θλίβεται ὁ Δαρεῖος, εἶπαν παρηγοροῦντές τον· Βασιλεῦ θαυμαστὲ καὶ ἐνδοξότατε, ἐσὺ ἡξέυρεις πόσον χαράτζιον ἔπερνες ἀπὸ τὸν Φίλιππον, καὶ ἀπο τοὺς βασιλεῖς ὅλους, ἀλλὰ μὴ πικραίνεσαι. Τὸ καράβι τὸ μέγαλον ὅταν τὸ πολεμὴ πολὺς ἄνεμος, κινδυνεύει ἕως νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν λιμένα. Ἐτὶ εἶναι καὶ ἓνα μέγα βασίλειον· ἐχθὲς ἐνίκησεν αὐτὸς, αὐριον πάλιν ἐξ ἐναντίας θέλομεν νικήσῃ ἡμεῖς, ὅτι πολλὴν δύναμιν καὶ καθάλλαν ἔχομεν.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Εὐθὺς ἐξέβη ἔμπροσθεν εἰς τὸ συμβούλιον ἓνα ἀρχοντόπουλον ἐνόματι Ἀβυσσος, ἡγαπημένον τοῦ Δαρείου, καὶ εἶπεν· Ὑψηλότατε βασιλεῦ, πᾶς ἀνθρώπος πρέπει νὰ εὐρί-

σκεται εἰς τὴν γενοχωρίαν τοῦ αὐθέντου του. Ἐγὼ βλέποντας τούτην τὴν ἀνάγκην, ἐπαρακινήθηκα νὰ χάσω τὴν ζωὴν μου, διὰ τὴν ἀγάπην σου. Θέλω νὰ πηγαίνω νὰ φονεύσω τὸν Ἀλέξανδρον, διὰ νὰ ἐλευθερώσω τὸ βασίλειόν σου. Ὁ Δαρσιος μὲ μεγαλωτάτην χαρὰν τοῦ ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν· Ἠγαπημένε μου Ἄβυσε, ἂν ἐσὺ φονεύσῃς τὸν Ἀλέξανδρον, ὅλην τὴν Περσίαν τὴν ἐλευθερώσεις. Ὁ θάνατος δ' ἐδικὸς σου θέλει εἶναι ζωὴ ὅλης τῆς Περσίας, θέλει μείνῃ τὸ ὄνομά σου τιμημένον ἀπὸ ὅλους τοὺς μεταγενεστέρους, ὡς ἂν νὰ ἦσαν ζωντανός· τὸ βασίλειόν μου ἀπὸ τὸ χέρι σου θέλω τὸ γνωρίζει δοσμένον, καὶ θέλει ἀκουσθῇ ἡ φήμη σου εἰς ὅλον τον κόσμον, διὰ τὴν μεγάλην σου ἀνδραγαθίαν.

ΖΩΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΕΙΣ ΚΙΝΑΥΝΟΝ.

Παρευθὺς δ' Ἄβυσσος, ἐσέλλωψε τὸ ἄλογόν του, ἄρμα-τώσῃ καλὰ, ἐκαβαλλίκευσεν, ἔβαλεν ἐπάνω κλίβανον σπημαδι τῆς Μακεδονίας, καὶ ἐπῆγε νύσμιχθῇ μὲ τὸ στρατεύμα τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ Ἀλέξανδρος ἄρματωμένος εἶχε καθαλλικεύσει, καὶ ἔγραφε τὸν στρατὸν του. Ὁ Ἄβυσσος ἦλθε κοντὰ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ἔσυρε τὸ σπαθί, καὶ ἤθελε τὸν κτυπήσῃ εἰς τὰ ὀμμάτια, ἀμὴ δὲν τὸ ἐπέτυχε, μόνον ἔδωκεν εἰς τὴν περικεφαλαίαν, ἔκοψε τὴν κορυφὴν τῆς, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ κεφάλι, ξυρίζοντάς το ὡς ἂν ξυράφι.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΕΝΕΙ ΑΒΑΛΒΗΣ.

Ἐγνώρισεν εὐθὺς δ' Ἀλέξανδρος, ὅτι δὲν ἦτον πανουργία ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐδικούς του, καὶ εἶπε· δὲν μὲ ἐκτύπησε χέρι Μακεδονικόν, ἀμὴ ἀπὸ τοὺς ἀνάνδρους

Πέρσαι· εἶναι. Εὐθύ· ἄρπαξαν τὸν Ἄβυσσον, ἐπὶ τὴν τοῦ σπαθὸς ἀπὸ τὸ χεῖρ, ἐξαρμάτωσάν τον, καὶ ἔφεραν τον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. Εἰπέ του ὁ Ἀλέξανδρος· Πόθεν εἶσαι ἄνθρωπε, καὶ τὸ ὄνομά σου πῶς σοῦ τὰ λέγουσιν; Αὐτὸς εἶπε· Τὸ ὄνομά μου λέγεται Ἄβυσσος, εἰμαι ἀπὸ τὴν Περσίαν, πρῶτον ἀρχοντάκουλον τοῦ Δαρείου. Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ἡλθα νὰ σὲ φονεύσω, καὶ νὰ χαθῶ αὐτὴν τὴν ὥραν, διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ὁ αὐθέντης μου, καὶ ὅλη ἡ Περσία ἀπὸ τὸν ἐδικόν σου φουσάτον. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν. Ὡ αὐτοῦ Ἄβυσσε, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ αὐθεντός σου ἔκαμες τέτοιαν ἀπόφασιν; ἐγὼ τώρα ἤθελα εἶμαι χαμένος ἀπὸ τὸ χεῖρ σου, καὶ πῶς λέγεις νὰ μείνης πλέον ζωντανός; Ὁ Ἄβυσσος εἶπεν. Ἐγὼ ἤθελα νὰ κάμω τὸ θέλημα τοῦ αὐθεντός μου διὰ νὰ χαρῇ καὶ διὰ λόγου μου ὡς ἤθελαν οἱ θεοὶ ἤθελε γένῃ. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν· Ἄνθρωπον ὁποῦ φυλάγει ὁ Θεός, ἀνθρώπου χεῖρ δὲν δύναται νὰ τὸν βλάβῃ, ἢ νὰ τὸν σκοτώσῃ, ἐὰν ὅμως σήμερον νὰ ᾔσαι χαμένος. Ὁ Ἄβυσσος ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν· Εἰς τὴν χεῖρ τῆς βασιλείας σου εἰμαι, κάμω ὅπως ὀρίζεις. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν· ἐπειδὴ διὰ τὸν αὐθέντην σου ἔβαλες τὴν ζωὴν σου εἰς θάνατον, καὶ ἔκαμες τοιαύτην δουλείαν, ὁποῦ δὲν ἔκαμεν ἄνθρωπος, χαρίζω σου τὴν ζωὴν. Σῦρε εἰς τὸν Δαρειὸν τὸν βασιλέα, καὶ εἰπέ του ὅτι ἄνθρωπον ὁποῦ τὸν ἀγαπᾷ ὁ Θεός, ἀνθρώπου χεῖρ δὲν δύναται νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἄς γυρίσῃ τὴν καρδίαν του τὴν ὑψηλότητα, ἃς προσκυνήσῃ, ἃς μοῦ φέρῃ χαράττιον μὲ φουσάτον, καὶ ἃς κάθεται εἰς τὴν Περσίαν νὰ βασιλεύῃ.

Ο ΑΒΥΣΣΟΣ ΓΥΡΙΖΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΑΡΕΙΟΝ.

Ὁ Ἄβυσσος ἐπροσκύνησεν, ἐδιέβη εἰς τὸν Δαρείον, καὶ
 Δημόσιον Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Ἑρεῖας

ὁμολόγησεν, ὅσα ἔκαμεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. Τότε ὁ Δαρείος ἔσσειε τὸ κεφάλι του, καὶ εἶπεν· Ἐκὼς ἄβυσσος ἐπλήρωσες εἴτι μοῦ ἔταξες, ἀμὴν εἴτι θέλουν οἱ θεοί, ἐκεῖνο γίνεται. Ὁ Ἄβυσσος εἶπε· Νὰ ἔξεύρης βασιλεῦ, ὅτι ἐγὼ τὴν καρδίαν σου ἔκαμ' ἀπὸ τὴν μετὰ τὸ σπαθί μου, ἐθανατώθηκα διὰ ἀγάπην σου, ἄλλην ζωὴν δὲν ἔχω νὰ δώσω πλέον διὰ λόγου σου. Προσκυνῶ τὴν βασιλείαν σου, καὶ ὑπάγω νὰ δουλεύσω ἐκεῖνον ὅπου μοῦ ἔχρησε τὴν ζωὴν μου. Ὁ Δαρείος ἐλυπήθη, καὶ εἶπε· Τοῦ καλοῦ βροῦζου ἀνθρώπου οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιλεῦς, τοῦ δὲ κακοῦ βροῦζου, καὶ οἱ ἄρχοντές του ἀφίουν τον, ὅτι ὁποῖος ὑψώνεται πολλὰ, ὀγλίγωρα πέφτει κάτω.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΔΑΡΕΙΟΥ Εἰς τὸν ἈΒΥΣΣΟΝ.

Ὁ Ἄβυσσος ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, ὁ Δαρείος τοῦ ἐπαράγγειλεν νὰ τοῦ εἰπῇ αὐτῷ· Ἀλέξανδρε Βασιλεῦ μὴν ὑψώνεσαι τόσο πολλὰ, ὅτι ὁποῖος ὑψώνεται τόσο πολλὰ, ὀγλίγωρα πίπτει. Ὁ Σόσωναχος ἦτον ὅλου τοῦ κόσμου βασιλεὺς, καὶ ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Παράδεισον ἀπὸ τὴν ἐπαρσίαν του, ἀμὴν οἱ θεοὶ ἄφησαν ἐκεῖνους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὸν ἐσκοτώσαν ἀντάμα μετὰ τὰ φουσάτα του. Ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας Ξέρξης ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνιάν του τὴν πολλήν, ἐσκοτώθη ἀπὸ τοῦ Δαρναίου τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐχάθη. Ὑψώθηκα καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ τώρα παιδεύομαι ἀπὸ τοὺς ἐδικούς μου. Μὴν ὑψώνεσαι τόσο πολλὰ λοιπὸν Ἀλέξανδρε, μὴ ὑστέρον πέσῃς κάτω. Ἐάν θέλῃς νὰ ἔχωμεν ἀγάπην, σώνει σου ὁ τόπος ὅλος τῆς Δύσεως, καὶ τῆς Ἑλλάδος, τὸ πατρικόν σου, καὶ ἀναπαύου· εἰδὼς δὲν σοῦ ἀρέσῃ ταῦτα, ἡμεῖς ἀλλή-

λιον ἔχομεν νὰ ἀποθάνωμεν ὁμοῦ μὲ τὸ βασιλείον μας, παρὰ νὰ σὲ προσκυνήσωμεν. Βασιλεὺς δὲν προσκυνεῖ ἄλλον βασιλέα, ἐπειδὴ ὅταν σκοτωθῇ ὁ ἓνας, εἰρηνεύει ὁ ἄλλος. Ἐὰν δὲν σοῦ ἀρέσῃ καθὼς σοῦ παραγγέλλω, ἄς ἦσαι ἕτοιμος μετὰ πενήντα ἡμέρας νὰ πολεμήσωμεν μὲ τοὺς Πέρσας, ὅπου μοῦ ἀπέμειναν, τοὺς ἀσαλεύτους καὶ ἀνδρειωμένους. Ἡ ἐσένα μὲ τὰ φουστὰτα σου θέλωμεν ἀφανίσει, ἢ ἡμεῖς ὅλοι καθὼς εὐρισκόμεσθαι νὰ χαθοῦμεν παντελῶς. Οἱ Θεοὶ τὸ δίκαιον εἰς τὸ χέρι τους τὸ ἔχουν, καὶ ὅπου αὐτοὶ ὀρίσουν θέλουν τὸ δώσει.

Ο ΑΒΥΣΣΟΣ ΓΥΡΙΖΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ

Ὡς ἂν ἐπῆγεν ὁ Ἀβυσσος εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, τοῦ ἀνέγγειλεν ὅ,τι εἶπεν ὁ Δαρεῖος. Ἀκούοντάς τα ὁ Ἀλέξανδρος, ἔσεισε τὸ κεφάλι του, καὶ εἶπε· Τὸ βασιλείον εἶναι γλυκὺ πρᾶγμα, διὰ τὸ ὅποιον πρέπει κάθε βασιλεὺς νὰ μάχεται καθὼς ἡμπορεῖ. Κατὰ πῶς ἀπόκριτες ὅπου μοῦ στέλλει ὁ Δαρεῖος, εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ εἰρηνεύσωμεν, ἥμως ὁ Θεὸς ἄς δώσῃ τὴν εἰρήνην.

ΟΝΕΙΡΟΝ ΟΠΟΥ ΕΙΔΕΝ Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Αὐτὴν τὴν νύκτα εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος ὄνειρον, ὅτι ἦλθεν ὁ Προφήτης Ἰερεμίας, ἐνδεδυμένος ἀρχιερατικὴν στολὴν καθὼς τὸν εἶχεν ἰδεῖ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ὁ αὐτὸς Ἰερεμίας τοῦ εἶπεν· Ὁ γλίγωρα ὕπαγε εἰς τὸν Δαρεῖον ἀποκρισάσης, καταπάτησέ τον, ὁμοῦ μὲ τὰ στρατεύματα τῆς Ἰνδίας, ὅπου ἔρχονται καταπάνω σου, καὶ ἐὰν σὲ γνωρίσουν, ὁ Θεὸς θέλει σὲ φυλάξει. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐξύπνησεν, ὥρισεν νὰ ἐλθῇ ὁ Πτολεμαῖος, ὁ Φιλόνης, καὶ ὁ Ἀντίοχος.

τοὺς ἰδιωγῆθαι τὸ ὄνειρον, ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ, καὶ εἰπὼν τοὺς. Ἐὰν μοῦ πέσῃ κίνδυνος καὶ χαθῶ, ὅλα τὰ βασίλεια τοῦ κόσμου νὰ μοιράσσετε ἀνάμεσόν σας, τὸν δὲ θρόνον τῆς Μακεδονίας νὰ τὸν φυλάξετε καλὰ, νὰ στέκεται εἰς τὸ ὄνομά μου. Ἐκεῖνοι ὁμοῦς δὲν ἤθελον νὰ ὑπάγῃ καὶ ἐγένετο θρήνος πολὺς· ἀλλ' ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς εἶπεν· Ἐὰν ὁ Θεὸς θέλῃ νὰ χαθῶ, ὅλα τοῦ κόσμου τὰ χέρια δὲν δύναται νὰ μὲ γλυτώσουν· ἐὰν δὲ ὁ Θεὸς μὲ φυλάξῃ, ὅλα τῆς Περσίας τὰς χέρια δὲν δύνανται νὰ μὲ σκοτώσουν.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΑΡΕΙΟΝ.

Ἐκίνησεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ ὑπάγῃ ἀποκρισάρας εἰς τὸν Δαρείον. Ἐνεδύθη Περσικὴν φορεσίαν, εἰς τὸ κεφάλι του ἔβαλε χαλμοῦτζαν μὲ χρυσομάργαρον, ὁμοῦ μὲ λιθαροῦς πουλα ἐγκοσμημένον, ἐπάνω εἰς τὴν φορεσίαν του ἔβαλε τὰμπριν μὲ τῆς ἀσπίδος τὰ κερατόπουλα, καὶ μὲ χρυσοῦς φόλαις μεγάλαις. Ὁ Δαρείος ἀκούοντας ὅτι ἐρχεται ἀποκρισάρας, ἔκαμε σύναξιν μεγάλην καὶ θαυμαστὴν, διὰ νὰ φανῇ λαμπρὸς Βασιλεὺς. Εἰσέβη ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὸ παλάτι τοῦ Δαρείου, ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν, καὶ εἶπε. Ὁ αὐθέντης μου ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, ἐστὶς πολλὰ χαίρει τὴν βασιλείαν σου, εἶπέ μου νὰ ἀναγνώσῃς τὴν ἀπόκρισιν. Ὁ Δαρείος ἐκάθητο εἰς ἓνα θρόνον ὕψηλόν βήματα τίσσαρα, καὶ τριγύρω του ἦσαν ὡσάν Ἀγγελικὰ πρόσωπα, μὲ λαμπάδες· τὸ παλάτιον ἦτον ὅλον περιχρυσωμένον, καὶ ἐστολισμένον ὡραιότατα, ἔχοντας τέσσαρας στύλους εἰς τὴν μέσην, ὁμοῦ μὲ τέσσαρα λιθάρια, τὰ ὅποια ἔφεγγαν τὴν νύκτα ὡσάν λαμπάδες εἰς ὅλον τὸ παλάτιον. Οἱ ἄρχοντες ἕστεκαν, καὶ ἐθαύμαζαν τὴν ὡραιότητα τοῦ

Ἀλεξάνδρου, καὶ τὴν φορεσίαν ὅπου ἐφόρει. Ὁ Δαρεῖος λοιπὸν ἐπρόσταξε νὰ ἀναγνώσουν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου μεγαλαφώνως.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΑΡΕΙΟΝ.

Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων, καὶ τοῦ κόσμου ὅλου Αὐτοκράτωρ, με δύνανται τῆς ἁνῶς προνοίας τοῦ Θεοῦ Ὁξυέρεις καλὰ βασιλεῦ Δαρεῖτε, ὅτι ἐπερνες ἀπὸ τὸν πατέρα μου χαράζιον. Ἐκείνος πάλιν ἀποθάνη με ἔστεψε βασιλέα, ἐσὺ δὲ με ἀτίμασες ἀπὸ τὴν ὑψηλοφροσύνην σου, φοβερίζοντάς με νὰ στείλῃς ἄλλον νὰ αὐθεντεύσῃ εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ νὰ με εὐγάλῃς ἀπὸ τὸν πατρικόν μου ὕψονον, διὰ νὰ με φέρουν εἰς τὴν αὐλήν σου, ὡς μωρὸν παιδίον νὰ σὲ δουλεύωι. Ἐγὼ ὅμως με τὴν δύνανται τοῦ Θεοῦ, ἰδοὺ ὅπου ἦλθα εἰς ἐσένα Ἄνδρα. Καθὼς ἤθελες νὰ με ἀδικήσῃς ἐ-ὄ, νὰ με εὐγάλῃς ἀπὸ τὸν πατρικόν μου ὕψονον, ἐγὼ δὲν σὲ εὐγάνω, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ αὐθεντεῦς τὴν Περσίαν, δίδε μου χαράζιον, καὶ μὴν εἴται κακόβουλος. Γύρισε τὸ κεφάλι σου, καὶ πῖνα προσκύνησέ με, εἰ δὲ μὴ, κανεῖς δὲν θέλει γλυτώσῃς ἀπὸ τοὺς στρατιώτας σου, ὁμοίως καὶ ἐσὺ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Μακεδόνων, ὡς μοῦ φαίνεται ὅτι θέλει γελῇ. Ἄς ᾔται ἔτοιμος λοιπὸν μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας με ὅλα τὰ φουστὰτα σου εἰς τὸν ποταμὸν τῆς Ἀρμενίας νὰ πολεμήσωμεν, ὅτι ἐγὼ ἔρχομαι κατεπάνου σου ἀνδρειωμένα, καὶ ὅχι ὡσάν νήπιον, καθὼς ἐστοχάζωσουν ἐσὺ διὰ νὰ σὲ δουλεύσω.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΕΙΠΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΔΑΡΕΙΟΝ.

Ἀπὸ τὴν τὴν ἐπιστολὴν ἤκουσεν ὁ Δαρεῖος, καὶ εἶπεν ἔμπροσθεν εἰς τοὺς Ἀρχοντας Ἀπαντεχαίνατε, Ἀρχοντες,

Δημοσφω Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Θεσσαλονίκης

τόσην ἔπαρσιν καὶ καύχῃσιν ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν; Ὁ Ἀλέξανδρος ἔσπεκεν ἔμπροσθεν εἰς τὸν Δαρεῖον, καὶ ἀπεκρίθη· Ἡ Μακεδονία πρέπει τὴν σήμερον νὰ ὑψώνεται διὰ τὸν ἄξιον βασιλέα ὑποῦ ἔχει, καὶ διὰ τοὺς ἀνδρείους στρατιώτας. Ἐκεῖ ἓνας μέγας ἄνθρωπος ἀπὸ τοὺς Πέρσας τοῦ εἶπε· Διατί συντυχαίνεις ἐπὶ τοῦ βασιλέως; Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη· Μέγαν αὐθέντην ἔχω, αὐτόβουλός του ἀποκρισάρας εἶμαι, καὶ συντυχαίνω ἀντὶ τοῦ αὐθεντός μου. Τότε ἐπεραμέρισεν ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἔσπεκε, καὶ εἶπε· Δότε μου ἄλλην ἐπιστολὴν νὰ ὑπάγω. Ὁ Δαρεῖος εἶπε πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον· Ἄς ᾔσται ἔτοιμος βράδυ εἰς τὸν δειπνον, ἕως νὰ γράψωμεν τὴν ἐπιστολὴν. Ἐκάθητεν ὁ Δαρεῖος εἰς τὸν δειπνον μετ' ὅλους τοὺς βασιλεῖς, καὶ αὐθεντάδες ὅπου εἶχε· τὸν δὲ Ἀλέξανδρον τὸν ἐκάθισεν εἰς τὸν τόπον τῶν ἀποκρισάριων ἀντίκρου τοῦ. Ἐφίεραν τὰ φαγητὰ καὶ ἐδειπνοῦσαν, καὶ ὁ κερνάτωρας κερνῶντας τὸν Δαρεῖον, ἐκέρσσε καὶ τὸν Ἀλέξανδρον. Ὡς ἔπεσε τὸ κράσι, τὸ ἀσημένιον ποτήριον τὸ ἔβαλεν εἰς τὸν κόρφον του. Ὁ κερνάτωρας τὸ ὡμολόγησε τοῦ Δαρείου, καὶ ὁ Δαρεῖος, τοῦ εἶπε· Κέρσσε μετ' ἄλλο ποτήριον, κερνῶντας πάλιν τὸν Ἀλέξανδρον· καὶ αὐτὸ ὁμοίως ὡς τὸ πρῶτον, ἔβαλε τὸ εἰς τὸν κόρφον του. Ἐνας ἀπὸ τοὺς αὐθεντάδες τοῦ εἶπε· Διὰ τί κάνεις αὐτὰ εἰς τὴν βασιλικὴν τράπεζαν, ὦ ἄνθρωπε; Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν· Ὁ αὐθέντης μου ἔχει τέτοιαν συνήθειαν, ὅτι ὅποιος ξένος καθήσει εἰς τὴν τράπεζαν του, πρῶτον καὶ δεῦτερον ποτήριον ὅπου νὰ πῇ, τοῦ τὸ χαρίζει.

Ο ΔΑΡΕΙΟΣ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Εὐθαύμασαν οἱ Ἀρχόντες τὴν τόσην τοῦ ἀποκοτίαν. Τό-

τε ὁ Κονταρκούτης (τὸν ὁποῖον εἶχε στείλει ποτὲ ὁ Δα-
 ρεῖος νὰ αὐθεντεύσῃ τὴν Μακεδονίαν, ὅταν ἀπέθανεν ὁ Φί-
 λιππος) ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν τράπεζαν, καὶ πηγαίνει εἰς τὸ
 αὐτὶ τοῦ Δαρείου λέγοντάς του· Νῶ ἡξείρης, βασιλεῦ,
 αὐτὸς ὁ ἀποκρισάρις εἶναι ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἐγινε τὸ θέ-
 λημά σου καθὼς ἤθελες. Ἐχάρη ὁ Δαρεῖος χαρὰν μεγά-
 λην, καὶ εἶπε· Ἐὰν ἦναι ὁ λόγος σου ἀληθινός, τὴν σή-
 μερον ἡμέραν ἐξαναγεννήθηκα τοῦ κόσμου ὅλου βασιλεῦς.
 Ἰσῶς ἐγύρισεν ἡ τύχη μου πάλιν εἰς ἐμένα, ἀμὴ δὲν τὸ
 πιστεύω νὰ κρευσθοῦν τοῦ κόσμου ὅλα τὰ κεφάλια εἰς
 μίαν τρίχα. Ὁ Κονταρκούτης εἶπε· Τὸ κεφάλι μου νὰ
 κόψῃς, εἴαν ὅν εἶναι αὐτός. Βλέποντας ὁ Ἀλέξανδρος, ὅτι
 ἐσυμβουλεύοντο, τὸ ἐνόησε, καὶ πρὶν νὰ τὸν πιάσουν, ἔ-
 βηκε τὸ χεῖρ του εἰς τὸ δακτύλιόν του, τὸ ὁποῖον εἶχε πιά-
 ρει εἰς τὴν Τρωάδα τῆς Βασιλίσσης Κλεοπάτρας, ὁποῦ
 εἶχε λιθορρόπουλον πόνηρόν, καὶ ἔβηκε το εἰς τὸν δάκτυ-
 λόν του. Ὁ Δαρεῖος, ὅτάν τοῦ εἶπεν ὁ Κονταρκούτης
 τοὺς λόγους, ταύτης ^{ἐχάρη} χαρὰν μεγάλην, καὶ εἶπε τοῦ
 ἀποκρισάρι· Ἀνθρώποι πολλοὶ μοῦ λέγουν, ὅτι ὁμοιάζεις
 τὸν Ἀλέξανδρον. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν· Ὁ
 βασιλεῦ Δαρεῖε, ἐγὼ δίδωμι παρομοιάζω τὸν αὐθέντην μου,
 τὸν Ἀλέξανδρον, εἰμὶ πολλὰ ὀγαπτρένός του, καὶ ἔχω
 περισσοτέραν τιμὴν ἀπὸ ὅλους. Πολλοὶ ἄνθρωποι λανθάνο-
 νται, καὶ μὲ προσκυνοῦν, νομίζοντες ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ
 Ἀλέξανδρος. Ὡς ἤκουσεν ὁ Δαρεῖος τοὺς λόγους τοῦ Ἀ-
 λεξάνδρου, ἔπεσεν εἰς μέγαν λογισμόν, τί νὰ κάμῃ νὰ
 μὴν ἐντροπισθῇ ὑπερὰ. Ἀπὸ τὴν πίχραν του ἀνέμπωξε
 τὴν τράπεζαν μὲ τὸ παῦχρον του, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν δι-
 πνον, ἐπῆρε τὰ φανάρια μὲ ταῖς λαμπάδες, καὶ εἰσέβη

εἰς τὸ παλάτι νὰ συμβουλευθῇ. Ὁ Ἀλέξανδρος ἔμεινε εἰς τὴν τράπεζαν, μὲ μερικoὺς Ἀρχοντας εἰς τὸ σκοτάδι.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΑΥΤΟΝΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΑΡΕΙΟΝ.

Τότε ἐνεδύθη ὁ Ἀλέξανδρος τὴν φορεσίαν του, τὴν δὲ περικεφαλαίαν του ἔβαλε ὡτάν προσκέφαλον, τάχα πῶς θέλει νὰ κοιμηθῇ. Ἐκαμώθη πῶς ὑπάγει ἔξω πρὸς χρείαν του, καὶ παρευθὺς ἐξέβη ἐδράμεν εἰς τὴν πόρταν τοῦ παλατίου, εὐγαλεν τὸ ἕνα ποτήριον ἀπὸ τὸν κόρπον του, καὶ εἶπε τοῦ πορτάρη· Κράτει αὐτὸ τὸ ποτήριον τοῦ βασιλέως, καὶ ἄνοιξε, ὅτι ἔστειλὲ με νὰ διατάξω τὰς βίγλας τοῦ φουσαίου. Ἐδράμεν εἰς τὴν ἄλλην πόρταν τοῦ κάστρου, εὐγαλε τὸ ἄλλο ποτήριον, καὶ εἶπε τοῦ πορτάρη· Κράτει αὐτὸ τὸ ποτήριον τοῦ βασιλέως, καὶ ἄνοιξε ὀγκλίγωρα, ὅτι με ἔστειλε νὰ κράξω τοὺς Βοιθοντάδες νὰ ἔλθουν μέσα εἰς τὴν βουλήν τοῦ βασιλέως. Ἐκείνοι ὑπήκουσαν παρευθὺς καὶ ὑπῆγε τρέχοντες εἰς τὸν τόπον, ὅπου εἶχε τὸ ἄλογόν του, τὸ ἡνιόχον, καὶ ἔφυγε μετὰ σπουδῆς ἕως ὅπου ἔφθασεν εἰς τὸ ποτάμι τῆς Ἀρμενίας, τὸ ὅποιον κῦρὲ το παγωμένον καὶ ἐπέρασεν. Ἦνεν ἐκεῖ καὶ τὸν Ἀντίοχον, τὸν Φιλόνην, καὶ τὸν Πτολεμαῖον, ὅπου τὸν ἐκαρτεροῦσαν προθύμως μὲ ἀρκετὸν φουσαῖον, καὶ τοὺς ἐδιεγρήθη πῶς τὸν ἐγνώρισεν ὁ Δαρεῖος.

Ο ΔΑΡΕΙΟΣ ΚΥΝΗΓΕΙ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Ὁ Δαρεῖος ὑπῆγεν εἰς τὸ παλάτι του, ἔκραξε τοῦ· δώδεκα συμβούλους του, καὶ εἶπέ του· Ὁ ἀποκρισάρας αὐτὸς εἶναι ὁ Ἀλέξανδρος, τί λέγετε νὰ κάμωμεν; Αὐτοὶ εἶπαν· Ἐὰν ἦναι ὁ λόγος ἀληθινός, ἐλεημονήθησαν οἱ θεοὶ τῆς Περσίας καὶ ἐσένα καὶ ἡμᾶς. Ὁ Δαρεῖος ἐπρόστα-

ξε τὸν Κανταρκούσην νὰ ὑπάγουν νὰ πιάσουν τὸν Ἀλέξανδρον. Ἀναψαν λαμπάδες, καὶ ἐπῆγαν νὰ τὸν εὗρουν, ἀμὴ δὲν τὸν εὗραν. Ἐρώτησαν τοὺς φύλακας, ἀλλὰ τινὰς δὲν τὸν ἐγνώρισε, μόνον τὴν φορεσίαν τοῦ εὗρηκαν. Οἱ πορτάριδες εἶπαν Ἐποῦτην τὴν ὥραν ἦλθεν ἓνας ἄνθρωπος, ἔδωκέ μας τὰ δύο ἀργυρὰ ποτήρια τοῦ βασιλέως, λέγοντάς μας να ἀνοίξωμεν ὀγλίγωρα, ὅτι τὸν ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς νὰ διορθώσῃ ταῖς βίγλαις καλῆτερα, καὶ νὰ κράξῃ τοὺς βοῦσαντάδες εἰς τὴν βουλὴν τοῦ βασιλέως. Τότε ὁ Κανταρκούσης, μὲ τὸν Κρίσην τὸν βασιλέα, ὡσὰν εἶδαν τὴν πονηρίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐπῆραν τριακοσίους ἀνθρώπους καὶ ἀλλοτρίους, καὶ ἔδραμαν κατόπιν του. Ἔως τὸ εὐγαλμα τοῦ Ἡλίου ἦλθαν εἰς τὸ ποτάμι, καὶ βλέποντες τὸν Ἀλέξανδρον ἀπερασμέναν μὲ τοὺς ἰδικοὺς του, ἔπεσαν εἰς μέγαν φόβον καὶ λογισμὸν.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΜΠΛΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΔΙΩΚΤΑΣ ΤΟΥ.

Τὸ ποτάμι, ὅπου ~~ἔπλετο~~ ὁ Ἀλέξανδρος, ἦτον τέτοιας λογιῆς, ὅπου τὴν νύκτα ἐπάγωνε, καὶ τὴν ἡμέραν ἀνέλυε. Λέγει λοιπὸν αὐτὸς πρὸς τοὺς διώκτας του. Τί γινέσθε ἀνθρώποι; Ἄνεμον διώχνετε, ἀμὴ τὸν ἄνεμον τινὰς δὲν τὸν φθάνει. Βλέπετε μὲ τὰ ὀμμάτιά σας, ὅτι τῶν Μακεδόνων τὰ ἔλлага δὲν τὰ κρατοῦν οὐδὲ βουνά, οὐδὲ ποτάμια, τί ἀκολουθεῖτε εἰς μάτην; Σύρτε νὰ εἰπῇτε τοῦ βασιλέως Δαρείου, ὅτι διὰ τὴν τιμὴν ὅπου μᾶς ἔκαμεν, εὐχαριστοῦμέν τον, ἀμὴ ὅχι ἔως τέλους ὅθεν ἂς ἦναι ἕτοιμος εἰς τὸ ποτάμι νὰ δεχθῇ τὸν πόλεμον.

ΑΥΤΗ ΔΑΡΕΙΟΥ.

Εὑρίσκειν ὁ Κανταρκούσης εἰς τὸν Δαρείον, ὃ ὅπως ὡς

ἤκουσε τὴν τέχνην τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἔκλαυσε, καὶ εἶπεν·
 Ἴδετε ἄρχαντες, πόσον τέχνασμα μᾶς ἔκαμεν ὁ υἱὸς τοῦ
 Φιλίππου; Τὸν τόπον μᾶς ὅλον ἐπῆρε, τὸ Βασιλείον μᾶς
 ὅλον τὸ ἐκαταπάτησε, καὶ τὸ ἐπερίλαβεν· ἡμεῖς λοιπὸν
 τώρα τί νὰ γείνωμεν; Ὅρισε νὰ γράψουν ἐπιστολὴν παρα-
 πονητικὴν πρὸς Πόρον τὸν βασιλέα τῆς Ἰνδίας, καὶ
 ἔγραψεν οὕτως.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΑΡΕΙΟΥ ΠΡΟΣ ΠΟΡΟΝ.

Εἰς τὸν βασιλέα τὸν ὑψηλότατον παρὰ ὅλους τοὺς βα-
 σιλεῖς τῆς γῆς, κύριον τῶν αὐθεντάδων τῆς οἰκουμένης,
 τὸν ἐπίγειον θεὸν τῆς Ἰνδίας, ὁ Δαρεῖος τῆς Περσίας, ὁ
 ἡλικεινὸς καὶ κακότυχος, τὴν σήμερον γράφει καὶ προ-
 σκυβεῖ. Ἠξεύρεις το καλὰ, ὅτι ἤμουν αὐθέντης ἐπάνω εἰς
 τριάντα βασιλεῖς. Τώρα ἰσχυρώθη ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀχαμνο-
 τέρους ἀνθρώπους, ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἐπῆρε τὸ βασιλείον
 μου ὅλον, τὴν Ἱερουσαλὴμ, τὴν Αἴγυπτον, καὶ τὴν
 Βαβυλῶνα, καὶ ἔσμιξέ τα μετὰ τὴν Δύσιν. Οἱ Πέρσαι ἰσχυρῶς
 ἔσαν, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τοῦ ἀντισταθοῦν. Δύο φορὰς
 ἐπολεμήσαμεν, καὶ δύο μᾶς ἐνίκησεν. Παρακαλῶ λοιπὸν
 τὴν βασιλείαν σου νὰ μοῦ δώσης βοήθειαν νὰ πολεμή-
 σωμεν ἀκόμη τρίτον, ἢ νὰ τὸν σκοτώσωμεν, ἢ νὰ ἀφανί-
 σθοῦμεν ἡμεῖς παντελῶς.

Ο ΠΟΡΟΣ ΣΤΕΛΛΕΙ ΒΟΗΘΕΙΑΝ ΤΟΤ ΔΑΡΕΙΟΥ.

Ὁ Πόρος ὁ Βασιλεὺς ἀναγινώσκοντας τὴν ἐπιστολὴν
 τοῦ Δαρείου, ἔσεισε τὸ κεφάλι του, καὶ εἶπε· Ποτὲ δὲν
 εὕρίσκειται χαρὰ νὰ μὴν ἀνακατωθῇ μετὰ θλίψιν. Ὁ Δαρεῖος
 ἰνομίζετο ἴσος μετὰ τοὺς θεοὺς, καὶ τώρα δίδωκεται ἀπὸ
 τοῦς Μακεδόνας, ὅπου ὁ Φίλιππος ἦτον δοῦλός του. Ἐ-

πειτα ἔκραξεν ἓνα ἀπὸ τοῦ ἀρχοντᾶς του, καὶ εἶπέ του·
 Ἔπαρε τετρακόσιαις χιλιάδες στρατὸν, καὶ σὺρε εἰς
 βοήθειαν τοῦ Δαρείου. Τὸν Ἀλέξανδρον, νὰ μὴ τὸν σκοτώ-
 αστε, μόνον φέρετέ μου τον ζωντανὸν, νὰ τὸν ἰδῶ τί
 ἄνθρωπος εἶναι, ὅτι πολλοὶ μοῦ τὸν λέγουν φρόνιμον,
 επιτήδειον, καὶ ἀνδρειωμένον. Ἐκίνησαν λοιπὸν εὐθὺς τὰ
 φουσάτα τῆς Ἰνδίας εἰς βοήθειαν τοῦ Δαρείου.

Ο ΔΑΡΕΙΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Ὡς ἤκουσεν ὁ Δαρεῖος ὅτι ἦλθαν τὰ φουσάτα τῆς Ἰνδίας,
 εὐνοῶντι καὶ τὰ ἰδικά του τῆς Περσίας, ἐγομφέτα, καὶ
 εὐρέτα, χίλιας χιλιάδες, καὶ ἐκίνησεν εἰς τὸν πόλεμον.
 Ἐστειλε μετὰ ταῦτα νὰ καταπατήσουν τὰ φουσάτα τοῦ
 Ἀλεξάνδρου. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ὡσὰν εἶδε τοὺς κα-
 ταπατητάδες, ἐπρόσταξε νὰ τοὺς ἀνεόασουν εἰς ἓνα τόπον
 ὑψηλόν, ὥρισεν νὰ ἄρματωθοῦν τὰ φουσάτα του, καὶ τὰ
 ἰδικαῖα αὐτοῦ εἰς τάγματα. Εἶδαν τὸ στράτευμα τοῦ
 Ἀλεξάνδρου οἱ καταπατητάδες, καὶ ἐθαύμαζον. Ἐπρό-
 σταξεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ τοὺς δώσουν ἄρματα Μακεδονικά,
 καὶ εἶπέ τους· Χαρίζω σας τὴν ζωὴν, σὺρε εἰς τὸν
 ἀθρόνον σας, καὶ ὅταν ἐλθῇτε εἰς τὸν πόλεμον, βαστάτε
 πρῶτα τὰ ἄρματα νὰ μὴ σας σκοτώσουν οἱ Μακεδόνες.
 Ἐκείνοι ἀγαθώρηται, καὶ ἐρώτησάν τους οἱ ἀρχοντες τῆς
 Ἰνδίας διὰ τὰ φουσάτα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ εἶπαν·
 Ἰδομεν φουσάτα πολλὰ ἀνδρειωμένα, μὲ δύναμιν καὶ
 ἀφρόδιαν, καὶ τὰ ἄλογά τους εἶναι πολλὰ διαλεκτά, ὅλα
 βαρεστά. Ὅσων ἤκουσαν τοῦτα τὰ φουσάτα τῆς Ἰνδίας,
 ἐθαύμαζον, καὶ ὡσὰν ἀγκυρεμένοι ἤρχοντο εἰς τὸν
 πόλεμον. Ὁ Δαρεῖος ὠργισθῇ τοῖς καταπατητάδες, καὶ

ᾧρισε νὰ κόψουν ταῖς γλώσσαις των, διὰ νὰ μὴν ἐπαινοῦν πλέον τὸν Ἀλέξανδρον.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΤΑ ΠΕΡΣΩΝ.

Εὐθύς ὅπου ἐπρίχθησαν τὰ φουτάρτα, καὶ ἐκτυπήθησαν μὲ τὰ κοντάρια, ἔκυρεν ἄνεμος, σηκώνοντας τὸν κονιορτὸν τόσον ὅπου ὁ ἥλιος ἐσκοτίνασε, καὶ ὁ κτύπος τῶν κονταρίων ἠκούετο εἰς πολλὸν τόπον. Αὐτὴν τὴν ὥραν δὲν ἐγνωρίζετο τίς ἦτο Πέρσης, Ἰνδοῦ, ἢ Μακεδών. Ἔσυρναν τὰ σπαθία τοῦς οἱ Μακεδόνες ὥτάν οἱ καλοὶ θεωριστὰι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θέρους εἰς δασέα χωράφια, κατασφάζοντας πολλοὺς ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Ὡτάν ἐνύκτωσαν, ἐφουβήθησαν οἱ Ἰνδοὶ καὶ οἱ Πέρσαι, καὶ ἄρχισαν νὰ φεύγουν τὴν αὐγὴν ὁμῶς· πάλιν ἦλθαν εἰς τὸν πόλεμον. Ὡτάν τοῦς εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος, δὲν ἠμπόρεσε νὰ βικτάξῃ, μόνον ὁρμῶντας εἰς τὸ στράτευμα τῆς Ἰνδίας μὲ τὰ τάγμα του ἑκατὸν χιλιάδες, ὅπου ἦσαν ὅλοι διαλεκτοί, ἔλαμνε μεγάλους φότους καὶ πολλοὺς. Οἱ Ἰνδοὶ ὥσάν εἶδαν τὸν Ἀλέξανδρον, εὐθύς ἐτράπασαν εἰς φυγὴν.

ΦΥΓΗ ΤΟΥ ΔΑΡΕΙΟΥ.

Ὡτάν εἶδαν οἱ Πέρσαι τὰ φουτάρτα τῆς Ἰνδίας πῶς φεύγουν, ἄρχισαν καὶ αὐτοὶ νὰ φεύγουν διὰ τὸ νὰ μὴν ἐδύναντο νὰ πολεμοῦν. Βλέποντας ὁ Δαρεῖος πῶς φεύγουσιν τὰ φουτάρτα του, ἔγεινεν ἱστοτακίης, καὶ ἄρχισε καὶ αὐτὸς νὰ φεύγῃ ὁ ἄθλιος, καὶ φεύγοντες ἔλεγεν· Ὡ ἐγὼ ὁ ἄγνωστος Δαρεῖος, ὅπου ὀψώνομαι ἕως τὴν οὐρανὸν, καὶ τώρα οὐδὲ εἰς τὴν γῆν δὲν εἶμαι ἄξιός νὰ ζήσω! Οἱ Πέρσαι ὅλοι ἐφυγαν, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ κάστρον τῆς Περσίας.

Ο ΔΑΡΕΙΟΣ ΜΕΝΕΙ ΛΑΒΩΜΕΝΟΣ.

Τότε δύο ἡγαπημένοι τοῦ Δαρείου, ὁ Κανταρκούσης καὶ ὁ Ἀριβαρζάνης, ἔδραμαν ἐκεῖ ὅπου ἔρευγε καὶ τὸν ἐκτύπησαν ὁ ἓνας ἀπὸ τὴν μίαν μερῶν, καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλην. Ἐπλήγωσάν τον, τὸν ἐκατέβασαν ἀπὸ τὸ ἄλογον, ἔρριζάν τον κάτω, καὶ ἔγδυσάν τον. Οὕτως ὁ δυστυχὴς Δαρεῖος ἀπέμεινε γυμνός, καὶ μὲ ὀλίγην ψυχὴν.

ΟΙ ΠΕΡΣΑΙ ΠΡΟΣΚΤΝΟΥΝ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Μανθάνοντας ὁ Ἀλέξανδρος τὸν σκοτωμὸν τοῦ Δαρείου, ἔστειλεν εὐθύς μερικοὺς στρατιώτας νὰ εἰποῦν τῶν Περσῶν νὰ μὴ φεύγουν, ὅτι ὁ Δαρεῖος ἐσκοτώθη· εἶδὲ καὶ φύγουν, τὴν αὐτὴν ἡμέραν θέλουν ἀποθάνει ὅλοι ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Μακεδόνων. Ἐστειλε καὶ τὸν Φιλόνην εἰς τὸ φρουράτον τῆς Ἰνδίας, νὰ πάρῃ τὰ ἄλογά τους, καὶ αὐτονοὺς νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν αὐθέντην τους τὸν Πόρον. Ἐπῆγεν ὁ Φιλόνης, καὶ εἶπε τὸν ὀρισμὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τοὺς Ἰνδοὺς. Πάραυτα ὅλοι ἐπέζευσαν ἀπὸ τὰ ἄλογά τους, ἐπροσκύνησάν τον, παρέδωκαν τὰ φλαμπουρα, τὰ ἄλογά τους, τὰ ἄρματα τους ὅλα, ἐπῆραν συμπάθειον, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν αὐθέντην τους τὸν Πόρον γυμνοί. Ἐπαρήγγειλέ τους ὁ Φιλόνης νὰ εἰποῦν τοῦ βασιλέως Πόρου, νὰ κἀθεται εἰς τὸ βασιλεῖόν του, νὰ φυλάγῃ τὸν τοπον του, ἄλλουναὺ δύνανται νὰ μὴ δώσῃ ἄλλον, καὶ νὰ ἡξέωρῃ, ὅτι ὁ Φιλόνης, μὲ θέλημα τοῦ αὐθέντος τοῦ Ἀλεξάνδρου, εἶναι αὐθέντης ὅλης τῆς Περσίας. Οἱ Πέρσαι ἐξεχωρίσθησαν ἀπὸ τὰ φρουράτα τῆς Ἰνδίας, ἐπροσκύνησαν τὸν Φιλόνην, καὶ ἔαμιζαν ὅλοι μὲ τὰ φου-

σάτα τῆς Μακεδονίας, ἔχοντες χαρὰν μεγάλην, πῶς ἡξιώθησαν νὰ δουλεύουν τὸν Ἀλέξανδρον.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΥΡΙΣΚΕΙ ΤΟΝ ΔΑΡΕΙΟΝ.

Ἐρχόμενος ὁ Ἀλέξανδρος μὲ τὸ στράτευμά του εἰς τὸν κάμπον τῆς Περσίας, νῦρε τὸν Δαρεῖον, ὁποῦ ἐκείτετο εἰς τὸν κονιορτὸν, ὁ ὁποῖος, μὲ ὀλίγην ψυχὴν τοῦ εἶπε· Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, πέψουσαι ὀγλίγωρα καὶ ἔλα νὰ ἀκούσῃς ἀπὸ τὸ στόμα μου ἓνα λόγον. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐγύρισε, καὶ εἶδεν τὸν, καὶ εἶπέ του· Τίς εἶσαι εἰσὺ, ὦ ἄνθρωπε; Ὁ Δαρεῖος ἀπεκοίθη· Ἐγὼ εἶμι· ὁ Δαρεῖος. Ὁ τροχὰς τῆς τύχης μὲ ὕψωσεν ἕως τὸν οὐρανόν, καὶ τὰρ μὲ ἐκατέβασεν ἕως τὸν Ἄδην. Ἐπὺ Ἀλέξανδρε, ἀτόξ σου μὲ εἶδες μὲ τὰ ὀμμάτιά σου, ὅταν ἤλθεις ἀποκρισάτης ἐνθυμήσου τὸν θάνατόν σου, καὶ μὴ με ἀφήσῃς εἰς τὸν κονιορτὸν νὰ ἀποθάνω, ὅτι δὲν εἶσαι ἀνελεήμων, ὥσάν οἱ Πέρσαι· Ὡτὴν ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς λόγους τοῦ Δαρεῖου ἐλυπήθη, ἐδάκρυσεν, ἐπέψυσεν, εὐχαλε τὸ ἐπανωφόρι του, καὶ ἐσκέπασεν τὸν. Ὡρισεν τοὺς Μακεδόνας νὰ κάμουν ἓνα ἀλογόμαζον ἀργυρόχρυσον, καὶ νὰ τὸν βάλουν ἐπάνω. Ἐβόατα ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὴν μίαν μερίαν, ἕως ἓνα τοξόβαλον, λέγων· Ἐγὼ βασιλικὴν τιμὴν σοῦ ἔκωσα, ἂν καὶ ἦσαι ἐχθρὸς μου· ὁμῶς δός μου τὴν εὐχὴν σου. Μετὰ ταῦτα ἔβαλέ τον εἰς τὸ ἅμάξι, καὶ ἐπηγέ τον εἰς τὸ κάστρον.

ΟΙ ΠΕΡΣΑΙ ΠΡΟΣΚΙΝΟΥΝ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐνεδύθη φορεσίαν πολύτιμον, ἔβαλεν εἰς τὸ κεφάλι του τὸ στέμμα τοῦ Σολομῶντος τοῦ βασιλέως Ἱερουσαλήμ, ἐδιάβη εἰς τὸ κάστρον τῆς Περσίας, ὕπληγεν

εἰς τὸ παλάτι τοῦ Δαρείου, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ. Αὐτὸς ὁ θρόνος ἦτον ἐγκοσμημένος μὲ πολύτιμα λιθαρό-
 πουλα, καὶ ὑψηλὰς βήματα τέσσαραι. Τότε ἦλθαν οἱ
 Πέρσαι, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ μὲ φωνὴν
 μεγάλην ὕλοι τὸν ἐπολυχρόνησαν.

ΥΣΤΕΡΙΝΗ ΘΕΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΡΕΙΟΥ.

Οὗτος Δαρείος, ὅπου ἦτον σιμὰ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ἐπρό-
 σταξε νὰ φέρουν τὴν θυγατέρα του τὴν Ῥοξάνδραν. Ἐπῆρέ
 τὴν ἀπὸ τοῦ χέρι, ἔδωκε τὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ εἶπε·
 Δέξου, Ἀλεξάνδρε, τὴν σπλαγχνικὴν μου θυγατέρα
 Ῥοξάνδραν. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν θρόνον αὐτοῦ,
 ἐπῆρέ τὴν ἀπὸ τοῦ χέρι, καὶ ἐκάθισε μὲ αὐτὴν εἰς τὸν
 θρόνον τοῦ Δαρείου. Εὐχαλε τὸ στέμμα ἀπὸ τὸ κεφάλι
 αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ κεφάλι τῆς Ῥοξάνδρας· ἡ δὲ
 Ῥοξάνδρα εὐχαλε τὸ δακτυλίδι τῆς ἀπὸ τὸν δακτυλὸν
 αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ χέρι τοῦ Ἀλεξάνδρου. Εἶπεν ὁ
 Ἀλέξανδρος· Ἰδὲ βασιλεῦ Δαρίε, πῶς ἡ θυγατέρα σου
 θέλει βασιλεύσει τὸν κόσμον ὅλον μετ' ἐμένα, καὶ γύρισε
 τὴν πικραμένην σου καρδίαν εἰς χαράν· Ὅσῳ εἶδεν ὁ
 Δαρείος τὴν θυγατέρα αὐτοῦ μὲ τὸ στέμμα τοῦ Ἀλεξάνδρου,
 ἐχάρη καταπολλὰ, τοὺς εὐχέθη, καὶ εἶπεν· Οἱ αὐθεντάδες
 καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς νὰ σὲ προσκυνήσουν ὅλοι, βασιλεῦ
 Ἀλέξανδρε, καὶ νὰ βασιλεύσῃς ὅλην τὴν οἰκουμένην.
 Ἐπῆρε καὶ τὴν γυναῖκά του ὁ Δαρείος, παρέδωκε τὴν τοῦ
 Ἀλεξάνδρου, καὶ εἶπε· Δέξου τὴν γυναῖκά μου ἀντίτυπα
 τῆς μητρός σου τῆς Ὀλυμπιάδας, βασιλεῦ Ἀλέξανδρε·
 ἀγάπα τοὺς Πέρσαις, ὅτι εἶναι κατὰ πολλὰ ἐμπιστεμένοι
 εἰς τὴν αὐθέντην τους, τοὺς δὲ φανεῖς μου νὰ τοὺς παιδεύ-
 σῃς καθὼς πρέπει. Μὲ τοὺς λόγους τούτους ὕστερον ἀπὸ

ὀλίγην ὥραν, κυττάζοντας πάντοτε τοὺς περιεστώτας, ἐξεψύχησεν.

ΠΟΙΝΗ ΤΩΝ ΦΟΝΕΩΝ ΤΟΥ ΔΑΡΕΙΟΥ.

Τότε ὁ Ἀλέξανδρος μὲ ὅλους τοὺς αὐθεντάδες, καὶ ὅλον τὸ φουσάτον, ἔθαψε τὸν Δαρεῖον μὲ τιμὴν μεγάλην. Ἐπρόσταξε καὶ ἰδιαλάλησαν, ὅτι ὅποιος ἐσκοτώσῃ τὸν Δαρεῖον, νὰ ἔλθῃ νὰ τοῦ δώσῃ ὃ, τι ἀξίαν θελήσῃ. Ἦλθαν οἱ φονεῖς τοῦ Δαρείου, καὶ εἶπέ τους· Διατί ἐφονεύσατε τὸν Βασιλέα σας; Αὐτοὶ ἀπεκρίθησαν, καὶ εἶπαν· Ὁ θάνατος αὐτοῦ σὲ ἔκαμε βασιλέα τῆς Περσίας. Ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς εἶπε· Τὸν αὐθέντην σας τὸν γνήσιον, ὅπου ἡς ἀνέθριψε καὶ σᾶς ἐτίμησε, τὸν ἐσκοτώσατε, ἀμὴ ἐμένα τὸν ξένον, τί μου θέλετε κάμει; Τότε ὥρισε καὶ ἐκρέμασάν τους ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τοῦ Δαρείου.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΝΥΜΦΕΥΕΤΑΙ ΤΗΝ ΡΟΞΑΝΑΡΑΝ.

Μετά ταῦτα ἐπῆρεν ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, εἰσέβη εἰς τὸ παλάτι, καὶ ἐστεφανώθη τὴν Ῥοξάνδραν, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Ἦτον αὐτὴ εὐμορφη καὶ φρόνιμη κατὰ πολλὰ, ὅπου εἰς ὅλον τὸν κόσμον δὲν εὗρίσκετο, οὐδὲ θέλει εὗρεθῇ παρομοία. Ὅταν ἐτελείωσε τοὺς γάμους, ἐπρόσταξε νὰ ἀλλάξουν φορέματα τὰ φουσάτα, καὶ οἱ μὲν Πέρσαι ἐβαλάν Μακεδονικά, οἱ δὲ Μακεδόνες ἐβαλάν Περσικά.

ΤΙ ΠΥΡΕΝ Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΡΣΙΑΝ.

Επῆγαν εἰς τὸ παλάτι τὸ βασιλικόν, καὶ ἐπρόσταξε νὰ λογαριάσουν τὸν βίον τοῦ Δαρείου. Εὗρηκαν δώδεκα στέρναις ὅλον χρυσάφι ἀγνόν, εἰκοσι ἑκατὴτα γεμάτα

ἀσῆμι, καὶ δώδεκα πύργους φλωρία. Εὗρηκαν καὶ ἑκατὸν χιλιάδες ἄλογα τοῦ σταύλου θρεμμένα, τριακόσιαι χιλιάδες στρατιωτικά, πετρίτταις καὶ γρύπες τοῦ κυνηγίου χιλίου, Λέοντας τοῦ κυνηγίου μαθημένους πεντακοσίους. Αὐτοῦ εἰς τὸν κάμπον τῆς Περσίας ἔγραψε τὰ φουσάτα του ὅλα, καὶ εὗρηκέτα τέσσαρα μυριάδια καθ' ἑκάστην. Διέτριψεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Περσίαν χαίριντας, καὶ κυνηγῶντας χρόνον ἕνα.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΥΠΟΤΑΣΣΕΙ ΤΟΝ ΚΡΙΣΗΝ.

Ὅτ' ἂν ἔφθασεν ὁ χρόνος, ἐκίνησε μὲ τὰ φουσάτα του κατεπάνω τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας, τὸν Κρίσην. Ὁ Κρίσης αὐτὸς δὲν ἑκαταδέχθη νὰ προσκυνήσῃ τὸν Ἀλέξανδρον· ἀλλ' αἱ ὑπῆκαί του μικροὶ τε καὶ μεγάλοι ἐσυμβουλευθήκαν, ἐπιάσαν τον, ἐδεσάν τον, καὶ ἔφεράν τον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον δεμένον. Ἐφεράν του καὶ τόσον χρυσίον, ὅπου δὲν ἐφάνη εἰς ὅλον τὸν κόσμον, τὸ ὅσατον ὅλον ἐμοίρασεν εἰς τὸ φουσάτον του.

ΤΕΡΑΤΩΔΕΣ ΤΑΞΕΙΜΙΟΝ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Μετὰ ταῦτα ὁ Ἀλέξανδρος μὲ τὰ φουσάτα του ἐκίνησε δεξιὰ, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου, ὅπου εὗρηκεν ἀνθρώπους ἀγρίους ὥσπερ ζῶα ἀγριοπρόσωπα ἀνθρωπόμορφα. Ἀπ' αὐτοῦ ἐπεριπάτησεν ἡμέρας δεκαπέντε καὶ πῦρεν ἔρημον τόπον. Ἦσαν ἐκεῖ γυναῖκες ἀγριαί, ὑψηλαὶ ὀργυίας τρεῖς· εἶχαν πλάταις ὡσάν βουβαλίων, καὶ τὰ μαλλιά τους ἔλαμπαν ὡσάν ἄστρα. Ἦλθαν εἰς τὸ φουσάτον, καὶ ἐσκοτώσαν πολλοὺς, ἕως νὰ φθάσῃ ὁ Ἀλέξανδρος. Ἀπ' αὐτοῦ ἐπεριπάτησαν ἡμέρας πενήντα, καὶ ἦλ-

Θαν εἰς ἓνα τόπον, ὅπου ἦσαν σπήλαια μεγάλα, καὶ ἐκ-
 τοικοῦσαν μύρμηκες, ὅπου ἔπερναν εἰς τὸ χάος ἓνα ἄλ-
 γον. Ὁρίσεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἔβαλαν χοντρακάλα-
 στεγνὸν εἰς τὰ σπήλαια, τοῦ ὁποῦ εἰδωσαν φωτίαν,
 ἐκάησαν πολλοί. Ἀπὸ αὐτοῦ ἐπεριπάτησεν ἡμέρας ὀκτώ,
 καὶ φθάνοντας εἰς ποτάμι πλατὺ ἕως μισῆς ἡμέρας πε-
 रिπάτημα, ἦλθέ του λογισμὸς μέγας, πῶς νὰ τὸ περάσῃ.
 Ὁρίσας καὶ ἔκαμαν μονόζυλα, μὲ τὰ ὅποια εἰς ἐξήντα ἡ-
 μέρας ἀπέρασεν ὅλον τὸ φουσάτον. Ἀφοῦ ἀπέρασεν, εὐ-
 ρηκεν ἀνθρώπους ὑψηλοὺς μίαν πήχυν ὅπου λέγονται Πι-
 θηκοί, οἱ ὅποιοι ἦλθαν καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Ἀλέξαν-
 δρον, φέροντές του μέλι καὶ φοινίκια πολλά.

ΝΕΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΠΙΘΗΚΩΝ.

Ἐκτίσεν ὁ Ἀλέξανδρος ἐκεῖ κάστρον ἔκαμαν ἀπὸ αὐ-
 τοῦ βασιλέα, ἐρμήνευσέ τους νὰ πορεύονται ἀνθρωπινά,
 καὶ νὰ πιστεύουν τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Ἀπὸ
 αὐτοῦ ἐσηκώθη, ἀφοῦ ἀπέρασαν ἑκατὸν ἡμέραι καὶ ἀπὸ
 τὸν τόπον τῶν Πιθηκῶν, εὐχαλε τόσον μέλι καὶ τόσα
 φοινίκια, ὥστε διὰ ἓνα χρόνον ἔσως τοῦ φουσάτου.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΤΥΛΟΥ ΤΟΥ ΣΟΣΟΝΧΟΥ.

Ἀπὸ αὐτοῦ ἦλθεν εἰς ἓνα κάμπον πλατὺν, εἰς τὴν ἄκραν
 τοῦ ὁποῦ ἦτον λίμνη κρύα, ὥσπερ τοῦ χειμῶνος τὸν πύ-
 γον, μὲ τὸ νερόν της γλυκὺ ὡς ἂν ζάχαρι. Εὗρεν ἐκεῖ ἓνα
 στύλον, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ πρόσωπον ἱστορημένον μὲ χρυ-
 σάφι, μὲ γράμματα γλυπτὰ αὐτοῖς. Ἐγὼ εἰμαι ὁ Σόσον-
 χος, ὁ ποτὲ βασιλεὺς ὅλου τοῦ κόσμου ὑψώθηκα πολλὰ,
 ἠθέλησα νὰ εὕρω τὴν ἄκραν τῆς γῆς, ἦλθα εἰς ταῦτον τὸν

αμπον με τά φουσάτα μου, καὶ ἔστειλαν οἱ θεοὶ τοὺς ἀ-
γίους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἐσκότωσαν ἐμένα με τοὺς
ῥατιώτας μου ὅλους. Εἴ τις ἔλθῃ ἕως ἐδῶ, πλέον ἐμ-
αὐτῶς νὰ μὴν ὑπάγῃ, ὅτι τίποτε καλὸν δὲν θέλει ἰδεῖ. Ἡ-
ὄν δὲ καμπὸς γεράτος κεφάλια καὶ κόκκαλα ἀνθρώπινα.
Ἀνέγνωσε τὰ γράμματα ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ εὐχαρίζοντας
τὸ ἐπανωφόρι του, τὸ ἐσκέπασε, καὶ ἔβαλε τὸ στέμμα
του ἐπάνω, διὰ νὰ μὴν ἰδῇ ἄλλος τὰ γράμματα, καὶ φο-
βηθῇ τὸ φουσάτον. Οἱ μεγιστάνοι τὸν ἐρωτοῦσαν τί γρά-
φουν τὰ γράμματα εἰς τὸν στόλον αὐτὸν, καὶ ἐκεῖνος τοὺς
ἔλεγεν ὅτι εἶναι ἔμπροσθέν μας εὐμαρφοῦς τόπος, με ἄλλα
πολλὰ, καὶ ἔκαμέ τοὺς με τὸν λόγον τοῦτον νὰ ὑπάγουν
ἐμπρός.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΕ ΤΟΥΣ ΛΙΒΥΟΥΣ.

Α' π' αὐτοῦ ἐπεριπάτησεν ἡμέρας δύο, καὶ ἦλθεν εἰς ἓνα
βουνὸν ὑψηλὸν ὅπου εἶδεν ἀσχήμους ἀνθρώπους ὑψηλοῦς
ὀργυαίαις δύο, ἔχοντας τὸ κορμὶ τοὺς ὅλον μαλλιαρὸν, οἱ
ὅποιοι ἐβλεπαν πρὸς τὸ φουσάτον ἀγρία, καὶ δὲν ἐφραυγαν.
Εἰπὼν το τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐπῆγεν ἀπὸς τοῦ νὰ τοὺς
ἰδῇ. Αὐτοὶ ἐπληδοῦσαν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ χωρὶς φό-
βου ἐκύπταζαν τὸ φουσάτον. Εἶδὲ τοὺς ὁ Ἀλέξανδρος καὶ
ἐτρόμαξε, λέγοντας με τὸν νοῦν του· Τοῦτοι εἶναι οἱ ἄ-
γριοι ἀνθρώποι ὅπου ἐρόνευσαν τὴν Σόσονχον τὴν Βασιλέα
με τὸ φουσάτον του. Ὡστε νὰ ἀρματωθοῦν τὰ φουσάτα,
καὶ νὰ τοὺς ἀκαρτερέσουν ἀνδρειωμένα. Ἐπῆραν καὶ μίαν
γυναῖκα, βάνοντάς την κοντὰ εἰς τοὺς ἀγρίους ἀνθρώ-
πους, νὰ ἰδοῦν τί θέλουν τὴν κάμει. Τότε ἐκατέβη ἓνας
ἀπὸ τοὺς ἀγρίους ἀνθρώπους ἐπίασε τὴν γυναῖκα καὶ ἀρ-
χισε νὰ τὴν τρώγῃ. Ἡ γυναῖκα ἐφώναζε δυνατὰ, καὶ ἔ-

δραμαν καὶ ἐγλύτωσάν τήν, ἐκείνον δὲ τὸν ἐσκότωσαν με-
τὰ κοντάρια. Ἀπὸ τὸν πόνον τοῦ φωνάζοντος πολλὰ θύ-
νατά, ἤκουσαν ὅλοι οἱ ἄγριοι ἄνθρωποι, καὶ ἔφθασαν κα-
τεπάνω τοῦ φουσάτου πλήθους πολὺ. Ἄρματα δὲν εἶχαν,
μόνον με ξύλα καὶ λιθάρια ἐπολεμεύσαν. Ἐδίωξαν τὰ φου-
σάτα τοῦ Ἀλεξάνδρου ἕως τοῦ Σοπόνχου τὸν στόλον. Ἐκεῖ
ἔφθασεν ὁ Ἀντίοχος μετὰ τὸ φουσάτον του, καὶ τοὺς ἔφε-
ρεν εἰς τὸν κάμπον διώχοντας, καὶ σφάζοντας. Ἐπείσαν
ἕνα ζωντανόν, δέκα χρόνων παιδί, καὶ ἦτον ὑψηλότερος
ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ φουσάτου δύο πήχαις. Ἐσκότω-
σαν ἀπὸ τοὺς ἄγριους ἀνθρώπους μυριάδες ἑκατόν. Αὐτοὶ
οἱ ἄγριοι ἄνθρωποι εἶχαν συνήθειαν, ὅποιον ἐξαρματώναι
τὸν ἔτρωγαν. Τῇ ἐπαύριον εὗρήκεν ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὸ
φουσάτον τοῦ δύο χιλιάδες σκοτωμένους. Λοιπὸν ἐσυνά-
χθησαν οἱ μεγιστάνες, καὶ ἄρχοντες τῆς Μακεδονίας, λέ-
γοντες τοῦ Ἀλεξάνδρου. Σώνει μας ὁ θάνατος ὅπου ἐλά-
θωμεν ἀπὸ τοὺς ἄγριους ἀνθρώπους, καὶ μὴ θέλῃς νὰ χα-
θώμεν ὅλοι ἐδῶ εἰς τὴν ἄκραν τῆς γῆς, ὅπου μᾶς ἔφερες
νὰ δώσωμεν κακὸν θάνατον εἰς τοῦτον τὸν ξένον τόπον
ἀμνημόνευτοι· τὸ στράτευμα πλέον δὲν δύναται νὰ σὲ ἀ-
κολουθήσῃ, διότι φοβεῖται. Ὡσὲν ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος
τοὺς λόγους τούτους, ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ εἶπε πρὸς τὸ
φουσάτον του· Ἠγαπημένοι μου, ἀνδρειωμένοι Μακεδό-
νες, ἀκόμη ἂς ἔχω τὴν βοήθειάν σας, ὅτι ὀλίγον μᾶς λεί-
πει νὰ φθάσωμεν τὴν ἄκραν τῆς γῆς, καὶ μετὰ τὴν βοήθειαν
τοῦ Θεοῦ ὀλίγωρα πηγαίνωμεν εἰς τὸν τόπον μας νὰ ἀ-
ναπαυθώμεν.

ΜΕΓΑ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Εξέβησαν ἀπὸ τοὺς ἄγριους ἀνθρώπους, καὶ ἐδιάβησαν

εἰς ἄλλον τόπον εὐμορρον, μετὰ πολλὰ καὶ διάφορα πωρικά. Ἐκεῖ ἦσαν καὶ δύο στύλους ἀπὸ ἀγνὸν μάλαγμα ἐγκοσμημένους· εἰς τὸν πρῶτον στύλον ἦτον ἱστορισμένον τὴν πρόσωπον τοῦ Ἡρακλέους, εἰς τὸν δεύτερον ἦτον τὸ τῆς Σεβίρας τῆς βασιλίσσης. Ὡσάν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος τὰ πρόσωπα ἱστορισμένα, ἐκλαυσε πολλὰ καὶ εἶπεν· Ὁ Ἡράκλει βασιλεῦ, καὶ Σεβίρα βασίλισσα, ὅπου εἰσθε εἰς τὸν κόσμον ὀνομασται, πῶς ἤλθετε εἰς τὸν ξένον κόσμον νὰ ἀποθάνετε; Ὅρεν ἀσῆμι καὶ μάλαγμα εἰς τοὺς στύλους τοῦ Ἡρακλέους πολὺ, τὰ ὅποια ὅλα τὰ ἐμοίρασεν εἰς τὸ φουσάταν του, καὶ διέτριψεν ἐκεῖ ἡμέρας εἴ μετ' εὐθυμίας.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΥΡΙΣΚΕΙ ΤΕΡΑΤΩΔΗ ΖΩΑ.

Ἀπ' αὐτοῦ ἐσηκώθη αὖ τὰ φουσάτα του, καὶ ἀφ' αὐτοῦ ἐπεριπάτησεν ἡμέρας δέκα, εὗρεν ἄνθρωπους παράξενους μετὰ χέρια εἴ, καὶ ποδάρια εἴ, οἱ ὅποιοι ἤλθαν νὰ πωλήσουν τὸν Ἀλέξανδρον. Ἐσκότωσεν εἴ αὐτῶν πολλοὺς, ἐπίασε ζωντανοὺς πολλοὺς, καὶ ἤθελε νὰ τοὺς εὐγάλῃ εἰς τὸν κόσμον διὰ θαῦμα· ἀλλὰ μὴν ἠξεύροντας τί εἶναι τὸ φαγητόν τους, τοὺς ἄρρησε καὶ ἀπέθαναν ὅλοι ἀπὸ τὴν πείναν. Ἀπ' αὐτοῦ ἡμέρας δέκα, ἐδίεβε εἰς ἓνα τόπον, ὅπου ἦτον οἱ Σκυλοκέφαλοι. Τούτων τὸ κορμὶ ἦτον ἀνθρώπινον, τὸ κεφάλι σκύλινον, καὶ ἡ φωνὴ τους ἀνθρωπινή, καὶ ἐπεριπατοῦσαν ὡσάν σκυλῖα. Ἐσκότωσεν ὁ Ἀλέξανδρος πολλοὺς καὶ ἀπὸ ἐκείνους, καὶ μετὰ δέκα ἡμέρας ἀφίνοντας τὸν τόπον του, ἐπῆγεν εἰς ἓνα χωρίον κοντὰ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπεσαν νὰ κοιμηθῶν. Ἐκεῖ ἐψόφισεν ἐνὸς στρατιώτου τὸ ἄλογον, καὶ ἐσυρὰν το κοντὰ εἰς τὴν θάλατταν. Τὴν νύκτα ἐκείνην ἐξέβη μία καρα-

εἶδα, καὶ τὸ ἔφαγεν. Ἐμαθὺν καὶ ἡ ἄλλοις, καὶ ἰξέβαι-
ναν τὴν νύκτα, καὶ πέρνοντες ἄλογα πολλὰ μὲ ἀνθρώπους,
τοὺς ἐτραβούσαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀπ' αὐτοῦ ἰσηκώθη
καὶ ἐδιέβη εἰς ἄλλον τόπον, πάλιν κοντὰ εἰς τὴν θάλασ-
σαν, καὶ ἤνυε πωρικά πολλὰ καθ' ἑκατέστης ὅπου ἐστάθη
καμπόσον διὰ τὰ ἀναπαυθεὺν τὰ φρούτα του.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΥΠΑΓΕΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΜΑΚΑΡΟΥΣ.

Βλέποντας ὁ Ἀλέξανδρος ἕνα νησί μέσα εἰς τὴν θάλασ-
σαν, ἐπροσταξέ τις μαστόρους νὰ κάμουν μονόξυλα, καὶ
εἰσέβησαν εἰς τὸ νησί. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ νησιῦ ἰδραμὰν
νὰ τὸν προσκυνήσουν, καὶ εὐφημοῦντές τον ἔλεγον· Πολ-
λὰ τὰ ἔτη Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως ὅλου τοῦ κόσμου.
Ἀλλὰ τί ἤλθες πρὸς ἡμᾶς ὅπου εἴμεθα ὅλοι γυμνοί, κα-
θὼς μᾶς βλέπεις; Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπέ τους· Τίποτε ἀπὸ
ἰσᾶς δὲν θέλω, μόνον νὰ ἰδῶ τὸν τόπον σας ἦλθα. Θέλω
νὰ μοῦ δείξετε, πῶς ἡξεύρετε τὸ ὄνομά μου, ὅπου ποτὲ
δὲν μὲ ἴδατε, καὶ πῶς συντυχίνετε εὐμόρφα Ἑλληνικά
ὅπου εἴσθε ἰδῶ εἰς τὸν ξένον τόπον. Αὐτοὶ ἀπεκρίθησαν·
Ἡμεῖς ἀπὸ πολλοὺς χρόνους τὸ ἡξεύρωμεν, ὅτι ἤθελες νὰ
ἔλθης ἰδῶ νὰ μᾶς ἰδῇς καὶ νὰ σὲ ἰδοῦμεν, ἐπειδὴ μᾶς τὸ
εἶπεν ὁ βασιλεὺς Ἡρακλῆς μὲ τὴν Σιβίραν τὴν βασιλείη-
σαν, ὅπου ἦτον βασιλεῖς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Μακεδο-
νίαν, καὶ ὕστερα ἀφ' οὗ ἄργισαν νὰ κάμουν οἱ Ἕλληνες
τὰς ἀσελγείας των, καὶ εἶδε τὴν ἀκαθαρσίαν τους, ἔκαμε
κάτεργα χοντρά πεντακόσια, ἐσύναξεν ὅλους τοὺς φρανί-
μους ἀπὸ τὸ βασιλείον του, καὶ ἔξεβη ἀπὸ τὸν παράνομον
τόπον. Ἦλθε λοιπὸν αὐτοῦ ὅπου εἶδες τοὺς στύλους, καὶ
ἐκεῖ ἔζησαν καὶ οἱ δύο χρόνους πολλοὺς, καὶ ἀπόθαναν.
Ὁ Ἡρακλῆς ὁ βασιλεὺς ἐπροφήτευσεν, καὶ εἶπέ μας τὸ ὁ-

νομά σου, καὶ πῶς θέλεις ἔλθαι ἐδῶ. Εἰς τὸν θάνατόν του ἔκαυσε τὰ καράβια ὅλα, διὰ νὰ μὴ γυρίσωμεν ὀπίσω εἰς τὸν ἀμαρτωλὸν κόσμον· ἀλλ' ἀρχίσασμεν νὰ κάμωμεν παρανομίας, ὡπὴν ἡμᾶσθεν μαθημένοι τὸν πρῶτον καιρόν· ὅθεν βλέποντας ὁ Θεὸς τὰς παρανομίας μας, ὠργίσθηκέ μας, καὶ ἔστειλε τοὺς ἀγρίους ἀνθρώπους, καὶ ἐσκότωσάν μας. Ὅσοι ἐγλυτώσαμεν, κατεφύγαμεν εἰς τὸ νησί τοῦτου, καὶ ἡ τροφή μας εἶναι μὲ τὰ πωρικά, καὶ ἡ σπουδὴ μας εἶναι ἡ φιλοσοφία. Ἐπαρε λοιπόν, Ἀλέξανδρε ἀπὸ ἐδῶ Σοφοῦ, διαλεκτοῦς ὅτι θέλεις ὑπάγει εἰς τόπους ἀγρίους, καὶ δὲν θέλεις ἡξέσθαι τί νὰ κάμῃς. Ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς λόγους τούτους ἐθαύμασε καὶ εἶπε· Παρὰ χρυσᾶφι καὶ ἀσπιδί τιμιώτερα εἶναι τὰ γράμματα, διότι ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος εἰς δύσκολον τόπον γλυτώνει χίλιαις χιλιάδαις ἀνθρώπους, ἀμὴ ὁ μοιρὸς χάνει ἄλλαις τόσαις. Ἐρώτησε τοὺς Σοφοῦς, καὶ εἶπεν· Ἐχομεν πόλεμον παρεμπρός; Αὗτοι δὲ ἀπεκρίθησαν· Ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἐμπρός πόλεμον δὲν ἔχομεν. Ἐκεῖ ὅπου τρέχει ὁ Ὀκεανὸς ποταμὸς, εἶναι τὰ νησιά τῶν Μακάρων. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ζοῦν εἰρηνικὰ μὲ τὸν Θεόν, καὶ ὁ νοῦς αὐτῶν εἶναι πρὸς τὸν Θεόν. Ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς εἶπε· Καὶ πόθεν ἐπυλάχθησαν αὗτοι; Ἐκεῖνοι εἶπεν· Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὗα ἔχον ἐντολήν διὰ τὸ ξύλον, ὅπου ἦτον μέσα εἰς τὸν Παράδεισον νὰ μὴ φάγουν· ἀλλὰ παρέκτυσαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐφύγαν, ὅθεν ἐξωρίσθησαν ἀπὸ τὸν Παράδεισον. Ἦλθαν εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ὅπου διέτριψαν χρόνους ἑξατὸν, ἔχοντες πάντοτε τὸ βλέμμα αὐτῶν πρὸς τὸν Παράδεισον, καὶ ἔκλαιαν πικρά. Ἐγέννησαν δύο υἱοὺς, τὸν Κάιν καὶ τὴν Ἄβελ. Ὁ διάβολος ἔβαλε τὸν Κάιν καὶ ἐσκότωσε τὸν Ἄβελ τὴν ἡδελφὸν του. Ἐθρηνοῦσαν πολλὰ ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ

Εἶα διὰ τὸν φόνον τοῦ Ἄβελ. Εἶδεν ὁ Θεὸς τὸν πολὺν
 καὶ ἀπαρηγόρητον ὀργὴν ὅνους, καὶ ἔστειλεν Ἄγγελον, καὶ
 εἶπε· Διὰ τί κάνετε τόσον ὀργὴν καὶ ἐβαρέθη ὁ Θεὸς ἀπὸ
 ἐσῶς; Ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν γῆν τὸν ἐπλάσσε, καὶ πάλιν εἰς
 τὴν γῆν τὸν ἀπέστειλεν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλοι κατανυκτοὺν
 ὕσσι ἐγεννήθησαν καὶ γεννηθούν. Ὁ Θεὸς θέλει σὰς δώσει
 ἄλλον υἱὸν τὸν Σὴθ, ἀντὶς τοῦ Ἄβελ· πλὴν εὐγῆτε ἀπὸ
 τὸν τόπον τοῦτον, καὶ πηγαίνετε νὰ κατοικήσετε εἰς ὁ-
 λην τὴν αἰκουμένην. Ἀποὺ τελειωθοὺν πέντε χιλιάδες καὶ
 πεντακόσιαι χρόνοι, πάραυτα θέλετε ἰδεῖ πάλιν τὸν Παρά-
 δεισον. Μετὰ καιρὸν ἐγεννήθη ὁ Σὴθ, ἀνετράφη, καὶ ἐτε-
 κνοποίησεν εἰς τὸ νηπὶ αὐτὸ τῶν Μακάρων, οἱ ὅποιοι Μά-
 καραι εἶναι ἀπὸ τὴν γενεάν τοῦ Σὴθ. Εἶπεν ὁ Ἀλέξαν-
 δρος πρὸς τοὺς Σαφροῦς· Πῶθεν νὰ ὑπάγωμεν ἐκεῖ; Ἐκεί-
 νοι ἔδειξαν του καὶ ἐπεριπάτησεν ἡμέρας ἑξή. Ἦλθεν εἰς
 ἓνα βουνὸν ὑψηλὸν, ὅπου ἀνέβη, καὶ εἶδε τὸ νηπὶ τῶν Μα-
 κάρων. Ὁρίσας νὰ κάμουν στύλον νὰ περασταίνει τὸν Ἀ-
 λέξανδρον, ὅπου ἰκοῦται σπαθὶ εἰς τὸ χεῖρ του, καὶ ἔδει-
 χνε τὸ νηπὶ τῶν Μακάρων. Ἀπ' αὐτοῦ ἐσηκώθη, καὶ ἀ-
 ποὺ ἐπερηπάτησεν ἡμέρας ἑξή, ἦλθεν εἰς ἄλλον βουνὸν
 πολλὰ ὑψηλόν. Εἰς τὸ γέρας τοῦ βουνοῦ ἔγρεν ἀνθρώπου
 δεμενον μὲ ἄλυστον, ὑψηλὸν ὀργυαῖς εἴκοσι, καὶ πλατύν
 ὀργυαῖς δέκα, τοῦ ὁποίου ὁ κλαυθμὸς ἤκοῦτο τριῶν ἡμέ-
 ρων δρόμον. Ὅσων τὸν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος καὶ τὰ φρουσά-
 τα του, ἐφριζαν. Εἰς ἄλλο βουνὸν ὑψηλότερον, κῆρε μίαν
 γυναῖκα δεμένην, ὑψηλὴν ὀργυαῖς εἴκοσι, καὶ πλατὺσαν
 ὀργυαῖς δέκα. Ἦσαν ἓνας ὅφρι τυλιγμένος εἰς τὰ ποδά-
 ριά της, τὴν κεφαλὴν του τὴν εἶχεν εἰς τὸ στόμα της, καὶ
 δὲν τὴν ἄφριε νὰ συντύχη. Ἀπ' αὐτοῦ ἐπεριπάτησεν ἡμέ-
 ρας δεκά, καὶ ὅρε λίμναις πολλαῖς ὅπου ἤκουσεν ἀνα-

στεναγμούς πικρούς, καὶ εἶχαν ἡ λίμναις ἐκείναις ὀφίδια πολλά. Ἐφάνη τοῦ Ἀλεξάνδρου ὅτι ἐκεῖ ἦτον ἡ κόλασις τῶν ἀμαρτωλῶν. Ὀλίγον ἐδιᾶθη, καὶ κύρε τὸν Ὀκεανὸν ποταμὸν, καὶ τὸ νησί τῶν Μακάρων, καὶ ἐτέντωσεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ποταμοῦ. Ἦτον τὸ νησί μακρὸν ἀπὸ τὴν γῆν μίλια εἴκοσι. Ὄρισε τοὺς μαστόρους νὰ κάμουν κότεργα, καὶ εἰσέβη εἰς τὸ νησί μὲ τὸν Ἀντίοχον, καὶ μὲ τὸν Πτολεμαῖον. Εἶχε τὸ νησί ἐκεῖνο πωρικά πολλά, καὶ ἀναρίθμητα. Ἦτον τὸ νησί ἱστορημένον μὲ εἰκόνας, καὶ ἄλλα θαυμαστὰ πράγματα, τὰ ὅποια δὲν τὰ εἶδεν ὀφθαλμὸς ἀνθρώπου. Ὁ καρπὸς ἐκείτετο εἰς τὴν γῆν παλὺς, καὶ εἰς τοὺς λόγγους τῶν δέδρων ἐκάθοντο πουλὶα περισσὰ πολλῶν λογίων, ὅπου ἐλαλοῦσαν εὐμορφα, τῶν ὁποίων ὁ κελαδισμὸς ἦτον χαρᾶς καὶ λύπης ἀεταμιωμένος. Εἰς ταῖς ρίζαις τῶν δένδρων ἔτρεχαν κρύαις βρύσες καὶ τὸ νερόν τους ἦτον γλυκὺ ὥσάν ζάχαρι. Ἐσυναπάντησεν ἓνα ἀπὸ τοῦ Μακάρους ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ εἶπεν· Ἄς ἦναι εἰρήνη εἰς ἡμᾶς ἀδελφε. Ἐκεῖνος τὸν ἀπεκρίθη· Εἰς ὅλους ἂς ἦναι εἰρήνη, Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε. Ὁ Ἀλέξανδρος πάλιν τοῦ εἶπε νὰ συντύχη, καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· Ὑπὶ γε ἐμπροσθεν εἰς τοὺς προεστούς μας, ὅπου σὲ ἀπαντιχοίνουν, καὶ θέλουν σὲ ὑπάγει εἰς τὸν βασιλέα μας τὸν Εὐαγγέτην. Αὐτὸς θέλει σὲ διδάξει περὶ τῆς ψυχῆς σου, τῆς ζωῆς σου, καὶ τοῦ θανάτου σου. Τότε ἐξέβησαν πολλοὶ εἰς συναπάντησιν τοῦ Ἀλεξάνδρου, οἱ ὅποιοι ὅλοι εἰς τὸ στόμα τὸν ἐφιλοῦσαν, καὶ τοῦ ἐξήγησαν τὰ ὅσα θέλουν τοῦ συνίσβη. Ὁ Ἀλέξανδρος ἰθαύμασε τὸν νοῦν τοὺς καὶ ἔλεγε· Τάχα ἄνθρωποι νὰ ἦναι τοῦτοι, ἢ Ἀγγελοι; Ἐπῆγαν τὸν εἰς τὸν βασιλέα τὸν Εὐαγγέτην, ὁ ὅποιος ἐκάθητο ὑποκάτω εἰς ἓνα δένδρον κάρπιμον, ὅπου ἔτρεχε βρύσις, τὸ δὲ στρώμα του καὶ

σκέπασμά του ἦτον ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ δένδρου. Ὡσάν εἶδε τὸν Ἀλέξανδρον, ἔσεισε τὸ κεφάλι του, καὶ εἶπε· Διὰ τὴν ἡλθεσ πρὸς ἡμᾶς, Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, ἀπὸ τὸν μάταιον καὶ ἁμαρτωλὸν κόσμον; Ἐπίασέ τον ἀπὸ τὸ χέρι, ἐκάθισέ τον κοντά του, καὶ εἶπε· Χαῖρε Ἀλέξανδρε, ὁλονῶν ἡ κεφαλῇ, ὅταν θέλῃς πάρῃ τὸν κόσμον ὅλον θέλεις ἀκολουθήσει τὸν Ἀντάνν. Ἦς τὸ ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος ἐθλίβη ἐκ ψυχῆς, καὶ εἶπέ του· Διὰ τί μου εἶπες τέτοιον λόγον; Ὁ Εὐαγγέλης εἶπε· Τοῦ μεγάλου καὶ φρονίμου ἀνθρώπου δὲν χρειάζεται ἐξηγήσεις τοῦ λόγου. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν· Ὅρίζεις νὰ φέρωμεν φαγητὰ ἀπὸ τοῦ τόπου μας, ὅπου ἔχομεν; Ὁ Εὐαγγέλης εἶπεν· Ἄς φέρουν. Τότε ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε τοῦ Ἀντιόχου νὰ φέρουν ψωμὶ καθαρὸν, καὶ κρασί. Ἰδετα ὁ Εὐαγγέλης, καὶ δὲν τὰ εἰδέχθη, ἀμὴ εἶπεν· Ἡμεῖς τέτοιαν τροφήν δὲν τρώγομεν, ἀμὴ τὸ φαγητόν μας εἶναι ἀπὸ τὸ ξύλον ὅπου θεωρεῖς ἐπάνω μου, τὸ πιωτόν μας εἶναι ἀπὸ τὴν βρύσιν, ὅπου βλέπετε ἔμπροσθέν μου, καὶ ἡ φορεσία μας εἶναι ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ δένδρου. Ὁ νοῦς μας εἶναι εἰς προσευχὴν νυκτός καὶ ἡμέρας πρὸς τὸν παντοκράτορα Σαβῶθ. Ἡ ζωὴ μας εἶναι πολλὴ εἰς τὸν τόπον τοῦτον, καὶ ὅταν ἔλθῃ τὸ τέλος μας ὑπάγομεν εἰς καλτέραν κατοικίαν. Κόλασιν ποτὲ δὲν ἔχομεν, μόνον χαρὰν σείποτε, καὶ ὑμνοῦμεν πάντοτε τὸν Θεόν. Ἐσὺ Ἀλέξανδρε εἶσαι ὁ πρῶτος, ὅπου ἡλθεσ εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὸν ἁμαρτωλὸν κόσμον, ὅτι ἐδῶ ἀπὸ ἐσῆς καμμία ψυχὴ δὲν εὐρίσκεται. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν· Ὅσα μὲν εἶπες ὅλα καλὰ καὶ εὐορρεῖ εἶναι ὁμως δεῖξέ μου πάθεν ἡ γέννησίς σας, ὅπου γυναῖκας δὲν ἔχετε. Ὁ Εὐαγγέλης εἶπεν· Ἐχομεν καὶ ἡμεῖς γυναῖκας, ἀμὴ δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀλλ' εἰς ἄλλο νησί, 2^η ἡμέρας παρεμπρός. Κάθε χρόνον 6-

πάγομεν μίαν φορὰν ὥσάν τὰ ζῶα, καὶ κάμνομεν ἀντάμα
 μὲ ταῖς γυναῖκες τριάντα ἡμέρας. Ὡσὺν γεννηθῇ τὸ παι-
 δίου, εἴ μὲν καὶ εἶναι ἀρσενικόν, μετὰ ἓνα χρόνον τὸ λαμ-
 βάνῃ ὁ πατὴρ του, καὶ φέρει το εἰς ἡμᾶς· ἐάν δὲ ᾖ θή-
 ηλυκόν, στέκεται μὲ τὴν μητέρα του ἕως νὰ ὑπανδρευ-
 θῇ Ὁ Ἀλέξανδρος λέγει· Ἐάν ὀρίσης, ἤθελα ἰδεῖ καὶ ἐγὼ
 τὸ νησί ἐκεῖνο. Ὁ Εὐαγγέλης εἶπε· Τὸ νησί θέλεις τὸ ἰδεῖ,
 ἀμὴ μέσα τίποτε δὲν θέλεις ἰδεῖ· εἰς τὸ κτίσμα τὸ χαλ-
 κοῦν θέλεις ὑπάγει, ἀμὴ μέσα μὴ βουληθῇς νὰ κυττάξης,
 ὅτι πλέον ζωὴν δὲν ἔχεις. Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἐπίστευσε
 τοὺς λόγους του, καὶ ἐδιάβη εἰς τὸ νησί· ἀλλὰ τίποτε δὲν
 εἶδε μέσα. Ἐδιάβη καὶ εἰς τὸ κτίσμα τὸ χαλκοῦν, τὸ ἐ-
 περιπάτησεν ὁλόγυρα, καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ τηρήσῃ μέσα,
 εἰς τὸ ὅποιον μόνον ὁ Θεὸς ἤξεύρει τί ἦτον. Ἀφοῦ δὲν εἶ-
 δε τίποτε ἐκεῖ ὁ Ἀλέξανδρος, ἐγύρισε πάλιν εἰς τοὺς Μα-
 κάρους, καὶ παρρησιαζόμενος πάλιν εἰς τὴν βασιλέα Εὐα-
 γγέλην εἶπέ του· Δειξέ μας, βασιλεῦ φρονιμώτατε, ἀπ’
 ἐδῶ καὶ ἔμπρὸς τί εἶναι; Ἐκεῖνος τοῦ εἶπεν· Εἰς ἐκεῖνο
 τὸ βουνόν, ὅπου βλέπεις, τολισμένον μὲ ξυλοκαρπίαν πα-
 νεύμορφον, εἶναι ὁ τόπος ὅπου λέγεται Ἐδεμ, ὅπου ὁ
 Θεὸς ἀπὸς τοῦ ἐφύτευσε τὸν Παράδεισον. Αὐτοῦ ἐπλάσε
 τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐαν, καὶ ἔβαλέ τους νὰ φυλάγουν τὸν
 Παράδεισον, τοὺς ὁποῖους φθινόντας ὁ διάβολος, ἐρμή-
 νευτέ τους νὰ φάγουν ἀπὸ τὸ ξύλον τὸ ἐμποδισμένον ἀπὸ
 τὸν Θεόν, καὶ ἐξωρίσθησαν ἀπὸ τὸν Παράδεισον. Ὁ Ἀλέ-
 ξανδρος εἶπεν· Εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ καὶ ἐγὼ;
 Ὁ Εὐαγγέλης εἶπεν· Ἀδύνατον εἶναι νὰ ὑπάγῃ ἡ ψυχὴ ἀν-
 τάμα μὲ τὸ κορμὶ εἰς τὸν Παράδεισον, μάλιστα ὅπου αὐ-
 τὸ τὸ βουνόν εἶναι ὑψηλὸν καὶ ἔχει χαλκωματένιον κτί-

σμα δλόγουρα, καὶ ἄνωθεν τοῦ κτίσματος στέκονται ἄγγελοι ἐξαπτέρυγοι, μὲ ἄρματα πύρινα.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΦΙΝΕΙ ΤΟΥΣ ΜΑΚΑΡΟΥΣ.

Πρὶν ἀναχωρήσῃ ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τῆς νησι τῶν Μακάρων, ἦλθαν ὅλοι, ἐφίλησάν τον, καὶ μὲ πολλὴν τιμὴν τὸν ἐσυνέγαλαν. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπέ τους· Ἐάν δὲν ἤθελα λυπηθῇ τοὺς Μακεδόνας νὰ μὴ χαθοῦν εἰς τὴν ξενιτείαν, ἤθελα ἀπομείναι ἐδῶ μετ' ἐσᾶς νὰ ζήσω Ἀγγελικὴν ζωὴν. Ὁ Εὐαγγέλιος τὸν εἶπε· Σὺρε, Ἀλέξανδρε, εἰς εἰρήνην· θέλεις κυριεύσει ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ὕστερον θέλεις εἰσελθεῖ εἰς τὴν μητέρα σου τὴν γῆν, ἐπειδὴ εἰς τὴν ἀνάστασιν ὅλοι ἀντάμα θέλομεν εὐρεθῇ, καὶ ἀπὸ εἰς καὶ πάλιν καὶ μὴ θέλει εὐρεῖ. Ἐξέβη λοιπὸν ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τῆς νησι τῶν Μακάρων, ἐπῆγεν εἰς τὰ φουσάτα του, ἐπύναξέ τους ὅλους, καὶ ὅσα εἶδεν, ὅλα τοὺς τὰ ὁμολόγησεν.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΕἰΣ ΤΟ ΣΚΟΤΟΣ.

Μετά ἡμέρας δέκα, ἦρχαν ἕνα κάμπον πλατὺν καὶ μέγαν. Εἰς τὴν μέσσην του ἦτον ἕνα χάος βαθὺ καὶ πλατὺ, ὅπου ἐκρατοῦσεν ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην ἕως τὴν ἄλλην, ὥστε δὲν ἤμπορουσαν νὰ ἀπεράσουν. Ἐπρόσταξεν ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἔκαμαν ἕνα γεφύρι πολλὰ μέγαν, καὶ οὕτως ἐδιάβη μὲ τὰ φουσάτα τοῦ. Εἰς τὴν μέσσην δὲ τοῦ γεφυρίου ἔγραψε τὰ παρόντα γράμματα· «Διὰ προσταγῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως ἐκτίσθη τὸ παρόν, καὶ ἐδιάβη μὲ τὰ φουσάτα τοῦ ὅταν ἐξῆλθεν ἐκ τῆς γῆς τῶν Μακάρων». Μετὰ ἡμέρας τέσσαρας, ἦλθαν εἰς σκοτεινὴν γῆν. Ἐκεῖ ὥρισεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ φέρουν φοράδαι, ὁ-

ποῦ εἶχαν πουλάρια μικρά. Ἀφῆκαν τὰ πουλάρια ἔξω,
 καὶ ἐρβδαίνοντας εἰς τὸ σκότος, ἐπεριπάτησαν ἕως εἴκοσι
 τέσσαρας ὥρας. Ἐκεῖ ἐδιαλάλησαν εἰς ὅλον τὸ φουσάτον,
 ὅτι πᾶς εἰς τὴν πεζεύσῃ τὴν πᾶρῃ ἀπὸ τὸ γῶμα τῆς γῆς
 ἐκείνης. Ὅσοι ἐπῆραν, ὅταν ἐξέβησαν εἶδαν τὸ γῶμα, καὶ
 ἦτον ὅλον χρυσάφι, καὶ ἐπικράνθησαν, ὅτι δὲν ἐπῆραν πε-
 ρισσόν. Ἀπ' αὐτοῦ ἐπεριπάτησαν ἡμέρας τέσσαρας, καὶ
 ἐσυναπάντησεν ὁ Ἀλέξανδρος δύο πουλῖα ἀνθρωποπρῶσω-
 πα, κατὰ πολλὰ εὐμορφα. Αὐτὰ τοῦ ὠμίλησαν μὲ ἀνθρω-
 πίνην φωνήν, καὶ εἶπαν· Ἀλέξανδρε, διατὶ πειράζεις τὸν
 Θεόν, καὶ θέλει σὲ ὀργισθεῖ εἰς τὴν ἔρημον τόπον τὴν χα-
 θῆς μὲ τὸ φουσάτον σου ὅλον; Κἄμε ταῦτο ἐπαῦ σου λέ-
 γομεν, γύρισε ὀπίσω δεξιὰ, καὶ σὺρε πάλιν τὴν ἀκολουθή-
 σης τοὺς συνηθισμένους σου πολέμους, ὅτι καρτερεῖ σε ὁ
 βασιλεὺς τῆς Ἰνδίας τὴν πολέμησεν. Τότε ἐγύρισε δεξιὰ
 ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἐπεριπάτησεν ἡμέρας ὀκτὼ φθάνον-
 τας εἰς μίαν λίμνην, ἐτέντωσε τὴν ἀναταυθῇ, καὶ οἱ μά-
 γειροι ἄρχισαν τὴν μαγειρεύουν, βάνοντες στεγνὰ ὀψάρια
 πολλὰ εἰς τὴν λίμνην διὰ τὴν βραχέων· αὐτὰ δὲ ἀνέζησαν,
 καὶ ἔφυγαν εἰς τὴν λίμνην. Ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος,
 πῶς ἀνέζησαν τὰ ὀψάρια, ἐθαύμασε καὶ ἐξεπλάγη. Ὡρι-
 σε καὶ ἐκολύμβησαν ὅλα τὰ φουσάτα τοῦ μὲ τα ἄλογά
 τοὺς μέσα εἰς τὴν λίμνην, καὶ ἐδυναμώθησαν ἀπὸ τὸν κό-
 πον τὸν πολύν. Ἀπ' αὐτοῦ ἐπεριπάτησεν ἡμέρας δύο καὶ
 ἦλθεν εἰς ἄλλην λίμνην, ὅπου εἶχε τὸ νερὸν γλυκὺ ὡς ἀν-
 ῥάχαρι. Ἐμβῆκεν εἰς αὐτὴν τὴν κολυμβήσῃ, καὶ ἦλθεν ἐ-
 πάνω τοῦ ἑνὸς ὀψάρου μέγα. Ἐφυγεν ἔξω εὐθύς, ἀλλὰ τὸ ὀ-
 ψάριον κυνηγῶντάς τον, ἐξέβη καὶ αὐτὸ ἔξω. Αὐτὸς τὸ
 ἰκαθελλίκευσεν, ἐπειτὰ ἐσκοτώσεν το, καὶ ἐπρόσταξε τὴν
 τὸ σχίσουν. Εὗρηκε μέσα ἕνα λιθάρη πολύτιμον, ὡς ἀν-

χηνάρικον αὐγὸν, καὶ ἔλαμπεν ὥσπερ τὸν ἥλιον. Ὁρίσε
 καὶ ἐθαλάν το εἰς τὸ φλάμπουρόν τοι, καὶ ἐθαστοῦσάν το
 εἰς τὸν Ἀλέξανδρον ἐμπροστὰ ὡσάν φανάρι. Ἀπ' ἐκεῖ ἤλ-
 θαν εἰς ἄλλην λίμνην, καὶ ἔπεσαν νὰ ἀναπαυθοῦν. Ὅταν
 ἐβραδίασεν, εὐγῆκαν ἀπὸ ἐκείνην τὴν λίμνην γυναῖκες,
 καὶ ἔλεγαν τραγούδια πολλὰ τῶσον εὐμορφα, ὥστε ὁ νοῦς
 τοῦ ἀνθρώπου ἐπέρνετο. Ὡς φαίνεται ἐκεῖναι ἦτον αἱ Νη-
 ραΐδες, ὁποῦ ἀκούομεν τῶρα εἰς τὰς Ἱστορίας. Ἀπ' αὐτοῦ
 ἐπεριπάτησαν ἡμέρας ἑξ, καὶ ἤλθαν εἰς ἕνα τόπον, ὅπου
 ἦτον λόγγος μέγας ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐξέβησαν ἄνθρωποι
 πολλοὶ κατεπάνω τοῦ φουράτου, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὴν μέσσην
 ἐπάνω ἦταν ἄνθρωποι, ἀπὸ δὲ τὴν μέσσην κάτω ἦταν ἄλο-
 γα. Ἦτον ὅλοι τοξόται καὶ τὸ ξιφάρι τῆς σαίτας των
 ἦτον ἀπὸ λίθου ἀδαμάντινον, καὶ σιδήρον δὲν εἶχαν παν-
 τελῶς. Ἦτον πολλὰ ἐγγίγωροι ὡσάν πεταύμενα. Ὡς τοῦς
 εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος, εἶπε τῶν Μακεδόνων· Ἄς κάμωμεν
 μίαν πονηρίαν νὰ πιάσωμεν ἀπ' αὐτοὺς νὰ τοὺς πάρωμεν
 εἰς τὴν Μακεδονίαν διὰ θαῦμα. Ἐπρήσταξε λοιπὸν νὰ
 κάμουν λάκκους νὰ τοὺς σκεπάσουν μὲ κλάμι χοντρὸν,
 καὶ ἀπέστειλεν ἀνθρώπους νὰ τοὺς παρακινήσουν εἰς πόλε-
 μον. Ἐκεῖνοι μὲν ἠξέδραντας, τὴν πονηρίαν, ἔπεσαν εἰς
 τοὺς λάκκους. Οἱ Μακεδόνες ἐκούτωσαν δώδεκα χιλιάδες,
 καὶ ἀφίνοντες ζωντανοὺς ἄλλαις ἑξ χιλιάδες, τοὺς ἡμέρω-
 σαν. Ἦλέλησαν νὰ τοὺς εὐγάλουν εἰς τὸν κόσμον, καὶ τό-
 σον ἦτον ἐγγίγωροι, ὥστε δὲν τοὺς ἐφθανε κανένα πρᾶγ-
 μα, καὶ ὅπου ἐτόξευαν, δὲν ἀστοχοῦσαν. Ἐδῶκεν ὅλο-
 νων ἄρματα ὁ Ἀλέξανδρος καὶ τοὺς ἐγὺμναζε διὰ νὰ τοὺς
 ἔχῃ βριητοὺς εἰς τοὺς ἐρχομένους πολέμους. Μίαν ἡμέραν,
 ἀφοῦ ἐξέβησαν εἰς τὸν κόσμον, κατὰ τυγὴν ἐφύσησεν ἄ-
 νεμος κρύος, καὶ ἀπέθαναν ὅλοι. Μετὰ ἑξήντα ἡμέρας τὸ

στράτευμα ἔφθασεν εἰς ἓνα ναὸν, καὶ ἐπρασκύνησαν, εἰς τὸν ὁπεῖον εὐρήκεν ὁ Ἀλέξανδρος γράμματα, ὁποῦ ἔδειχναν τὸν θάνατόν του, καὶ ἐλυπήθη πολλὰ. Ἀπ' αὐτοῦ ἐσηκώθησαν, καὶ ἐπεριπάτησαν ἡμέρας δέκα. Πύραν ἀνθρώπους μοναπόδαρους, μὲ οὐρὰν ὡς ἀν πρόβατα, καὶ πιάνοντες πολλοὺς καὶ ἀπ' αὐτοῦς, ἔιερὰν τοὺς εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ὃς τις τοὺς ἐρώτησε λέγων· Πῶς εἶσθε αὐτοῦ; Ἐκεῖναι τοῦ εἶπαν· Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, ἐλεχμονήσου καὶ ἄφες μας, ὅτι διὰ τὴν ἀδυναμίαν μας ἤλθαμεν ἔδω, καὶ ἐκρύβθημεν. Ἀκούοντας ταῦτα τὰ λόγια ὁ Ἀλέξανδρος, τοὺς ἄφησε νὰ πηγαίνουν. Ἐπηδοῦσαν ἀπὸ λιθάρι εἰς λιθάρι, καὶ περιγελῶντες τὸν Ἀλέξανδρον ἔλεγον· Ὁ Ἀλέξανδρος ἔβλεπεν τὸν κόσμον ἐπὶ τὴν μετὰ τὴν φρονιμάδα του, ἡμεῖς δὲ τὸν ἐγελάσαμεν, καὶ μᾶς ἄφησε. Τὸ κρέας μας εἶναι νοστιμώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ πεταύμενα καὶ τετράποδα, τὸ κουφάρι μας γέμει πολύτιμα λιθαρόπουλα καὶ χοντρὰ μαργαριτάρια, καὶ τὸ πετζί μας σίδηρον δὲν τὸ ἀπερνᾷ. Ὡς τοὺς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἐγέλασε λέγων· Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν γλῶσσαν του χάνει τὸ κεφάλι του. Βῆθ' ὤρισε, καὶ ἄρματώθησαν διακόσιαι χιλιάδες καβαλλαραῖοι μὲ λαγωνικά, πάρδους καὶ ζαγάρια. Ἐπριγύρισαν ὅλον τὸ βουνὸν, ἀπόλυσαν τὰ ζαγάρια, τὸς πάρδους, καὶ τὰ λαγωνικά, καὶ οὕτως ἐπιάσαν τοὺς, καὶ τοὺς ἔφεραν ὅλους εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. Ὑρίσε καὶ ἔσφαζάν τοὺς, τοὺς ἐγδάραν, ἐσέγνωσαν τὰ πετζία τοὺς, καὶ εὐρήκαν εἰς τὰ σκάφος τοὺς πλοῦτον ἀναρίθμητον ἀπὸ πολύτιμα λιθαρόπουλα. Ὑρίσε τοὺς Πέρσας καὶ ἔφαγαν τὸ κρέας τοὺς, καὶ ἦτον νοστιμώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ πετεινά, καὶ τετράποδα,

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΥΡΙΖΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΦΩΣ.

Πάλιν ὁ Ἀλέξανδρος μὲ ὄλον του τὸ φουσάτον ἐπεριπάτησαν ἡμέρας ἕξ, ἤλθεν εἰς τὸ σύνορον τῆς Ἰνδίας, καὶ ἐξέβη εἰς τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Εἶχε μῆνας ἑξ ἄφου εἶδε τὰ γράμματα εἰς τὴν Ἡλιοπόλιν, ὅπου ἐδειχναν τὴν θάνατόν του, καὶ πάντοτε ἦτον λυπημένος ὅταν τοῦ ἤρχοντο εἰς τὴν ἐνθύμησιν. Ἐκεῖ ἐνθυμήθη τοῦ μονοπόδαρους καὶ ἐγέλασε. Τὸ εἶδαν οἱ Μακεδόνες, καὶ ἐγέλασαν καὶ αὐτοί, ἐπειδὴ τὴν πίκραν ὅπου εἶχεν ὁ Ἀλέξανδρος, δὲν τὴν ἤξευραν, διὰ τὸ νὰ ἐδειχνε τὸ πρόσωπόν του πάντοτε ἰλαρόν. Ἐμαθεν ὁ Πόρος ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰνδίας, ὅτι ἤλθεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὸ σύνορόν του, καὶ τοῦ ἔγραψεν ἐπιστολὴν τοιαύτην, στέλλοντάς του αὐτὴν εὐθὺς μὲ ἓνα ἀποκρισάρεν πολλὰ ἐμπιστευμένον.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΟΡΟΥ ΠΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Πόρος ὁ μέγας βασιλεὺς τῆς Ἰνδίας, ὅπου λάμπει ὡσάν θεός, πρὸς Ἀλέξανδρον τὸν βασιλέα. Ἦκουσα διὰ λόγου σου, ὅτι τὸν βασιλέα Δαρειαν ἐσκότωσες, καὶ ὑψώθης πολλὰ, καὶ ἀπὸ τὴν ἀγνωσίαν σου τώρα ἤλθες εἰς ἐμένα νὰ χαθῇς. Ἐσὺ καλὰ τὸ ἠξεύρεις ὅτι ὅταν ἐγὼ θυμωθῶ, ὅλη ἡ γῆ μὲ τρομάζει. Ὅλα τοῦ κόσμου τὰ βασίλεια νὰ συναχθοῦν, δὲν δύνανται νὰ μοῦ ἀντισταθοῦν. Ἐοὺ τί γνώμην ἔχεις, καὶ τί ἄνθρωπος εἶσαι, ὅπου ἤλθες εἰδὼ νὰ πολεμήσης μετ' ἐμένα; Ὡς ἀγροικῶ ἐβαρέθης τὴν ζωὴν σου, καὶ διὰ τοῦτο ἤλθες. Ἐὰν θέλῃς νὰ ἔχῃς τὴν ζωὴν σου, καὶ νὰ σὲ συμπαθήσω, στείλῃ μοι χαράτζιον ἀπὸ ὄλον τὸν κόσμον ὅπου ἐπῆρες, καὶ οὖρε νὰ βασιλεύσῃς εἰς τὴν Μακεδονίαν, χωρὶς τούτου, δὲν θέλεις γλυτώσῃ ἀπὸ τὰς

χειράς μου, μήτε ἡ Μακεδονία θέλει τὲ κρύψει, μήτε ἄλλος τόπος, ἐπειδὴ ἐγὼ ἀπεφάσισα νὰ ἔλθω ἐναντίον σου, διὰ νὰ σὲ χαλάσω κατὰ κράτος.

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΡΟΣ ΠΟΡΟΝ.

Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων ὅχι μὲ τὸ ἐδικόν μου θέλημα, ἀλλὰ μὲ τὸ τοῦ παντοκράτορος Σαβαώθ, ὁποῦ ἔκαμε τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἰνδίας Πόρον, ὁποῦ λέγει ὅτι λάμπει ὡσάν ὁ ἥλιος, γινόμενος Θεὸς ἐπίγειος, ὁ οὐτιδανὲς, ὁ γαῖδαρος, ὁ τρελλὸς, ὁ πλέον ἄτυχος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ὅλου. Γράφεις μου, ὅτι ἐσκώτωσα τὸν Δαρεῖον, καὶ ὑψώθηκα πολλὰ. Τέτοιαις λογῇς ἐθεοποιεῖτο καὶ ἐκεῖνος εἰς ὅλην τὴν Περσίαν, ὡσάν καὶ ἐσὺ τώρα εἰς τὴν Ἰνδίαν· ἐγὼ δὲ τὸν ἐσκώτωσα μὲ τὴν δύναμιν τοῦ παντοκράτορος Σαβαώθ. Τοῦ ἔσταλεις καὶ ἐσὺ βοήθειαν, ἀμὴ δὲν ἡδυνήθης νὰ τοῦ βοηθήσῃς ὡς ἀδύνατος. Ἐχὼ ἐλπίδας ὅτι καὶ ἐσένα θέλω σκατώσει, καὶ τοὺς Θεοὺς σου θέλω τοὺς κατασυντρίψει. Ἐρχομαι ἐπάνω σου ὡσάν εἰς ἓνα ἄτυχον ἄνθρωπον, ὅχι εἰς βασιλέα, ὅτι ἐσὺ Θεὸν ἀόρατον δὲν πιστεύεις, ἀμὴ λέγεις ὅτι εἶσαι ἀτὸς σου Θεός, τρελλὲ καὶ ἄγνωστε. Ὅσον καυχᾶσαι ὅτι ἔχεις φρουράτον πολὺ, τόσον ἐγὼ ἔχω δύναμιν νὰ σὲ νικήσω· Ἄν δώσῃ ὁ Θεός· καὶ πιάσω σε ζωντανόν, κακὸν θάνατον θέλεις δώσει, καὶ θέλεις ὑπάγει μὲ τοὺς Θεοὺς σου ἀντάμα νὰ κολλάξῃς εἰς τὰ καταχθόνια τοῦ Ἄδου.

ΛΟΓΟΙ ΠΟΡΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΕΓΙΣΤΑΝΑΣ ΤΟΥ.

Ὡς εἶδεν ὁ Πόρος τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου, εἶπεν εἰς τοὺς Μεγιστάνας του. Ὁ Ἀλέξανδρος μὲς φοβερίζει, ὁποῦ ἐμένα τινὰς εἰς ὅλην τὴν γῆν δὲν μού ἀπεκρίθη λό-

γον ποτέ. Τὸ ὀγλιγωρότερον νὰ συναχθοῦν ὅλα μου τὰ φουσατά. Εἰς τοὺς ἄλλους βασιλεῖς τῆς Ἰνδίας στείλετε γράμματα νὰ ἔλθουν ὅλοι. Ἀφοῦ ἦλθαν, ἔγραψε τὰ φουσατά του ὅλα, καὶ εὐρῆκέν τα πενήντα μιλιούνια. Εἶχε λέοντας ὅπου ἦσαν μαθημένοι τοῦ πολέμου δέκα χιλιάδες, καὶ ἐλέφαντας τοῦ πολέμου μαθημένους ἑκατὸν χιλιάδες. Τότε ἔρθασε καὶ ὁ Ἀλέξανδρος μὲ ὅλα του τὰ φουσατά. Ὅταν εἶδαν τὸ πλῆθος τοῦ φουσατάου εἰ Πέρσαι καὶ οἱ Μακεδόνες, τόσον ἐφοβήθησαν ὥστε ἐσυμβουλευθήσαν νὰ παραδώσουν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ αὐτοὶ νὰ γλυτώσουν τὴν ζωὴν τους· ἀλλ' ὁ Πτολεμαῖος τὸ ἔμαθε, καὶ τὸ εἶπε τοῦ Ἀλεξάνδρου.

ΛΟΓΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΦΟΤΣΑΤΟ ΤΟΥ.

Ὡς ἤκουσε ταῦτα ὁ Ἀλέξανδρος, ὥρισε καὶ ἐσυναθροίσθησαν τὰ φουσατά του ὅλα ἐμπροσθέν του, καὶ εἶπεν· Ἠγαπημένοι μου Μακεδόνες· ἀπὸ ὅλαις ταῖς γενεαῖς ὑψηλότεροι, τὸν κόσμον ὅλον ἐπῆραμεν, τὴν οἰκουμένην ἐπεριλάβαμεν, καὶ τὴν σήμερον ἐφοβηθήκατε τοὺς ἀνδρὺς Ἰνδοὺς; Ἐὰν ἐγὼ ἐξέβηκα ἀπὸ τὴν καρδίαν σας, καὶ δὲν θέλετε νὰ πολεμήσητε, ἐτούτην τὴν ἡμέραν ἀτοί σας μὲ τὰ χερίά σας νὰ μὲ σκοτώσητε. Ἐὰν ἤξευρα, ὅτι θέλετε εὐχαριστηθῆ καλῆτερα μὲ τὸν Πόρρον τὸν βασιλέα, ἐγὼ αὐτὸς μου ὑπάγω νὰ παραδοθῶ εἰς τὰς χεῖρας του. Νὰ τὸ ἤξεύρετε, ὅτι ἐὰν πίοω ἐγὼ κανένα κακὸν, ἀπὸ ἐσας οὐδένας θέλει ἰδεῖ τὴν Μακεδονίαν, ἢ νὰ ζήσῃ πλέον. Ἐμένα σώνει με τρεῖς πῆχες γῆς διὰ νὰ ἐνταφιασθῶ, ἀμὴ ἐσεῖς κακὴν ζωὴν θέλατε περάσει εἰδῶ εἰς τὸν ξένον τόπον, μὲ δούλευσιν, καὶ σκλαβίαν. Ἀλλοῖμονον εἰς ἐκείνους, ὅπου παραδίδουν τὸν αὐθέντην

τους, καθὼς ἐβουλήθητε νὰ μὲ παραδώσῃτε καὶ ἐσεῖς· ἀλλ' ὕστερον κακὸν θάνατον θέλετε δώσει. Ἐγὼ αὐτός μου ὑπάγω νὰ πολεμήσω μὲ τὸν Πόρον, βασιλεὺς μὲ βασιλέα, καὶ τὰ φουσάτα μας ἄς στέκωνται εἰς τὴν τόπον τους, καὶ ἂν δώσῃ ὁ Θεὸς καὶ τὸν γκιοτώσω, θέλει φανῇ ὅτι ἐγὼ μοναχὸς ἐπῆρα τὸν κόσμον ὅλον, καὶ οὐχὶ μὲ τὴν δύναμίν σας· εἰδὲ σκοτώσει αὐτὸς ἐμένα, ἐσεῖς κακὸν θάνατον θέλετε δώσει ἐδῶ εἰς τὸν ξένον τόπον.

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΦΟΥΣΑΤΟΥ ΠΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Ὡς ἤκουσαν αἱ Μακεδόνες τοῦ Ἀλεξάνδρου τὰ λόγια, ἐταράχθησαν σφόδρα, καὶ εἶπαν· Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, κάλλιον ἔχομεν νὰ ἀποθάνωμεν ἡμεῖς ὅλοι σήμερον, παρά νὰ παθῇς ἐσὺ τίποτε. Ἡ ἐπιβουλὴ δὲν εἶναι ἀπὸ ἡμᾶς, μόνον ἀπὸ τοὺς Πέρσας, ὅτι αὐτοὶ μόνον εἶναι ἀνάνδροι, καὶ ὥς γυναικῶδεις ἐφοβήθησαν τοὺς ἐχθρούς.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅτι ἀπὸ τοὺς Πέρσας ἦτον ἡ ἐπιβουλὴ, ἐθυμώθη, ὠργίσθηκέ τους, καὶ ἐπρόσταξε καὶ ἐνδυσάν τους γυναῖκες ῥοῦχα, τυλίγοντας τὰ κεφάλιά τους μὲ κόκκινα μανδήλια, τὰ ὅποια φοροῦσιν ἕως τὴν σήμεραν οἱ Πέρσαι. Ἐπειτα ἐπρόσταξε νὰ ἀρματωθῇ τὰ φουσάτα τοῦ· εὗρηκεν ἕξ μυριάδας, καὶ ἔγραψεν εἰς τὴν Περσίαν εἰς τὸν Φιλόνην καὶ τὸν Σέλευκον οὕτως·

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΝΗΝ.

Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων εἰς τοὺς ἀγαπημένους μου Φιλόνην καὶ Σέλευκον. Ὡς ἤξεύρετε ὅτι ὅλον τὸν κόσμον ἴδαμεν, καὶ ἐγυρίσαμεν ὑγιεῖς· ἤλλαμεν

εἰς τὴν Ἰνδίαν, καὶ θέλομεν νὰ πολεμήσωμεν μὲ τὸν Πόρον. Τὴν ὥραν ὅπου νὰ ἰδῇτε τὴν γραφὴν μου, νὰ φθάσετε τὸ θλιγωρότερον μὲ ὅλα τῆς Δύσεως τὰ φου-
σάτα εἰς τὴν Ἰνδίαν.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΠΟΡΟΥ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Ἀφ' οὗ ἐστειλε τὴν γραφὴν, ἐκίνησεν εὐθὺς εἰς τὸν πό-
λεμον. Ὡσὰν ἐπλησίασαν τὰ δύο φουσάτα κοντὰ, ὁ Πό-
ρος ἀπόλυσε δέκα χιλιάδες Λέοντας ἐπάνω εἰς τὸ φου-
σάτον τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τοῦτος ἔβαλεν ἐμπρὸς εἰς
τοὺς Λέοντας τέσσαρες χιλιάδες Βουβάλια καὶ Βούδια ἀ-
μάθητα. Ἐομίχθησαν οἱ Λέοντες μὲ τὰ Βουβάλια καὶ
Βούδια, καὶ ἐπνίγονταν. Τὰ φουσάτα τοῦ ὁ Ἀλέξανδρος
διεμοίρασεν εἰς τρεῖς τάξεις ὁμοίως καὶ ὁ Πόρος τὰ ἔβα-
λε καὶ αὐτὸς εἰς τρεῖς τάξεις. Ἀρχισαν καὶ ἐκτυποῦσαν
τὰ ὄργανα ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Ἠλθον καὶ ἀνταμώθησαν
τὰ δύο φουσάτα, καὶ ἐκτυπήθησαν ἀπὸ τὸ ταχὺ ἕως
τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον ἐκατόμβη-
σαν ἀπὸ τοῦ Πόρου τὸ φουσάτον διακόσιαις χιλιάδες,
καὶ ἀπὸ τὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου χιλιάδες ἑξήμισυ. Ἐπρό-
σταξε ὁ Πόρος νὰ ἔλθουν οἱ βασιλεῖς, καὶ οἱ πριῶτοι ὀ-
λοί, διὰ νὰ κάμουν συμβούλιον, λέγοντάς τους· Πληθος
πολὺ ἐσκοτώθησαν ἀπὸ ἡμᾶς τώρα ὅπου ἐπολεμήσαμεν
μὲ τοὺς Μακεδόνας, καὶ τί πρέπει νὰ κάμωμεν; Οἱ
Ἀρχοντες ἀπεκρίθησαν· Ὑψηλότατε Βασιλεῦ ἀνθρώπους
εἰς τὸν πόλεμον νὰ μὴ μεταστείλης, μόνον τοὺς μεγά-
λους Ἐλέφαντας ἃς ἐτοιμάσωμεν διὰ νὰ ὑπάγουν.

Ο ΠΟΡΟΣ ΑΠΟΛΥΕΙ ΤΟΥΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ.

Εὐθὺς ἀπόλυσε ὁ Πόρος ἑκατὸν χιλιάδες Ἐλέφαντας.

Ἐκαμεν ὥσάν πύργον ἐπάνω τους, καὶ ἔστεκαν εἰς κάθε Ἐλέφαντα εἰκοσι ἄρματωμένοι. Ὁ Ἀλέξανδρος ἤρχετο κατὰ πρόσωπον τῶν Ἐλεφάντων, καὶ ἐπρόσταξε κάθε καβαλλάρην νὰ βάλῃ κουδούνια εἰς τὸ ἄλογόν του. Εἶχε καὶ πεζοὺς ἄρματωμένους διακόσιαις χιλιάδες, τοὺς ὁποίους ἐπρόσταξε νὰ κόψουν τὰ ποδάρια τῶν Ἐλεφάντων. Ἐσμίχθη λοιπὸν τὸ πεζὸν φουσάτον τοῦ Ἀλεξάνδρου μετὰ τοὺς Ἐλέφαντας, καὶ ἄρχισαν οἱ στρατιῶται νὰ κόπτουν τὰ ποδάρια τῶν Ἐλεφάντων. Ὡσάν ἤκουσαν τὰ κουδούνια ὅπου ἦτον εἰς τὰ ἄλογα οἱ Ἐλέφαντες ἐσπιάχθησαν, καὶ ἔδωκαν νὰ φύγουν ὀπίσω. Τότε ἐσκότωσεν ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὸ φουσάτον τοῦ Πόρου χιλιάδες τριάντα, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου μόνον χιλιάδες δώδεκα ἐθανατώθησαν. Τότε ὁ Πόρος ἐπέρασε τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν μετὰ τὰ καράδια, καὶ ἐτέντωσεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Ἀλέξανδρος ἔμεινεν ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκραν, καὶ ἔβλεπεν ἓνας τὸν ἄλλον.

Ο ΦΙΛΩΝΗΣ ΦΕΡΕΙ ΦΟΥΣΑΤΟΝ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Μετὰ ἑξ ἡμέρας ἔφθασεν ὁ Φιλῶνης καὶ ὁ Σέλευκος εἰς τὸν Ἀλέξανδρον μετὰ τῆς Δύσεως ὅλης τὰ φουσάτα, τὰ ὅποια ἦτον πληθεὺς ἀναρίθμητον, καὶ ὅλα ἄρματωμένα. Ἐφεραν καὶ ἑκατὸν χιλιάδες ἄλογα τοῦ σταύλου, ἑμὸν μετὰ τριάντα χιλιάδες καμήλια φορτωμένα χρυσάφι διὰ ἔξοδον. Αὐτοὶ οἱ δύο οὕτως εἶπαν πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον· Ὡ ἡγεπηνμένε αὐθέντα, καὶ τοῦ κόσμου ὅλου βασιλεῦ, δὲν πρέπει νὰ στέκης ἀντίκρυ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰνδίας νὰ τὸν βλέπῃς, ἀμὴ σύρε κατεπάνω του, καὶ μὴν ἀργῇς. Ὁ Πόρος ἔχει φουσάτα πολλὰ παρὰ ἡμᾶς, καὶ βλέποντές μας ὀκνοῦς, θέλουν δυναμωθῇ, ἐὰν δὲν ὑπάγωμεν

ὅλοι ἐσυνάχθησαν δι' ἑξῆς μιλισόντες, μετὰ τὸ ἀναπαυμένον φουσάτον νὰ τοὺς ἐκ-
 ῥώσωμεν. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε· Τοῦ Πόρου τὸ φουσά-
 τον εἶναι πολὺ, τὸ ποτάμι εἶναι ἀπέραντον· λοιπὸν πῶς
 θέλομεν κάμει; Ὁ Φιλόνης εἶπεν· Ἡ δεξιὰ τῶν Μακεδό-
 νων εἶναι ἀσάλευτη, καὶ τὰ ἄλογά τοις δὲν τὰ κρατεῖ
 ποτάμι, μόνον στεῖλλέ με μετὰ τὸ ροιζικόν σου, τὸ ὅποιον
 μήτε βουνά, μήτε λόγγοι, μήτε μεγάλα ποτάμια τὸ ἐμ-
 παδίζουσιν. Δὲν πρέπει ἐσένα νὰ πολεμήσῃς μετὰ τὸν Πόρον,
 ὅτι ἐσὺ εἶσαι τῆς οἰκουμένης ὅλης βασιλεὺς, ἀμὴ νὰ
 πολεμήσω ἐγὼ ὅπου εἶμαι μετὰ τὸ ἐδικόν σου ροιζικόν αὐ-
 θέντης τῆς Περσίας, καθὼς ἐκεῖνος εἶναι τῆς Ἰνδίας, καὶ
 εἴμεθα παρόμοιοι. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν· Ὡς ἀγροικᾷς,
 κάμει. Ἐδωκέ του λοιπὸν ἓνα μιλισὺν φουσάτον, καὶ
 εἶχεν αὐτὸς ἄλλο τέσσαν' ἄλλ' ἐπῆρε πεζοὺς ἄλλαις δια-
 κόσαις χιλιάδεις. Ὡρισεν ὁ Φιλόνης, καὶ ἐπῆραν οἱ κα-
 βαλλαραῖοι τοὺς πεζοὺς ἐπίσω εἰς τὰ κάπουλα, μετὰ
 σπαθί τοις μόνον, καὶ μετὰ τὸ κοντάρι. Τὴν ὥραν ὅπου τὸ
 φουσάτον τοῦ Πόρου ἐγένετο, τότε ὁ Φιλόνης ἐπέραν τὸ
 ποτάμι, καὶ ἀφ' οὗ ἀπέρασαν, ῥέριζαν τοὺς πεζοὺς ἀπὸ
 τὰ ἄλογα.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΝΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΡΟΥ.

Ἐκτύπησεν ὁ Φιλόνης τὸ φουσάτον τοῦ Πόρου, καὶ τό-
 σον κόψιμον ἔκαμάν οἱ καβαλλαραῖοι καὶ οἱ πεζοί, ὥστε
 πᾶς ἄνθρωπος ἔφριξεν. Εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν ἀνδρα-
 γαθίαν τοῦ Φιλόνη, καὶ ἐθαύμασεν. Τότε ὦρισε καὶ ἀρ-
 ματώθη τὸ φουσάτον του, καὶ ἔκαμεν ὥσάν τὸν Φιλό-
 νην. Ἐπολέμησαν καὶ τὰ φουσάτα τῆς Ἰνδίας πολλὰ ἀν-
 δρειωμένα, ἀμὴ ὕστερον ἐνικήθησαν, καὶ ἄρχισαν νὰ
 φεύγουν. Ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τὸ φουσάτον του τοὺς ἐκυ-

νηγοῦσεν, καὶ ὅσους ἐφθανε τοὺς ἐσκο-
 ἐπίασε ζωντανούς. Εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον ἐσ-
 ἀπὸ τοῦ Πόρου τὸ φουσάτον ἓνα μιλιοῦνι, καὶ ἀπὸ τοῦ
 Ἀλεξάνδρου, χιλιάδες τρεῖς καὶ ὀκτακόσιοι.

ΘΡΗΝΟΣ ΤΟΥ ΠΟΡΟΥ.

Οὐ Πόρος ἐκεῖ ὅπου ἔφευγεν, ἔλεγεν· Ὡ ἐγὼ ὁ ταλαί-
 πωρος! Οἱ μεγάλοι καὶ ὑψηλοὶ αὐθεντάδες ἔπεσαν, οἱ
 δὲ ἀδύνατοι ἐδυναμώθησαν, ἐζώσθησαν τὴν δύναμιν τῆς
 Περσίας, καὶ ἐθανάτωσαν τὰ φουσάτα μου. Ὁ Ἀλφειδὲς
 ποταμὸς ὁ μέγας δὲν τοὺς ἐκράτησε, καὶ τί ἄλλο νὰ
 τοὺς κρατήσῃ; Ὁ Ἀλέξανδρος ἦλθεν εἰς τὸ κονάκι τοῦ
 Πόρου, καὶ ἔστειλε τὰ φουσάτα του, καὶ ἐκούρσευσαν τὸν
 τόπον τῆς Ἰνδίας. Ὁ δὲ Πόρος βασιλεὺς ἐπῆγε καὶ εἰ-
 σέβῃ εἰς τὸ κάστρον τῆς Ἡλιοπόλεως, καὶ ἔγραψεν εἰς
 τοὺς βασιλεῖς ὅλου, ὅπου ἦτον δλόγυρα εἰς τοῦ βορέως
 τὰ μέρη· καὶ ἔλεγον αἱ ἐπιστολαὶ οὕτως·

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΟΡΟΥ Εἰς τοὺς βασιλεῖς βορέως.

Θέλετε ἡξεύρει, ἡγαπημένοι μου Βασιλεῖς ἀδελφοί μου,
 ὅτι τὴν οἰκουμένην ὅλην ἐπερίλαβεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ
 τὸν βασιλέα Δαρεῖον ἐσκότωσε. Τρεῖς φοραὶ ἐπολεμήσα-
 μεν, καὶ ὅλον μου τὸ πλῆθος καὶ τὴν δύναμίν μου ἀφά-
 νισε. Τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν ἐπέρασε μὲ τὰ φουσάτα του,
 καὶ τὸν τόπον μου κουρσεύει καὶ χαλᾷ. Παρακαλῶ σας,
 συντρέξατε εἰς βοήθειάν μου, διότι ἐάν μὲ χαλάσῃ, σεῖς
 νὰ τὸν ἀντισταθῇτε δὲν δύνασθε.

Οἱ βασιλεῖς βορέως βοηθοῦν τὸν Πόρον.

Ὡσὰν ἤκουσαν αἱ βασιλεῖς τοῦ Πόρου ταῖς ἐπιστολαῖς,

ὅλοι ἐσυνάχθησαν διὰ τὸ τοῦ βοηθήσου· ἔφεραν φουσάτον ἑξήμιλιόνια, καὶ ἦτον τοῦ Πόρου δύο, καὶ τοῦ Ἀλέξανδρου δέκα. Ἐτοιμάσθησαν νὰ πολεμήσουν, καὶ ὅταν ἐσυνάχθησαν τὰ δύο φουσάτα ἀντικρυς, ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε τοῦ Φιλόνη· Σύρε καταπάτησε τὸ φουσάτον τοῦ Πόρου, ἴδε πόσον εἶναι. Ὁ Φιλόνης εἶπε· Πῶς νὰ τὸ καταπατήσω; Ὁ Ἀλέξανδρος λέγει του· Σύρε ἀποκρισάρης μὲ ἐπιστολὴν μου· καὶ ὤρισε καὶ ἔγραψαν τὴν ἐπιστολὴν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΡΟΣ Τὸν ΠΟΡΟΝ.

Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς καὶ αὐθέντης τῶν βασιλείων πρὸς τὸν βασιλέα Πόρον, πολλὰ χαιρετῶ σε. Νὰ τὸ ἡξεύρεις καλὰ, ὅτι προσκυνημένον κεφάλι ἀκονισμένον σπαθί δὲν τὸ κόπτει. Ἐὰν ἀγαπᾷς τὴν ζωὴν σου, δός μοι χαράτζιον μὲ δῶρα, καὶ ἔχε τὸ βασιλείόν σου ὅλον, καὶ αὐθάντευσέ. Μὴν ὑπερηφανεύεσαι τόσο πολλὰ, ὅτι ὅποιος πολὺ ὑψώνεται, ὀγλίγωρα πίπτει κάτω. Καθὼς βλέπω, ἐσὺ ἔχεις ἔχθραν κατὰ τῶν στρατιωτῶν τῆς Ἰνδίας, καὶ θέλεις νὰ τοὺς χάσῃς ὅλους, ἀμὴ ἐγὼ ἀγαπώντας τὴν ζωὴν τῶν Μακεδόνων, σὲ προσκαλῶ νὰ πολεμήσωμεν οἱ δύο μας σήμερον, καὶ τὰ φουσάτα μας νὰ μὴ σφάζονται. Εἴ τις σκοτώσει τὸν ἄλλον, νὰ πέρνῃ τὰ φουσάτα ὅλα, καὶ νὰ βασιλεύῃ εἰς ὅλην τὴν γῆν. Ἐὰν δὲν σὲ βαστᾷ ἡ ψυχὴ σου νὰ πολεμήσῃς, δός μοι δῶρα μὲ χαράτζιον, καὶ κάθου ἀναπαυμένος. Στείλέ μου ὀγλίγωρα τὴν ἀπόκρισιν ποῖον θέλεις νὰ διαλέξῃς ἀπὸ τὰ δύο.

Ο ΠΟΡΟΣ ΛΕΧΕΤΑΙ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ.

Ὡς ἂν εἶδεν ὁ Πόρος τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὥρισε νὰ τὴν ἀναγνώσουν δυνατά. Ἀποῦ τὴν ἀνέγνωσαν, εἶπεν· Καὶ ἐγὼ ποθῶ διὰ νὰ πολεμήσω ἀτὸς μου μὲ αὐτὸν, καὶ τὰ φουσάτα μας ἃς στέκωνται παράμερα. Ὡς τὸ ἤκουσεν ὅλον τὸ φουσάτον τῆς Ἰνδίας ἐχάρη, καὶ ὁ Πόρος κενοδοξῶντας, εἶπε πρὸς τὸν Φιλόνην· Εἶσαι σὺ ὁ Φιλόνης ὁ αὐθέντης τῆς Περσίας, καὶ ἀντίτυπος τοῦ Δαρείου; Ὁ Φιλόνης εἶπε· Βέβαια ἐγὼ εἶμαι ὁ αὐθέντης τῆς Περσίας, καὶ ὁ πλέον ἡγαπημένος τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ Πόρος σείοντας τὸ κεφάλι εἶπεν· Ἀπὸ τὴν σημερον σεῖς αὐθεντεῖαν δὲν θέλετε ἔχει πλέον. Ὁ Ἀλέξανδρος θέλει λάβει βέβαια θάνατον ἀπὸ τὰ χερά μου, καὶ δ-παγε εἰπέ του ὅτι τὸν ἀκαστερῶ εἰς τὸν κάμπον διὰ νὰ πολεμήσωμεν αἱ δύο ὁμοῦ, καθὼς καὶ ἐκεῖνος ἐπιποθεῖ.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΟΝΟΜΑΧΕΙ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΡΟΝ.

Ἐπῆγεν ὁ Φιλόνης εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἶπε τὴν γνώμην τοῦ Πόρου. Ὡς ἂν ἤκουσεν οὕτως, εὐθὺς ἄρμα-τώθη, ἐκαθάρσεν, καὶ ἐξέβη εἰς τὸν κάμπον, καὶ ἐ-ρώτησε τὸν Φιλόνην πῶς ἔκρινε τὴν ἀνδρείαν τοῦ Πόρου. Ὁ Φιλόνης τοῦ λέγει· Τὸ κορμὶ του εἶναι μέγα καὶ χονδρὸν, ἀμὴ τὸ κρῆς του εἶναι σάπιον. Ἐχε θαρρῶς, ὅτι τὸ πρῶτον ὁποῦ νὰ τὸν φθάσῃς, σκοτώνεις τὸν.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΝΙΚΑ ΤΟΝ ΠΟΡΟΝ.

Εὐθὺς ὁ Ἀλέξανδρος ἐπῆρε τὸ κοντάρι του καὶ ἤρχετο κιτὰ τοῦ Πόρου, καθὼς καὶ τοῦτος κατὰ τοῦ Ἀλεξάν-

δρου. Ὅσάν εἶδεν ἕνας τὸν ἄλλον ἐκέντησαν τὰ ἄλογά
τους, καὶ ἐκτυπήθησαν μὲ τὰ κοντάρια, ἀλλ' ἐτζακίσθη-
καὶ τὰ δύο. Ἐπειτα ἔσφαραν τὰ σπαθία τους, καὶ τότε
εἰς τοῦ Πόρου τὸ φουσάτον γίνεται θύρυβος, καὶ ἀνακά-
τωσις. Ὁ Πόρος ἐγύρισε διὰ νὰ ἰδῇ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος φέ-
ροντας τὸ ἄλογόν του δυνατὰ κατὰ τοῦ Πόρου, ἔδωκέ
του δεξιὰ καὶ ἔσφαξέ τον. Τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸ ἄλογον ὁ
Βουκέφαλος, ἐπίασε τὸ ἄλογον τοῦ Πόρου ἀπὸ τὸ ἀντικέ-
φαλον, καὶ ἔρριξέ το κατω. Τότε ἔπεσιν ὁ Πόρος εἰς τὴν
γῆν, καὶ ἐξεψύχησεν. Ὅσάν εἶδε τὸν θάνατον τοῦ Πόρου
τῆς Ἰνδίας τὸ φουσάτον, ἔδωκαν νὰ φεύγουν. Οἱ στρατιώ-
ται τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ ἐκυνήγησαν μὲ μίαν μεγαλωτά-
την ἀνδρείαν, εἰς τρόπον ὅτι ἐσκότωσαν τρεῖς χιλιάδες,
καὶ ἐπίασαν ζωντανούς πλῆθος πολὺ.

ΕΝΤΑΦΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΟΡΟΥ.

Τὸ λείψανον τοῦ Πόρου τὸ ἔβαλαν εἰς χρυσὸν κρεβάτι,
ἐπὴγάν το εἰς τὴν Ἡλιούπολιν, καὶ τὸ ἐσκέπασαν
μὲ πολύτιμον ἐπανωφόρι, βάναντες καὶ τὸ βασιλικὸν στέμ-
μα. Ἡ βασίλισσα ἡ Κλίτεμνίστρα ἀπέλυσε τὰ μαλλιά της
ὥς εἰς τὴν γῆν, τὸ πολύτιμόν της φόρεμα ἔσχισε, καὶ μὲ
δέκα χιλιάδες ἀρχόντισσας τῆς Ἰνδίας ἠκολούθει τὸ λεί-
ψανον τοῦ Πόρου, μὲ κλαυθμὸν, καὶ θλίψιν μεγάλην. Ὁ Ἀ-
λέξανδρος ἀκολουθοῦσε καὶ αὐτὸς μὲ βασιλικὴν παράτα-
ξιν ὥς εἰς τὸν τόπον τῆς ταφῆς.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΠΟΡΟΥ.

Ἐστάθη εἰς τὸν κήμπον ὁ Ἀλέξανδρος, δώδεκα ἡμέρας
ἔπειτα εἰσέβη εἰς τὴν Ἡλιούπολιν εἰς τοῦ Πόρου τὸ βασι-
λειον, καὶ εἶδε τόσαν παράδοξα πράγματα, ὥστε δὲν δι-

ναται νοῦς ἀνθρώπου νὰ τὰ συλλογισθῇ. Ἦτον τὸ παλάτιον τοῦ μέγα καὶ μακρὸ τοξόβολα τέσσαρα· ὁ ταίχος ἦτον χρυσοῦς, τὸ σκέπασμα ἦτον ἀργυροῦν, καὶ τῆς κλινῆς αἱ στύλοι ἦτον ὅλοι χρυσοί, ἐγκασμημένοι μὲ πολύτιμα λιθάροπouλα καὶ μὲ χοντρὸ μαργαριτάρι. Εἶχεν ἱστορισμένους εἰς τὸ παλάτι τοὺς πολέμους τῶν βασιλέων ὀλοῦν, τοὺς δώδεκα Μῆνας εἰς πρόσωπα ἀνθρώπινα εὐμορφα κατὰ τάξιν. Ἔστεκαν ὀλόχρυσα τοῦ παλατίου μανουάλια ἑκατὸν ὀλόχρυσα, καὶ πάντοτε ἀναμμένα. Ἔφεραν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἑκατὸν χιλιάδες ἄτια ἀρματωμένα μὲ σκεπάσματα ἀπὸ σύρμα· δέκα χιλιάδες λέοντας, μὲ τοὺς ὀποίους ἐκυνήγα ὁ Πόρος· εἴκοσι χιλιάδες Πάρδους τοῦ κυνηγίου· τὸ στέμμα τοῦ Πόρου τὸ πολύτιμον ἀπὸ λιθάροπouλα τοῦ ἀματίτου, καὶ ἄλλα πολλὰ πράγματα ἄξια. Διέτριψεν ἐκεῖ ὁ Ἀλέξανδρος χρόνον ἕνα, διὰ νὰ ἀναπαυθεῖν τὰ φουσάτα τον ἀπὸ τοὺς πολέμους ὅπου ἔκαμαν.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΜΑΖΟΝΑΣ.

Ἀφοῦ ἀνεπαύθησαν καλὰ τὰ φουσάτα του, καὶ ἐτελείωσεν ὁ χρόνος ἐσηκώθη ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἠθέλησε νὰ πηγαῖν εἰς ταῖς Ἀμαζόνας ταῖς γυναῖκες, ὅπου ἔχουν βασιλειαν μοναχαῖς χωρὶς βασιλέα, καὶ ἦλθε κοντὰ εἰς τὰ σῆνορά τας, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἔστειλεν εἰς αὐταῖς ἐπιστολὴν, καὶ ἔγραψεν οὕτως·

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΡΟΣ ΑΜΑΖΟΝΑΣ.

Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλεὺς καὶ Αὐτοκράτωρ ὅλου τοῦ κόσμου, ὅς τις ὅσους πολέμους ἕως τὴν σήμερον ἔκαμεν, ὅλου τοῦ ἐκέρδισε, χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἀντίστασιν· εἰς

ταῖς γυναῖκες ταῖς Ἀμαζόναις χαίρειν. Ἰκούσατε ὅτι τὸν Δαρεῖον τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, ἀφάνισα, ὁμοίως καὶ τὸν φρικτὸν Πόρον τῆς Ἰνδίας μὲ πολλοὺς ἄλλους βασιλεῖς ἐδούλωσα, κάμνοντάς τους νὰ μὲ ἔχουν ὅλοι αὐθέντην τους, καὶ νὰ μοῦ δίδουν ὅλοι χαράτζιον. Ἰβουλήθηκα νὰ ἔλθω καὶ εἰς τοῦ λόγου σας, ὅχι διὰ νὰ σὰς πολεμήσω, ἀλλὰ διὰ νὰ σὰς ἰδῶ, ὅτι ἀπὸ πολλοὺς ἀκούω τὴν ἀνδρείαν σας, καὶ τὴν καλὴν σαι κυβέρνησιν ὅπου ἔχετε. Ἀς ἦσθε ἐτοιμαίαι ληιπὸν, διὰ νὰ μὲ δεχθῆτε καθὼς πρέπει, καὶ κανένα κακὸν δὲν θέλω σὰς κάμει.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΜΑΖΟΝΩΝ ΠΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Ἀπὸ ταῖς Ἀμαζόναις ταῖς φρικταῖς καὶ ἀνδρειωμέναις εἰς τὰ ἄρματα, ὅπου ὁ κόσμος ὅλος ἔχει γροικημένον τὸ ὄνομά μας, εἰς τὸν βασιλέα Ἀλέξανδρον. Μνησθῆναι ὅλαις μας, καὶ παρακαλοῦμεν τὴν βασιλείαν σου νὰ μὴν ἔλθῃς εἰς τοὺς τόπους μας, διὰτὶ ὁ τόπος μας εἶναι πολλὰ κακός, καὶ θέλεις κακοπαθήσει. Ἐλπίζομεν ὅτι θέλεις γυρίσει ἄπρακτος, διὰτὶ στεκόμεθα ἀνέμεσα δύο ποταμῶν, καὶ τὸ νησί μας τόσον εἶναι μέγα, ὅπου ἓνα χρόνον δὲν τὸ γυρίζει τίνας. Εἰς τὸ νησί μας ἄνδρας δὲν κατοικεῖ, μὰ ἀντίπερα εἰς τὸν ποταμὸν στέκουν ὅλοι, καὶ φυλάγουν τὰ ζῶά μας. Εἰς κάθε πέντε χρόνους ἔρχονται εἰς ἡμᾶς, καὶ ὅποια θέλει διὰ νὰ γεννήσῃ παιδί, πέρνει ἀπὸ ἓνα εἰς τὸ σπῆτί της, καὶ συγκατοικὸν ἀντάμα ἕως ἓνα χρόνον, καὶ ὡσὰν τελειώσῃ ὁ χρόνος, πάλιν πηγαίνουν διὰ νὰ φυλάγουν τὰ ζῶα. Ὅπόταν ἔλθῃ πόλεμος εἰς ἡμᾶς, εὐθὺς ἀπερνοῦμεν τὸν ποταμὸν, καὶ ἀντάμα ἔρχομεσθεν. Τότε μᾶς ἀκολουθοῦν οἱ ἄνδρες μας, διὰ νὰ μᾶς φυλάγουν ταῖς τένταις μας, καὶ νὰ μᾶς ὑπηρετοῦν. Εἴμεθα πα-

ρά φύσιν δυναταί εἰς τὸν πόλεμον, καὶ εἰς τὰ ἄρματα, τόσον ὅπου κανένα ἔθνος δὲν εὐρίσκεται νὰ μᾶς νικήσῃ, διότι εὐγάζομεν στράτευμα διαλεκτὸν παρὰ νω ἀπὸ ὀκτακόσiais χιλιάδες. Μάθε πρὸς τοῦτοις, ὅτι ὅποια λαβωθῇ εἰς τὸν πόλεμον λαμβάνει μεγάλην τιμὴν ἀπὸ ταῖς ἄλλαις ὅποια σκοτωθῇ, τὴν ὑμνοῦμεν ὡσάν Θεόν· καὶ ὅποια ἤθελε κάμει ἀνδραγαθίαις μεγάλαις εἰς τὰ ξένα φουσάτα, ἔχει μεγάλας τιμαῖς καὶ δῶρα ἄπειρα. Ἐάν ἔκαμες βουλὴν διὰ νὰ μᾶς πολεμήσῃς καὶ νικήσῃς, καρμίαν ἐντροπὴν δὲν θέλομεν ἔχει, διότι εἴμεθα γυναῖκες, καὶ παραξενὸν δὲν θέλει εἶναι· εἰδὲ καὶ πὲ νικήσωμεν, λογιάζομεν ὅτι θέλεις λάβει μεγάλην ἐντροπὴν ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, πῶς ἐνικήθῃς ἀπὸ γυναῖκες. Αὐτὸ ὅπου σοῦ γράφομεν, θέλεις τὸ στοχασθῇ καλὰ μὲ ὅλους τοὺς συντρόφους σου, διὰ νὰ μὴ τὸ μετανόησῃς μετὰ ταῦτα. Ὅμως γράψε μας, ὅτι θέλεις διὰ νὰ σοῦ στείλωμεν, χωρὶς νὰ κάμῃς τὸν κόπον νὰ ἔλθῃς ἐδῶ. Δός μας τὴν ἀπόκρισιν ὀγλίγωρα εἰς ταῦτα ὅπου σοῦ γράφομεν, διότι τὰ φουσάτα μας στέκονται ἐτοιμασμένα.

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΡΟΣ ΑΜΑΖΟΝΑΣ

Ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος καὶ Αὐτοκράτωρ ὅλου τοῦ κόσμου εἰς ταῖς γυναῖκες ταῖς Ἀμαζόναϊς, ὅπου λογιάζουν νὰ ἦναι ἀνδρειωμέναις, χαίρειν. Ἐγὼ ἐκέρδησα ὅλον τὸν κόσμον μὲ τὴν ἐδικήν μου βουλήν, καὶ νὰ φοβηθῶ ἑσᾶς, εἶναι ἐντροπὴ μου μεγάλη. Μετ' ἑσᾶς νὰ κάμω πόλεμον, ἐγὼ δὲν τὸ καταδέχομαι, μόνον μὲ λόγον ἠθέλησα νὰ σᾶς φοβερίσω. Σᾶς λέγω νὰ μοῦ στείλετε χαράτζιον, καὶ χίλιας πεντακόσiais Ἀμαζόναϊς ἀπὸ λόγου σας ταῖς εὐμορφότεραις, μὲ ἄλλα τόσα ἄλογα διαλεγμένα, ὅπου κά-

ὅς χρόνον νὰ ἀλλάσσωται. Ἀκόμη νὰ μοῦ στείλετε ἀπὸ τὰ πράγματα ὅπου εὐρίσκονται εἰς αὐτὸν τὸν τόπον σας νὰ ἦναι εὐμορφα καὶ ἄξια. Ἄν δὲν θελήσετε νὰ μὲ ὑπακούσετε, θέλω ἔλθαι αὐτοῦ μὲ ὅλα μου τὰ φουσάτα, καὶ καμμίαν δὲν θέλω ἀφήσει ἀπὸ ἐσθς ζωντανήν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΜΑΖΟΝΩΝ ΠΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Ἀπὸ ταῖς Ἀμαζόναις ταῖς φρικταῖς καὶ ἀνδρειωμέναις καὶ ἀκουσρέναις εἰς ὅλον τὸν κόσμον, εἰς τὸν περίφρμον βασιλέα Ἀλέξανδρον. Σοῦ ὑποταζόμεθα, καὶ σοῦ δίδομεν τὴν ἐξουσίαν ἂν θελήσῃς νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν χώραν μας. Εἰμεθα ἔτοιμαις διὰ νὰ σὲ δεχθῶμεν, τὸ ὅποιον μάλιστα τὸ ποθοῦμεν μὲ ὅλην μας τὴν καρδίαν. Ἀποφασίσαμεν διὰ νὰ σοῦ δίδωμεν κάθε χρόνον ἀπὸ ἑκατὸν κεντηνάρια χρυσάφι, καὶ σοῦ πέμπομεν Ἀμαζόναις διαλεκταῖς χίλιαις πεντακόσαις, ἥ ὅποιαι εἶναι καταπολλὰ ἀνδρείαις. Ταῖς ἐδώσαμεν νόμον, ὅτι ὅποια ἤθελε μοιχευθῇ νὰ λαμβάνῃ μεγάλην ἐντροπὴν ἀπὸ ταῖς ἄλλαις, καὶ νὰ τὴν ἔχωμεν ὥσάν ἀσεβῇ. Ὅταν πληρωθῇ ὁ χρόνος, θέλομεν σείλῃ ἄλλαις αὐτοῦ, καὶ αὐταῖς νὰ γυρίσουν εἰς τοῦ λόγου μας. Πάντα εἴμεθα ἔτοιμαις εἰς ἑκεῖνα, ὅσαῦ μάς ὀρίσῃς διὰ νὰ σὲ ὑπακούσωμεν μὲ ὅλην μας τὴν πρᾶσιν.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΝΙΚΑ ΤΟΝ ΒΟΜΗΤΡΟΝ.

Ὅταν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν καλὴν τῶν Ἀμαζόνων γνώμην, δὲν ἠθέλησε νὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν χώραν τους, ἀλλὰ ἐγύρισεν ὀπίσω, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐσηκώθη, καὶ ἐπήγεν εἰς τὸν Βόμητρον τὸν βασιλέα τῆς Οὐρμελίας. Ὁ ἤκουσεν ὁ Βόμητρος, ὅτι ὑπάγει ὁ Ἀλέξανδρος κατεπάνω του, χωρὶς νὰ χάσῃ κερδὸν εἰς στοχατμοῦς, οὔτε εἰς τὸ νὰ ζή-

τήσῃ συμβουλᾷς ἀπὸ τινος, ἐσύναξε τὰ φουσάτα, καὶ εὐ-
 ρηκέτα ὀκτακόσις χιλιάδες ἄρματωμένους. Ἐσκηώθη
 κατεπάνω τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐστείλε καταπατητάδες
 νὰ πιάσουν τὴν βίγλαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ ὁποῖος ἐστείλε
 τὸν Σέλευκον μὲ χιλίους ἄρματωμένους, καὶ ἐκρύφθησαν
 εἰς ἓνα τόπον. Ὁ Βόμητρος ἤρχετο ἐπάνω εἰς τὸν Ἀλέ-
 ξανδρον· ἀλλ' ὁ Σέλευκος τὸν ἐκτύπησεν ἔξαφνα, ἐτζά-
 κισέ του ὅλον τὸ φουσάτον, καὶ αὐτὸν τὸν ἐπίασε ζωντα-
 νὸν, καὶ ἔφερε τον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ὅστις ἐπρόσταξε
 νὰ τὸν κόψουν μὲ ὅλα τὰ φουσάτα του.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΤΗΛΕΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΜΙΑΡΟΥΣ.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἐσκηώθη ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἐμβήκεν εἰς ἓνα
 τόπον πετρώδη, εἰς τὸ ὅποιον ἐκατοικοῦσαν ἑθνηταιοὶ μι-
 αροὶ, δεκαεπτὰ φυλαί. Κάθε φυλὴ ὠμιλοῦντε τὴν γλῶσσάν
 της, καὶ ὠνομάζοντο αἱ Μιαιοὶ γλωσσῶν. Αὗτοι ἦσαν
 Γότθοι, Μόγγολοι, Ἀνάγες, Ἀγῶοι, Ἐξυθόισοι, Ἀν-
 θρωποράγοι, Κυνοκέφαλοι, Φάρθισοι, Ἀλκενοί, Φυτονί-
 κιοι, Ἀσίναιοι, Δερκίοι, Δερκαεῖς, Φυτηναῖοι, Θελμα-
 ταῖοι, Μαρμόθιοι, Ἀγνημαθῆοι. Ὅταν εἶδαν τὸν Ἀλέξαν-
 δρον, ἔφυγαν εἰς τοῦ βορέως τὰ μέρη. Ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς
 ἐδίωξεν εἰς τοῦ βορέως τὰ μέγιστα βουνά. Αὐτοῦ ἦν τό-
 πον καλὸν, ἐπειδὴ τὰ βουνὰ ἐκεῖνα εἶχαν ὀλόγαρα σπή-
 λια, μὲ μόνον μὲν ἐμπασίαν. Εἰσέβησαν μέσθ αἱ γλῶσ-
 σαι ἐκεῖναι, καὶ εἰς ἐκείνην τὴν ἐμπασίαν ἐπίασεν ὁ Ἀλέ-
 ξανδρος νὰ τοὺς ἐκτύπησῃ, καὶ νὰ τοὺς κλείσῃ μέσθ, ὅπου
 πλέον εἰς τὴν οἰκουμένην νὰ μὴν εὗγουν. Ἐπρόσταξε καὶ
 ἔκαμαν θύραν χάλκινην ὑψηλὴν, καὶ ἄλειψέ την μὲ Σια-
 κήνθην. Ὁ Σιακήνθης τέτοιος λογιῆς εἶναι, ὅπου οὔτε
 σῖδρος τὸν πελεκᾷ, οὔτε σίγα τὸν καίει. Ἐκαμαν πύργον

ὕψηλόν καὶ τότεν μαστόροι ἦσαν ἐκεῖνοι, ὥστε ἔκαμαν ὄργανον θυμασπὸν ἐπάνω τῆς κορυφῆς τοῦ πύργου, εἰς τρόπον ὅτι ὅταν ἐκτύπα ὁ ἄνεμος, ἐλάλει τοῦτον τὸν λόγον· «Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεύς». Ἐκεῖνοι ὅπου ἦσαν μέσα ἀκούοντες τὴν φωνήν, δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ εὗγουν νὰ ἔλθουν εἰς τὴν θύραν, καὶ εἶναι ἐκεῖ κλεισμένοι ἕως τὴν σήμερον.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΥΠΑΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΝΔΑΚΗΝ.

Ἐσηκώθη πάλιν ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀμαστριδῶν, εἰς τὴν ἐπείαν ἦτον αὐθέντης ὁ Κονταυλόςσης υἱὸς Κανδάκης τῆς θυμασπῆς καὶ περιεχλήτου διὰ τὴν ἀνδρείαν της, καὶ διὰ τὴν τιμὴν, καὶ πλούτον ὅπου εἶχεν. Ἦτον συμπεθέρα μὲ τὸν Πόρον τὸν βασιλέα. Εἶχε δύο υἱούς, τὸν Κονταυλούσην καὶ τὸν Δορυφόρον. Ὁ Δορυφόρος εἶχεν γυναῖκα μίαν θυγατέρα τοῦ Πόρου. Μανθάνουσα ἡ Κανδάκη ὅτι ἦλθεν εἰς τὰ σόναρά της ὁ Ἀλέξανδρος, ἔστειλεν ἕνα ζωγράφον ἐπιτήδειον, κρυφὰ εἰς τὸ φουστᾶτον τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τὸν ἐζωγράψισε πολλὰ ἐπιτήδεια, καὶ ἔφερε τὴν εἰκόνα εἰς τὴν βασιλίτσαν. Αὐτὴ ὡσὰν εἶδε τὴν ὀραιότητά του, ἐθαύμασε, καὶ τὴν ἔδωκεν εἰς τὴν κάμαράν της, καὶ τὴν ἐφύλαξε, διότι ἤκουσεν ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸς τοῦ καταπατεῖ τὰ βασίλεια, ἐν σχήματι ἀποκρισαρίου. Ἐκκρετοῦσε λοιπὸν πότε νὰ ἔλθῃ καὶ εἰς αὐτήν, διὰ νὰ ἡμπορέσῃ νὰ τὸν πιάσῃ. Ὁ Κονταυλόςσης ὡς εἶδε τὸν Ἀλέξανδρον, πῶς ἦλθε μέσα εἰς τὸν τόπον του, ἐφοβήθη πολλά. Ἐπῆρε τοὺς στρατιώτας του, τὴν γυναῖκά του, τὴν θυγατέρα του, καὶ ὅλα τὰ πράγματά του, καὶ ἔφυγε, διὰ νὰ πηγαίῃ εἰς τὴν μητέρα του τὴν Κανδάκην, νὰ φυλαχθῇ εἰς τὸ παλά-

τιών της. Εἰς τὴν σφάταν ὁποῦ ἐπήγαγε τὸν ἑκατέρη-
 σεν ὁ βασιλεὺς τῶν Οὐλαρίων Εὐαγρίθης, ὁ ὁποῖος τὴν
 εἶχεν ἐχθραν, καὶ τὸν ἐπολέμησε, τὸν ἐτζάκισε, τοῦ ἐπῆ-
 ρε τὴν γυναῖκά του, τὴν θυγατέρα του, καὶ ὅλον τὸ
 πρᾶγμά του, καὶ αὐτὸς μετὰ βίας, ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὰς
 χεῖράς του.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΙΑΝΕΙ ΤΟΝ ΚΟΝΤΑΥΛΟΥΣΗΝ.

Φεύγοντας ὁ Κονταυλούσης πρὸς τὴν μητέρα του τὴν
 Κανδάκην, ἔπεσεν εἰς τὴν βίγλαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ
 ἐπιάσέ τον, καὶ τὸν ἐρώτησε, ποῖος εἶναι, καὶ πόθεν ἔρχε-
 ται. Αὐτὸς ὡμολόγησε τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν, καὶ ἔφεράν
 τον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. Τοῦτος, ὡς ἤκουσεν, ὅτι ἐπιά-
 σθη ὁ Κονταυλούσης, ἔβαλε τὸν Ἀντίοχον νὰ καθίσῃ εἰς
 τὸν θρόνον τὸν βασιλικὸν, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐπαράστανεν
 ὡς Ἀντίοχος. Ὁρίσεν ὁ Ἀντίοχος νὰ τὸν φέρουν ἔμπροσ-
 θὲν του. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀτὸς τοῦ ἐδιάβη, καὶ ἔφερε τον
 πρὸς τὸν Ἀντίοχον, καὶ ἐπροσκύνησέ τον. Ὁ Ἀντίοχος
 τὸν ἡρώτα καταλεπτῶς· Πόθεν ἔρχεσαι, ποῦ ἔφυγες, καὶ
 πῶς ἔπεσες εἰς τὰ δικά μας χέρια. Αὐτὸς τοῦ ἀπεκρίθη,
 ναμίζοντας ὅτι εἶναι αὐτὸς ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ εἶπεν· Ἀπὸ
 τὸν ἐδικὸν φόβον σου ἔφευγα, βασιλεῦ Ἀλέξανδρε· καὶ ἐκβαί-
 νοντας ἀπὸ τὸν τόπον τῶν Ἀμαστριδῶν, ἔφευγα πρὸς τὴν
 μητέρα μου τὴν Κανδάκην, νὰ γλυτώσω· ἀλλ' ἐσηκώθη
 ὁ Εὐαγρίθης, τῆς Οὐλαρίας ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐπάτησέ με,
 ἐπῆρε τὴν γυναῖκά μου, τὴν θυγατέρα μου, τὰ ὑπάρχοντά
 μου ὅλα, καὶ μοναχὰ ἐγὼ ἐγλύτωσα. Φεύγοντας ἔπεσα
 εἰς τὴν βίγλαν τῆς βασιλείας σου, καὶ ἔπαθα ὥσάν ἐκει-
 νος ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος φεύγοντας ἀπὸ τὸν Λέοντα, νὰ
 μὴ τὸν φάγῃ, εὗρεκε δένδρον ὑψηλὸν καὶ ἀνέβη ἐπάνω,

καὶ ὁ Λέων ἐστράθη εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου, τὸ ὅποιον εἶχεν εἰς τὴν ἄκραν λίμνην. Ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ Λέοντος νὰ μὴ τὸν βλέπῃ, ἐκύταξεν ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δένδρου, καὶ εἶδεν ὄφιν μέγαν, ὁποῦ ἤρχετο ἐπάνω του. Ἐτρόμαξε, καὶ ἐστράφη νὰ ἰδῇ εἰς τὴν λίμνην, καὶ εἶδεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς λίμνης Κροκόδειλον, ὁπεῦ ἔχασκε πότε νὰ κατέβῃ κάτω νὰ τὸν καταπίῃ. Τότε εἶπε μὲ τὸν λογισμόν του· τί νὰ κάμω ὁ ἄτυχος; Ἐὰν κατέβω εἰς τὴν γῆν, ὁ Λέων θέλει μὲ καταφάγῃ ζωντανόν, ἐὰν σταθῶ εἰς τὸ δένδρον, ὁ ὄφις μὲ θέλει καταπίει ἀπὸ ὀλίγον ὀλίγον· κάλλιον νὰ πηδήσω εἰς τὴν λίμνην, καὶ ἄς μὲ καταπίῃ ὁ Κροκόδειλος διὰ μίας, παρὰ νὰ βασανίζωμαι ζωντανός. Τότε ἐπήδησεν εἰς τὴν λίμνην, καὶ ἐφαγώθη ἀπὸ τὸν Κροκόδειλον. Τοιοῦτοτρόπως ἔπαθα καὶ ἐγὼ, βασιλεῦ Ἀλέξανδρε· Ἀπὸ τὸ φουσάτον σου ἔφευγα, καὶ πάλιν εἰς τὰ χερίά σου ἔπεσα. Ὁ Ἀντίοχος τοῦ εἶπε· Τῶν ἀτύχων ἀνθρώπων πολλοὶ κίνδυνοι ἔρχονται. Ὅταν ἔμαθες ὅτι ἦλθα εἰδῶ, διατί νὰ μὴν ἔλθῃς, καθὼς ἔπρεπεν, ἀμὴ ἔφυγες; Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἔπεσες εἰς τὰ χερίά μου, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ, ἐγὼ θέλω νὰ σοῦ ἐλευθερώσω τὴν γυναῖκά σου, τὴν θυγατέρα σου, καὶ ὅλα σου τὰ ὑπάρχοντα, καὶ μὲ τιμὴν θέλω σὲ στείλει εἰς τὴν μητέρα σου.

ΠΡΟΣΤΑΤΗ ΛΑΞΕΑΝΔΡΟΥ.

Λέγει ὁ Ἀντίοχος πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον φανερά. Ἐπαρε Ἀντίοχε τὸν Κονταυλούσην, καὶ σύρε εἰς τὴν βασιλέα τῆς Οὐλαρίας τὸν Εὐαγρίθην· καὶ ἂν σοῦ δώσῃ μετὰ εὐρήνης τὰ πράγματα τοῦ Κονταυλούση, ἄς ἔλθῃ καὶ αὐτὸς μετ' ἐσθῆς ἀντόμα εἰδῶ, καὶ νὰ μὴν ἔχῃ φόβον· εἰ δὲ κενά-

δοξήσῃ τίποτε, τὸν τόπον τοῦ ὄλου νὰ τὴν κουρσεύσῃ, καὶ αὐτὸν δεμένον νὰ μαῦ τὸν φέρῃς ἰδῶ, διὰ νὰ τὸν γείλω εἰς τὴν Κανδακὴν μετὰ τὸν Κονταυλούσῃν ἀντάμα. Ὁ ἥκουσεν ὁ Κονταυλούσῃς τὰ τοιαῦτα λόγια, ἐχάρη πολὺ, ἐπροσκύνησε τὸν Ἀντίοχον ὡς βασιλέα, καὶ εἶπεν Ὑψηλότατε Βασιλεῦ, διὰ νὰ συμπαθῇς τοὺς δυστυχεῖς, σὲ ὤψωσεν ὁ Θεὸς, καὶ ἔγεινεις τοῦ κόσμου ὅλου βασιλεὺς. Τότε ἐπροσκύνησεν ὁ Ἀλέξανδρος τὸν Ἀντίοχον ὡς βασιλέα, ἐπῆρε τὸν Κονταυλούσῃν, καὶ ἐκτακόσαις χιλιάδες φουσάταν διαλεκτὴν, καὶ ὑπῆγεν ἐπάνω εἰς τὸν Εὐαγρίθην. Εἰς τὴν στρατὸν εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ Κονταυλούσῃ Ἐὰν ἐλευθερώσω τὴν γυναῖκά σου, τὴν θυγατέρα σου, καὶ τὸν τόπον σου, τί καλὸν θέλεις μετὰ μοι; Αὐτὸς ἀπεκρίθη Ὅλος ὁ βίος μου ἔστιν ἡναι ἐδικὸς σου καὶ ὅταν γυρίσωμεν εἰς τὸν βασιλέα, νὰ τὰν παρακαλέσω νὰ σὲ στείλῃ ἀποστειλάτορα εἰς τὴν μητέρα μου τὴν Κανδακὴν. Θέλεις πάρεαι πολλὰ πόντα ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ θέλεις γίνεαι τρίτος υἱὸς τῆς μητρός μου, ὅτι ἐγὼ ἔχω ἄλλον ἀδελφὸν ὀνόματι Δαρυφόρον, καὶ θέλωμεν γίνεαι τρεῖς ἀδελφοὶ ἐγκάρδιοι. Ἦλθε λοιπὸν μετὰ τὰ φουσάτα εἰς τὸν Εὐαγρίθην, τὰ ἐδιαμοίρασεν εἰς τρία πόντα, ἔστειλε διακόσαις χιλιάδες νὰ κουρσεύσων τὸν τόπον τοῦ Εὐαγρίθην, τριακόσαις χιλιάδες ἐκρυσεν εἰς τὸν λόγγον, καὶ ἄλλαις τριακόσαις χιλιάδες ἔστειλεν εἰς τὸ κάστρον τοῦ Εὐαγρίθην. Τέλος ἐπίασαν ἓνα ἄνθρωπον καλὸν ἀπὸ τὸ κάστρον, καὶ τοῦ ἔδωκαν μίαν ἐπιστολὴν ἣ ὁποῖα ἔγραψεν οὕτως·

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΡΟΣ ΕΥΑΓΡΙΘΗΝ.

Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων, καὶ τῆς εἰκουμένης ὅλης αὐθέντης, εἰς τὸν Εὐαγρίθην τῆς Οὐλαρίας τὸν

ἀπὸ τοῦ Κέντοικη Κονταυλούσῃς βασιλέως

βασιλέα. Τὴν ἀνομίαν σου, καὶ τὴν ὑψηλοφροσύνην σου ἔμαθα καὶ ἐσυγχάσθηκα. Σοῦ στέλλω τὸν Ἀντίοχον νὰ τοῦ δώσῃς χαράτζιον καὶ δῶρα νὰ μοῦ φέρῃ. Τὴν γυναῖκα καὶ θυγατέρα τοῦ Κονταυλούση μὲ τὰ πράγματά του ὅλα νὰ τὰ στρέψῃς. Ἐὰν δὲν μοῦ ἀκούσῃς, κακὸν θάνατον θέλεις κάμει. Στοχάσου καλὰ ὅλα τοῦτα ὅπου σοὶ γράφω, ἕως ὅπου εἶσαι εἰς καιρὸν, ἵπειδὴ ἐὰν δὲν κλίνῃς εὐθύς εἰς τὴν ἡμέλησίν μου, θέλεις τὸ μετάνοῃσαι δίχως ὄφελος.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΝΙΚΑ ΤΟΝ ΕΥΑΓΡΙΟΥΝ.

Ο Εὐαγρίθης ἀπέστειλε καταπατητάδες εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, οἱ ὅποιοι εἶδαν τὸ φουστάτον ἐλίγον, καὶ τὸ εἶπαν τοῦ Εὐαγρίθου, ὅθεν μὲ ὀβριός εὐχῆκε νὰ πολεμήσῃ. Ἀλλ' ἔξαφνα ὁ Ἀλέξανδρος εὐγαλε τὸ ἔλλα φουστάτον ἀπὸ τὸν λόγγον, καὶ ἔκοψεν ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ Εὐαγρίθου, ὅστις ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐσπράγγη ἀτόξ του, καὶ ἐξεψίχνησεν αὐτὴν τὴν ὥραν. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπῆγεν εἰς τὴν κάστρον, τὴν ἐκυρίευσεν δυναστικῶς, καὶ ἐπῆρε τὴν γυναῖκα, καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ Κονταυλούση, καὶ τὰ πράγματά του ὅλα. Ἦλθεν εἰς τὸν Ἀντίοχον, ὁποῦ ἐκάθητο εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τὴν ἐπροσκύνησαν ὡς βασιλέα. Ὁ Ἀντίοχος ἐρώτησεν τὸν Κονταυλούσην, καὶ εἶπέ του· Ὅσα σοῦ ἐπῆρεν ὁ Εὐαγρίθης, τὰ ἐξαναπάκτησες; Αὐτὸς τοῦ εἶπε· Μὲ τὴν δύναμίν σου κράτιστε βασιλεῦ, ἐπῆρά πα, μάλιστα καὶ περισσότερά· ἀμὴ παρακαλῶ σε πολλὰ, νὰ μοῦ δώσῃς τὸν Ἀντίοχον νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν μητέρα μου ἀποκρισάρης μετ' ἐμένα, ὅτι τὸν εἶδα πολλὰ ἀνδρειωμένον καὶ φρόνιμον εἰς τὸ φουστάτον.

Ο ΚΟΝΤΑΥΛΟΥΣΗΣ ΓΥΡΙΖΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΦΟΥΣΑΤΟΝ.

Ὁ Ἀντίοχος ἐπρόσταξε νὰ ὑπάγῃ ὁ Ἀλέξανδρος ἀποκρίσας εἰς τὴν Κανδάκην· Ἐπροσκύνησαν λοιπὸν καὶ οἱ δύο, καὶ ἐδιάβησαν πρὸς τὴν βασιλισσαν. Εἰς τὴν στρατὸν συνομιλοῦντες, εἶπεν ὁ Κονταυλούσης· Εἰς ὅλην τὴν αἰκουμένην φρονιμώτερον ἄνθρωπον, καὶ πλέον ἀνδρειωμένον δὲν μοῦ ἔτυχε νὰ ἰδῶ. Μὲ ὅλον τὸ δίκαιον βασιλεύει ὁ Ἀλέξανδρος ὅλην τὴν αἰκουμένην, διατὶ ἔχει ταιούτους ἀνθρώπους. Ὁ Ἀλέξανδρος διὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ νὰ ἰδῇ τι καρδίαν ἔχει πρὸς αὐτόν, τοῦ ἀπεκρίθη, καὶ εἶπε· Πίστευσόν με, ἀδελφε Κονταυλούση, ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι εἶναι κοντὰ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον καλλίτεροι ἀπὸ ἐμένα· Πρῶτος εἶναι ὁ Φιλόνης ὁ γεροντότερος, εἶναι ὁ Φίλιππος, ὁ Σέλευκος, ὁ Πτολεμαῖος, ὁ Ἀντίγονος, καὶ μετὰ τούτους εἶμαι καὶ ἐγὼ ὁ Ἀντίοχος. Ὁ Κονταυλούσης εἶπεν· Εἰδὼ τοὺς καὶ αὐτοὺς, ἀμὴ κάλλιον ἔχω ἐσένα παρὰ ἐκείνους ὅλους. Ἐπ' ἀληθείας σὺ εἶσαι ἄξιος νὰ βασιλεύσῃς εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Τόσῃν ἀγάπῃν ἐπῆρα διὰ ἐσένα αὐθέντα Ἀντίοχε, ὥστε τὴν ζωὴν μου ἤθελα χάσῃ διὰ τὴν ἀγάπην σου.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΜΒΑΙΝΕΙ ΕΙΣ ΣΥΗΛΑΙΟΝ.

Ἐξακολουθοῦντες τὸν δρόμον τοὺς, ἦλθον εἰς ἐνὰ σπήλαιον μέγα, καὶ εἶπεν ὁ Κονταυλούσης πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον· Ἠγαπημένε Ἀντίοχε, ἰδὼ εἰς τοῦτο τὸ σπήλαιον λέγουσιν, ὅτι εἶναι οἱ θεοὶ τῶν Ἑλλήνων μέσα ζωντανοί, καὶ εἴ τις ἐμβῇ μέσα, βλέπει παράδοξα πράγματα· ἀμὴ ὅσοι ἐμβῆκαν, ἔχασαν τὸν νοῦν τοὺς, καὶ ἐγίναν ἐκστατικοί. Ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ λέγει· Τέτοιαν ἀγάπην ἔχεις εἰς

ἔμένα, καὶ μὲ ἀναγκάζεις νὰ ἔμβω νὰ χάσω τὸν νοῦν
 μου; Ὁ Κονταυλούσης ἀπεκρίθη· Ἐγὼ δὲν εἶπα τοῦτο διὰ
 τὸ ἰδικόν σου κακόν, ἐπειδὴ ἴαν ἔμβῃς εἰς τὸ σπήλαιον,
 τίποτε κακόν δὲν θέλεις πάθει, διότι ὁ νοῦς σου εἶναι πο-
 λὺς, ἡ δὲ τύχη τοῦ αὐθέντου σου εἶναι πολλὰ μεγάλη,
 καὶ τοῦ καλοῦ βροίζικου ἀνθρώπου, τήσαν οἱ θεοί, ὥσαν καὶ
 οἱ δαίμονες τοῦ βοηθοῦν. Ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ λέγει· Δειξέ
 μου τὸν δρόμον νὰ ἔμβω εἰς τὸ σπήλαιον. Ἐδειξέν του ὁ
 Κονταυλούσης τὸν δρόμον, ἀλλὰ πιάνοντάς τὸν ἀπὸ τὸν
 σφόνδηλον, δὲν τὸν ἄφινε νὰ ὑπάγῃ, λέγοντάς του· Ἐκεῖ
 μέσα εἶναι φόβος, καὶ στοιχεῖα πολλά· ἴαν σὲ εὕρῃ τίπο-
 τε κακόν, ἐγὼ τί γίνομαι διὰ τὴν ἀγάπην σου; τοῦ Ἀ-
 λεξάνδρου τὰ ὀμμάτια δὲν θέλω τὰ ἰδεῖ· πλέον, ὅτι πολ-
 λὰ σὲ ἀγαπᾷ. Ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ εἶπεν· Ἀνάμεινε καμ-
 πόσον νὰ ἔμβω εἰς τὴν τύχην τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ὁ θεὸς
 θέλει μὲ βοηθήσῃ. Εἰσέβη λοιπὸν μέσα καὶ εἶδε παρ᾽ ἑξῆς
 πράγματα. Ἦλθαν πολλοὶ ὥσαν πρόσωπα σκιαζάρικα,
 καὶ ἰουναπάντησάν τον. Αὐτὸς παρακαλῶντας τὸν παν-
 τοκράτορα Θεόν, χωρὶς κανένα φόβον ἐπεριπάτει ἐκεῖ μέ-
 σα. Ἐγνώρισε τὸν Κρόνον, τὸν Δία, καὶ τὴν Ἑρμῆν, οἱ
 ὅποιοι ἦσαν θεοὶ τῶν Ἑλλήνων μὲ ἄλλους δεμένους. Ἐρώ-
 τησε διὰ τοὺς ἄλλους τοὺς πολλοὺς δεμένους, καὶ εἶπε·
 Τί εἶναι αὐτοὶ οἱ δεμένοι; Ἀπεκρίθη ἓνας δεμένος βασι-
 σιλεὺς, καὶ εἶπε· Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, αὐτοὶ ὅλοι, ὅπου
 βλέπεις, βασιλεῖς ἦσαν καὶ αὐτοὶ, αὐθεντάδες εἰς ὅλην τὴν
 γῆν, καθὼς ἐσὺ τὴν σήμερον· ἀλλὰ διὰ τὴν ὑπερηφάνειάν
 τους, καὶ τὴν ἄμετρον ἑπαρσιν, ὅπου ἐγίνονταν ἴσοι μὲ τὸν
 Θεόν, τοὺς ὠργίσθηκε καὶ ἐστειλὲν τοὺς ἐδῶ εἰς τὸ σπή-
 λαιον, νὰ κολλάζωνται ἀντάμα μὲ τὴν ψυχὴν, διὰ νὰ τοὺς
 ρίξῃ εἰς τὸν τάρταρον νὰ κολλάζωνται αἰωνίως. Ὁ Ἀλέ-

Ξανδρος τὸν ἠρώτησε, πὶ ἦτον αὐτὰ τὰ ἀνθρώπινα πρόσωπα.
 Ἐκεῖνος δὲ ἀπεκρίθη· Αὐταὶ εἶναι οἱ ἀνελεήμονες βασι-
 σιλεῖς, ὅπου ἔκαμν πολλὰ κακὰ, καὶ ἐπίστευαν εἰς αὐ-
 τοὺς, ὅπου εἶναι δεμένοι μετὰ τὴν ἄλυσον, ἔχοντες τοὺς διὰ
 θεοὺς εἰς τὸν καιρὸν ὅπου ἐξοῦσαν. Ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ εἶ-
 πε· Φαίνεται μου ὦ ἄνθρωπε, κάπου σὲ εἶδα. Αὐτὸς ἀπε-
 κρίθη καὶ εἶπεν· Ἦν ὑπῆγες εἰς τοὺς ἀγρίους ἀνθρώπους,
 εἶδες τὸ πρόσωπόν μου γραμμένον εἰς τὸν στύλον. Ὁ Ἀ-
 λέξανδρος εἶπε· Πῶς λέγεται τὸ ὄνομά σου; Αὐτὸς εἶπε·
 Ἐγὼ εἰμαι ὁ Σόνσυχρος ὁ βασιλεὺς, ὅπου ποτὲ καιρὸν ἐπῆ-
 ρα ὅλον τὸν κόσμον. Ἀπὸ τὴν ἐπαροίᾳ μου ἐπῆγα εἰς τὴν
 ἄκρην τῆς γῆς, καὶ θέλοντας νὰ ὑπάγω καὶ εἰς τὸν Πα-
 ράδεισον, οἱ ἄγριοι ἄνθρωποι ἐξέβησαν κατεπάνω μου, με-
 θ' ἑθανάτωσαν με ὅλον μου τὸ φουδάτον, καὶ οἱ δαίμονες
 με ἔφεραν εἰδῶ δεμένον, νὰ κολάζωμαι ἀπὸ τὴν ἀγνωσίαν
 μου. Φυλάγου λοιπὸν Ἀλέξανδρε, νὰ μὴν ὑψώθῃς πολλά,
 καὶ σὲ φέρουν εἰδῶ δεμένον. Μετὰ ταῦτα ἐδιάβη ὁ Ἀλέ-
 ξανδρος ἀπὸ τὴν μέσσην του, καὶ πηγαίνοντας ἤυρε τὸν
 πενθερόν του τὸν Δαρείον, τὸν βασιλέα τῆς Περσίας. Εἶδὲ
 τὸν ὁ Δαρεῖος, καὶ ἔκλαιε, καὶ ἀναστενάζοντες ἐλάλησα
 καὶ εἶπεν· Ὠ φρονιμώτατε Ἀλέξανδρε, καὶ ἐπὶ ἐφυλακώ-
 θης μετ' ἡμᾶς. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπεκρίθη· Δὲν ἦλθα νὰ
 ἦμαι μετ' ἐτάς, μόνον εἶχα τράταν, καὶ ἦλθα νὰ σὰς ἰδῶ.
 Ὁ Δαρεῖος εἶπε· Φρονιμώτατε Ἀλέξανδρε, ἐπειδὴ εἶσαι
 μετὰ τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ ἔχεις τὸν καὶ
 βοηθόν, θέλεις μάθει ἄλλο ὅπου δὲν ἤξεύρεις· Ἐλα κοντὰ
 μου νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ Ἐπῆγε κοντὰ του, καὶ λέγει του·
 Αὐτοῦ ὅπου ὑπάγεις εἰς τὴν βασιλίτσσαν τὴν Κανδάκην,
 ἤξευρες ὅτι ἔχει τὸ πρόσωπόν σου ἱστορισμένον, καὶ θέλει
 σὲ γνωρίσει, ἀμὴ σίρε ἐκεῖ, καὶ μὴν ἀργῆς, ὅτι ὁ Θεὸς ὁ-

ποῦ παρακαλεῖς, θέλει σέ εὐγάλει ἀπὸ τὰ χερίᾱ της. Πά-
 λιν ἐδάκρυσεν ὁ Δαρτεῖος, καὶ εἶπεν· Ὑιέ μου Ἀλέξανδρε,
 τὴ βασιλείον τῆς Περσίας εἰς ποίαν κατάστασιν εἶναι, καὶ
 τὴν γλοκυτάτην μάου θυγατέρα Ῥοξάνδραν πῶς τὴν ἔχεις;
 Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν· Ἡ θυγατέρα σου βασιλεύει τὸν κό-
 σμον ἅλῃν τὴν σήμερον μετ' ἐμένα. Ὁ Δαρτεῖος τοῦ εἶπε·
 Σὺρε πορευμὸς νὰ ἰδῇς καὶ τὸν Πόρον τὸν βασιλέα τῆς
 Ἰδίας. Βλέποντάς τον ὁ Ἀλέξανδρος, εἶπε· Μεγαλῶτατε
 Πόρε, μίαν φηρὰν ὠνομάζουσιν θεὸς ἐπίγειος, καὶ τώρα
 κολάζεσαι ὡς ἄτυχος ἄνθρωπος. Ὁ Πόρος εἶπεν· Ὅσοι
 βασιλεύουν τὸν κόσμον με ὑψηλοφροσύνην, τέτοιας λογιῆς
 τιμωροῦνται. Φυλάγαι καὶ ἐὰν νὰ μὴν ὑψηλοφρονησῇς,
 καὶ σέ φέρουν ἐδῶ δεμένον εἰς δαίμονες. Ὁ Ἀλέξανδρος
 εἶπε· Βέβαια καθεὶς κατὰ τὰ ἔργα του, ἔτσι λαμβάνει καὶ
 τὴν ἀνταπόδοσιν.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΦΙΝΕΙ ΤΟ ΣΠΗΛΛΙΟΝ.

Παρευθὺς ἐξέβη ἀπὸ τὸ χάος τοῦ σπηλαίου καὶ εὗρηκε
 τὸν Κονταυλούσην, ὅπου ἔχαιε, καὶ ὠδύρετο εἰς τὴν ἄρ-
 γηια τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὅταν τὴν εἶδεν, ἔδραμε καὶ ἐ-
 φίλησέ τον λέγοντας· Τί ἦτον ἡ ἄργητιά σου αὐθέντα Ἀν-
 τίοχε, καὶ με ἐτρόμαξες τόσον, νομίζοντας ὅτι ἐχάθης;
 Ἀληθινὰ εἶδα σήμερον τὸ ροιζικὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅ-
 ποῦ εὐγῆκες ὑγιῆς ἀπὸ τὸ σπήλιον. Παρακαλῶ σε διειξέ
 μου τί εἶδες ἐκεῖ μέσα, νὰ τὰ διηγηθῇς καὶ ἐγὼ εἰς τὸν
 κόσμον. Τοῦ ἐδιηγήθη ὁ Ἀλέξανδρος καταλεπτιῶς ὅσα εἶ-
 δε καὶ ἤκουσε· καὶ ἐθαύμασεν ὁ Κονταυλούσης ἀκούον-
 τας τὰ τοιαῦτα. Εἰς τὸν δρόμον, περιτογαζόμενος ὁ Ἀ-
 λέξανδρος τὰ πωρικὰ, ὅπου ἦτον εἰς τὰ βουνὰ ὅπου ἐ-
 διάδχιναν, ὕλος ἐξεπλήττετο. Αἱ ἐλάιαι ἦτον χοντράις

ὡσάν κίτρα, καὶ τὰ καρδία ὡσάν πεπόνια· τὰ ἀπίδια ὡσάν κολοκύνθια μεγάλα· ὁμοίως καὶ τὰ μήλα, καὶ τὰ λεμόνια ὡσάν ταγάρια. Ἐβήσασαν τέλος πάντων εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς Κανδάκης, ἥ ὅποια ὡς ἔμαθεν ὅτι ζῇ ὁ υἱὸς τῆς, καὶ ἔρχεται, ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, διότι εἶχεν ἀκούσει ὅτι ἐχάθη ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἶχε μεγάλην λύπην διὰ τὸν θάνατόν του, ὅτι πολλὰ τὸν ἠγάπα. Ἐπῆγε λοιπὸν μετὰ σπουδῆς, καὶ ἐσυναπήντησέ τους μακρυνά.

Η ΚΑΝΔΑΚΗ ΣΥΝΑΠΑΝΤΑ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Ὅταν εἶδεν ὁ Κονταυλούσης τὴν μητέρα του, ἐπέξευσεν, ἐπῆρε τὸν Ἀλέξανδρον ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ εἶπε· Δέξου μητέρα μου τὸν ἀδελφόν μου τὸν Ἀντίοχον τὸν Βοϊθόνδα τοῦ Ἀλεξάνδρου πρῶτα χαιρετήσας αὐτόν, καὶ ἔπειτα ἐμένα. Αὐτὴ ἐφίλησε καὶ τοὺς δύο, καὶ ἐχάρη χαρὰν μεγάλην. Ἀρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὸν υἱὸν τῆς, τί ἔπαθε· καὶ αὐτὴς τῆς ἐδιηγῆθη τοὺς κινδύνους, ὅπου ἐπέρασε, λέγων· Ἐτοῦτος ὁ Βοϊθόνδας τοῦ Ἀλεξάνδρου μοῦ ἐχάρισε τὴν ζωὴν, καὶ ὅσα κακὰ μὲ πῦραν, ὅλα μοῦ τὰ μετέτρεψαν εἰς χαρὰν. Τὴν γυναῖκά μου καὶ τὴν θυγατέρα μου, τὰ πράγματά μου ὅλα, ὅσα μοῦ ἐπῆρεν ὁ Εὐχαρίθης, ὅλα τοῦ τὰ εὐγαλε διπλᾶ· δέξου τον λοιπὸν, ὦ μητέρα μου, ὡς τρίτον σου υἱόν. Ἀφῶ ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ υἱοῦ τῆς ἡ Κανδάκη, ἀγκαλίασε τὸν Ἀλέξανδρον, τὸν ἐφίλησε, καὶ γλυκὰ τοῦ εἶπε. Καλῶς μᾶς ἦλθες τοῦ μεγάλου βασιλέως Ἀλεξάνδρου, Βοϊθόνδα Ἀντίοχε· τὴν σήμερον νὰ σὲ ἔχω τρίτον μου υἱόν, ὅπου ἔκαμες τοῦ υἱοῦ μου καὶ ἀδελφοῦ σου τόσας μεγάλας εὐεργεσίας. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐσηκώθη ὡς ἀποχρισάρης, καὶ ἐπροσκύνησέ την, καὶ ἄρ-

χίτε νὰ τῆς συντυχαίνη. Τότε ἡ βασίλισσα ἰστοχάσθη τὰ σημάδια τοῦ προσώπου του καὶ ἔλεγεν εἰς τὸν νοῦν της. Τάχα νὰ ἦναι ταῦτος ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών; Ἀγκαλιάζέ τον, καὶ φίλει τον γλυκῶς, καὶ λέγει του· Ἀντίοχε ἔλα νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ παλάτιόν μας νὰ ἰδῇς τὸν πλοῦτον τὸν ἐδικόν μας, νὰ πάρῃς εἴτι σοῦ ἀρέσει, καὶ νὰ γράψω καὶ ἐπιστολὴν νὰ φέρῃς εἰς τὸν Ἀλέξανδρον.

Η ΚΑΝΔΑΚΗ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Ἐπῆρέ τον ἀπὸ τὸ χέρι, εἰσέβη μέσα εἰς τὸ παλάτι, καὶ ἔδειξέ του θαύματα πάμπολλα, καὶ παράδοξα πράγματα· μαργαριτάρια, πολύτιμα λιθάρια ἀναρίθμητα, καὶ χρυσάφι πολὺ. Ἐγύρισέ τον εἰς ὅλον τὸ παλάτι, καὶ εἰσέβη εἰς τὴν κάμαράν της, καὶ εἶπέ του· Ἐπερὶ ἀπὸ ἕσα εἶδες, εἴτι σοῦ ἀρέσει, ἄγαπῃ μὲ εὐεχίαν μου Ἀλέξανδρε. Ἀπεκρίθη ὁ Ἀλέξανδρος Ἐγὼ εἰμαι ὁ Ἀντίοχος, ἐμπιστευμένος δοῦλος τοῦ Ἀλεξάνδρου· διὰτί μὲ λέγεις Ἀλέξανδρον; Ἡ βασίλισσα τοῦ λέγει Ἐγὼ ἐσένα Ἀλέξανδρον σὲ γνωρίζω, καὶ ἔχεις ἀλλαγμένον τὸ ὄνομα σου, ἀμὴ ἐσὺ εἶσαι ὁ ἴδιος· Ἐάν δὲν πιστεύῃς, ἰδὲ τὸ πρόσωπον τῆς ἱστορίας ἐπάνω τῆς κεφαλῆς σου, καὶ ἰδὲ τίνος πρόσωπον ὁμοιάζει. Ἐπαρατήρησεν ὁ Ἀλέξανδρος ἐπάνω εἰς τὴν εἰκόνα ὅλα τὰ σημάδια τοῦ προσώπου του, καὶ εἶπε· Μὰ τὴν ἀλήθειαν εἶναι εὐμορφα ἱστορισμένον· ἀμὴ ἐγὼ διὰτί ὁμοιάζω πολλὰ τὸν Ἀλέξανδρον, διὰ τοῦτο μὲ ἀγορᾷ πολλὰ, καὶ πολλοὶ αὐθεντάδες μὲ προσκυνοῦν, νομίζοντες ὅτι ἐγὼ εἰμαι ὁ Ἀλέξανδρος.

ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Ἀπεκρίθη ἡ Κανδάκη Ἐγὼ τῇ σήμερον ἐγέννηκα βασι-

λισσα τοῦ κόσμου ὅλου, ὅτι τὸν αὐθέντην καὶ βασιλέα
 τῆς οἰκουμένης ὅλης κρατῶ εἰς τὸ χέρι μου. Διὰ τοῦτο
 νὰ ἡξεύργης Ἀλέξανδρε, ὅτι ὡσάν ἦθαλα, ἔτιζι ἐπεσας εἰς
 τὸ χέρι μου, καὶ γλυτωμὸν δὲν ἔχεις πλέον. Ὡς ἤκουσεν
 ὁ Ἀλέξανδρος τὰ ταιαῦτα, ἄρχισε νὰ παραλάξῃ τὸ πρό-
 σωπὸν τοῦ λογαίῃ λογαίῃ, καὶ ἄρχισαν νὰ κτυπεῖν τὰ
 ὀδόντια του, ὡσάν ἐκείνου ὅπου τὸν πιάνει τὸ κρέα, καὶ
 ἐβλεπεν θνῖο κάτω. Ἐβαλεν εἰς τὸν νοῦν του νὰ τὴν σκο-
 τώσῃ μέσα εἰς τὴν κάμαρὰν τῆς, καὶ νὰ εὐγῇ ἔξω νὰ κα-
 θαλλικεύσῃ νὰ φύγῃ, ἢ νὰ γλυτώσῃ, ἢ νὰ ἀποθάνῃ, παρὰ
 νὰ ἐντροπιασθῇ νὰ τὸν σκοτώσουν μέσα εἰς τὸ σπήτι ὡ-
 σάν γυναῖκα. Ἡ βασίλισσα εἶδε τὸ πρόσωπὸν τοῦ πῶς
 ἀλλάζει, καὶ ἐφροβήθη Ἐπῆγε πρὸς τὴν θύραν νὰ ἐξεῖ
 ἔξω, ἀμὴ ὁ Ἀλέξανδρος τὴν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ εἶ-
 πε· Δὲν εὐγαίνεις ἐσὺ ἔξω, μόνον ἐδῶ νὰ δώσῃς κακὸν θά-
 νατον, νὰ εὐγῷ ἔξω νὰ φανεύσω καὶ τὸν υἱόν σου, καὶ
 ὕστερα νὰ ἀποθάνω τιμημένα εἰς τὸ σπαθί μου. Ἡ βασι-
 λισσα ἀκούοντας τοὺς λόγους τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐζύγωσεν
 εἰς αὐτόν, καὶ πιάνοντάς τον, καὶ φιλώντάς τον γλυκά,
 εἶπέ του· Ὑἱέ μου Ἀλέξανδρε, καὶ βασιλεῦ τοῦ κόσμου
 ὅλου, μὴ βάνῃς εἰς τὸν νοῦν σου τίποτε νὰ πάθῃς κακὸν
 ἀπὸ ἐμένα, ὅτι ἐγὼ μήτε τοῦ υἱοῦ μου μήτε ἀλλοινοῦ ὁ-
 μολογῶ τὴν ὑπόθεσιν, μόνον μὲ τιμὴν πολλήν, καὶ μὲ
 δῶρα πολλὰ θέλω σὲ ἀποστείλῃ εἰς τὸ φρουράτειόν σου, ὅτι
 ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ ταῖς ἄγνωσταῖς γυναῖκες νὰ θανατώσω
 ἓνα τέτοιον βασιλέα ἀλλὰ θέλω νὰ σὲ φυλάξω, νὰ σὲ τι-
 μήσω, καὶ νὰ σὲ ἔχω πάντοτε διὰ υἱόν μου. Ποῖος εἶναι
 ἐκεῖνος, ὅπου θέλῃ νὰ γείνη φανεὺς ὅλου τοῦ κόσμου;
 ἀπὸ τὸ κεφάλι τὸ ἐδικόν σου εἰρηνεύει ὁλος ὁ κόσμος τὴν
 σήμερον, καὶ τίς δύναται νὰ κόψῃ τοῦ κόσμου ὅλα τὰ

κεφάλια; "Ετιζι, σοφ φαίνεται, ὅτι εἶμαι ἄγνωστη, ὥσάν
αἱ κοιναὶ γυναῖκες, καὶ ἐφωβήθη: ὅτι θέλω σὲ θανατώσει;
"Ὁ ἐδικός σου θάνατος ἤθελε ταραξεί, ὅλους τοὺς βασιλεῖς
καὶ αὐθεντάδες ἀπὸ 'Ανατολὴν ἕως Δύσιν. "Ὁ κόσμος ὅλος
δὲν ἀξίζει μίαν τρίχαν τῆς κεφαλῆς σου. "Ἡγάπουν νὰ σὲ
εἶχα υἱόν, 'Αλέξανδρε, καὶ μετ' ἐσένα νὰ ἤθελα ὠνομασθῇ
τοῦ κόσμου ὅλου βασίλισσα. "Ἡξυρε ἀκόμη, 'Αλέξανδρε,
ὅτι ὥσάν ἐγκαρδιακὴ σου μητέρα θέλω σὲ συμβουλεύσει,
καὶ μὴ τὸ πικραυθῇ. Λέγω καὶ παραγγέλω σου, ἀπὸ τὴν
σήμερον πλέον καταπατητῆς καὶ ἀποκρισάρης νὰ μὴ γέ-
νῃς: διότι δὲν πρέπει τῆς βασιλείας σου τὸ κεφάλι νὰ κρέ-
μαται εἰς μίαν τρίχα, καὶ νὰ χαυθῇ ἄτιμα. "Ακουσον ὄρ-
κον φθερόν' ἀπὸ τώρα καὶ πλέον νὰ μὴν ἔχῃς καρμίας
λογῆς φόβον, μόνον νὰ ᾔται χαρούμενος.

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Ὡς ἤκουσεν ὁ 'Αλέξανδρος τοὺς λόγους τῆς βασίλισσας,
ἐθεραπεύθη ἡ καρδία του, ἐπροσκύνησε τὴν, καὶ εἰπέ τῆς:
'Απὸ τὴν σήμερον νὰ σὲ ἔχω ἀντίτυπα τῆς μητρός μου
τῆς 'Ολυμπιάδος. "Ἡ βασίλισσα τὸν ἀγκαλίασε, πάλιν τὸν
ἐφίλησε, καὶ κρατῶντάς τον ἀπὸ τὸ χεῖρ σύγῃκαν, ἔξω
μαζῇ.

Ο ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΣ ΜΙΣΕΙ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Αὐτὴν τὴν ὥραν ἐφθασε καὶ ὁ υἱὸς τῆς δ' Δουρυφόρης,
τῆς ἀκισμένου ἀπὸ τὴν βίγλαν τοῦ 'Αλεξάνδρου, καὶ μετὰ
βίας ἐγλύτωσεν αὐτὸς, ἀμὴ τὸ φουσάτον τοῦ ὅλου εἶχε
χαθῇ. Ἐμαθεν ὅτι ὁ 'Αντίοχος ἦλθεν ἀποκρισάρης εἰς τὴν
μητέρα του, καὶ ἤρχετο μὲ θυρόν νὰ τὸν σκοτώσῃ. "Ἡ
μητέρα του ἡ βασίλισσα ἔμαθε τὸν σκοπὸν του, ἔτρεξε

καὶ ἐσυναπάντησέ τον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ παλατίου, καὶ εἶπέ του· Δὲν πρέπει νὰ κάμῃς τέτοιαν δουλείαν, υἱέ μου, διότι ὁ Ἀλέξανδρος τὸν ἀδελφόν σου ἐγλύτωσεν ἀπὸ μέγαν κίνδυνον, ὁμοῦ καὶ τὴν γυναῖκα του, τὴν θυγατέρα του, καὶ ὅλα του τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν, καὶ ἔστειλέ τους εἰς ἡμᾶς ζωντανούς, μὲ τὸν ἡγαπημένον του ἀποκρισάρην. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν ἔχωμεν φίλον καὶ αὐθέντην, καὶ ἀπὸ τὰ ὅσα ἔχομεν νὰ τοῦ χαρίσωμεν πολλὰ, καὶ νὰ τὸν τιμήσωμεν, ὅπου μᾶς ἔκαμεν τόσην καλῶσύνην. Νὰ σκοτώσῃς τὸν ἡγαπημένον του Ἀντίοχον; μὴ γένοιτο! Τοῦτο μὴ τὸ κάμῃς υἱέ μου· κάλλιον μάτ εἶναι νὰ ἀποθάνωμεν ὅλοι μας, παρὰ νὰ χαθῇ ὁ ἀποκρισάρης τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὸ ἐσπῆτιόν μας. Ὁ Δορυφόρος εἶπεν· Ἄφες με μητέρα μου νὰ σκοτώσῃ ἓνα ἄνθρωπον τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅπου αὐτὸς πολλοῖς χιλιάδες λαὸν μετ' ἐσκότωσεν, ἀκόμη καὶ τὸν πενθερόν μου τὸν Πάρον, τὸν βασιλέα τῆς Ἰνδίας, ὅπου ἡ γυναῖκά μου κλαίει μερῶν κτον διὰ τὸν θάνατόν του. Δαιπὴν πιστεύσόν με, ὅτι ὁ Ἀντίοχος πλέον ζωὴν δὲν ἔχει. Ἀκούοντας τούτους τοὺς λόγους, ἡ γυναῖκα τοῦ Κονταυλούση, ἔδραμε καὶ εἶπε τοῦ ἀνδρός της· Ἦξευρε, ὅτι τὸν ἡγαπημένον σου Ἀντίοχον θέλει νὰ τὸν φονεύσῃ ὁ ἀδελφός σου ὁ Δορυφόρος. Ὅς ἤκουσεν ὁ Κονταυλούσης, ἔδραμεν εἰς τὸ παλάτι τῆς μητρὸς του, κῆρε τὸν Δορυφόρον, ὅπου εἶχε τὸ σπαθί γυμνόν, καὶ ἡ μάσσα του τὸν ἐκράτει ἀπὸ τὴν μέσην, καὶ ἐπάλευε νὰ μὴ κόψῃ τὸν Ἀλέξανδρον. Ὅταν ἔφθασεν ὁ Κονταυλούσης, ἐπῆρε τὸ σπαθί ἀπὸ τὸ χέρι του, καὶ ἡβουλήθη νὰ βαρέσῃ τὸν ἀδελφόν του, ὁνειδίζοντάς τον κατὰ πολλὰ. Τότε ἡ βασίλισσα εἰσέβη εἰς τὸ παλάτι καὶ εὐχαλε τὸν Ἀλέξανδρον. Ὡσάν τὸν εἶδεν ὁ Δορυφόρος, ἐχύθη ἐπα-

νω του με τὸ μαχαίρι διὰ νὰ τὸν βαλέῃ· ἀλλ' ὁ Ἀλέξανδρος ἐξεσπάθωσε, καὶ εἶπεν· Ἡξευρε Δορυφόρε, ὅτι ὁ θάνατός μου εἶναι θάνατός σου, καὶ ἅλου τοῦ γένους σου, ὅτι τῶν Μακεδόνων ὁ θάνατος δὲν εἶναι ὡσάν τὸν ἐδικόν σου. Ἄν σκοτώσετε ἐμένα, ἐλίγην ζημίαν θέλετε κάμῃ τοῦ Ἀλεξάνδρου· ἀμὴ ὅταν μὲ γυρεύῃ δὲν ἡξεύρω ποῦ θέλετε κρυθῇ. Πολλὰ καλὰ ἡξεύρετε πότους βασιλεῖς καὶ αὐθεντῶδες ἔχει ἔως τὴν σήμερον εἰς τὴν γῆν χαμένους. Ἐὰν τὸ ἡξευρεν ὁ αὐθέντης μου ὁ Ἀλέξανδρος, ὅτι ἡ βασίλισσα ἡ Κανδάκη σκοτώνει τοὺς ἀποκρισαίρους του, δὲν μὲ ἤθελε πτεῖλει, μόνον ἀπὸς τοῦ ἤρχετῃ μὲ τὸ φουσάτον του. Ἡ Κανδάκη ἐκύτταζε τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ γελῶντας εἶπεν· Ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος εἰς τὴν καρδίαν κρύπτει τὸν λογισμὸν του, καὶ μὲ τὴν ἀνδρίαν του ἀποβίλλει τὸν φόβον καὶ σώζεται.

Ο ΔΟΡΥΦΟΡΟΣ ΑΓΑΠᾶ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Ὁ Δορυφόρος ἀκούοντας τοὺς λόγους τούτους ἐφοβήθη. Ἡ δὲ Κανδάκη μὲ τὸν Κονταυλούσσην ἔβαλαν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ ἐφιλήθησαν μὲ τὸν Δορυφόρον, καὶ ἐπίασαν ἀγάπην μεγάλην. Ἡ Κανδάκη ἡ βασίλισσα ἔδωκε κρυφὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸ στεφάνι τῆς τῆς μεγάλης, ὅπου ἦτον ἐγκοσμημένον μὲ παυλίμνητα λιθαρόπουλα καὶ μργαριτάρια, καὶ εἶπε Δώσε το ἀπὸ λόγου μου εἰς τὴν γυναῖκά σου καὶ θυγατέρα μου Ῥοξάνδραν. Ἀκόμη τοῦ ἔδωκε τὴ δακτυλίδι τῆς, ὅπου τὸ εἶχε καμωμένον μὲ τέχνην ἀπὸ τέσσερα λιθαρόπουλα μὲ τὸν μαγνήτην κλεισμένον. Ἐδωκέ του καὶ ἄρματα ἀπὸ σίδηρον τοῦ Ὑακίνθου, ὅπου ἡ θήκαις τοὺς ἦτον μὲ τῆς ἀσπίδος τὸ πεζὶ κολλημέναις. Ἐδωκέ του καὶ ἄλογον ἄσπρον ἄρματωμένον Ἀράπικον.

μὲ σέλλαν χρυσὴν. Ἐχάρισε τοῦ καὶ περικεφαλαίαν θαυμαστὴν, ὡσὰν ἀστὸν κοσμημένον, καὶ εἰς τὸ πῦθρον τῆς ἦτον γραμμένα τοιαῦτα γράμματα ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλεὺς τοῦ κόσμου, μέγας αὐτοκράτωρ καὶ Καῖσαρ, Βασιλεὺς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως».

ΛΟΓΟΙ ΚΑΝΔΑΚΗΣ ΠΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Λέγει ἡ Κανδάκη τοῦ Ἀλεξάνδρου, λόγια νοθετικά· Τὴν νῆς, υἱέ μου, καταπατητῆς νὰ μὴ γείνης ποτὲ, καὶ ἀπὸ τὴν σήμερον νὰ μὴ πιστευθῇς τινά, καὶ κακοπέσεις. Ἐδωκέ του ὀσπίμον δέκα χρόνιον, ἀλλ' αὐτὸς ἦεν τὸ ἤθελεν, ἀρτὴ ἔλεγεν· Ἐγὼ θέλω παρακαλέσει τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ θέλει σᾶς τὸ χαρίσει. Ἡ βασίλισσα τοῦ εἶπε κρυφά· Ἐὰν τὸ ἀφήσης, θέλουν σὲ γνωρίσει, μόνον ἔπαρέ το, καὶ ἔχε πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην. Πάλιν ἐφίλησέ τον, ἔκλαυσε πικρῶς, καὶ εἶπεν· Ἐχαίρομεν, Ἀλέξανδρε, νὰ σὲ εἶχα υἱόν μου, νὰ ἐβασίλευα τὸν κόσμον ὅλον μετ' ἐσένα. Ἐξεβαλέ τον μὲ τιμὴν μεγάλην, καὶ μὲ τοὺς δύο υἱούς της ἀντάμα, καὶ τὸν ἐπῆγαν ἕως τὸ κονάκι. Ἡ βίγλαις του τὸν ἐκαρτεροῦσαν, καὶ ὅταν τὸν εἶδαν, ἐπέξυσαν καὶ ἐπροσκύνησάν τον.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΥΡΙΖΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΦΟΥΣΑΤΟΝ ΤΟΥ.

Ἦν ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος ἐγύρισε καὶ εἶπε πρὸς τὸν Κανταυλοῦσης καὶ τὸν Δορυφῆρον· Νᾶ ἤξεύρετε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀλέξανδρος· Ἐκεῖνοι ὡσὰν ἤκουσαν τὸν λόγον τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀπέμειναν ὡσὰν νεκροί, καὶ εἶπαν· Ἐπειδὴ εἶσαι ὁ Ἀλέξανδρος, ἡμεῖς ἡμεῖς ἀπυθαμένοι. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε· Μὴν ἔχετε φόβον, ὅτι τὴν τιμὴν ἀπὸ τοῦ μου ἔκαμεν ἡ μητέρα σας, καὶ τὴν ἀγάπην ὅπου ἔδειξε εἰς ἐμέ.

να, ἔγω δὲν τὴν ἀληθεύον. Ἐσὶς ἀπὸ τὴν σήμερον νὰ
σὰς ἔχω ἐγκαρδιακοῦς ἀδελφοῦς. Ἐδωκέ τους δῶρα πολ-
λὰ, καὶ μὲ τιμὴν τοὺς ἀπέστειλε ὑπὸ τὴν μητέρα
τους. Ὁ Πτολεμαῖος, ὁ Φιλόνης, καὶ ὁ Ἀντίοχος ἀρχισαν
νὰ λέγουν πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε,
διατί ἀπὸς σου βάνεις τὴν ζωὴν σου νὰ χαλῇς, διὰ νὰ ἀ-
νακατώσης τὸν κόσμον ὅλον, βάνοντας τὸ κεφάλι σου εἰς
κίνδυνον νὰ ἀποθάνῃς ἄδικα, καὶ ἡμᾶς ὅλους νὰ μᾶς ἀ-
φῆτῃς εἰς τὸν ξένον τόπον νὰ χαθῶμεν; Παρακαλοῦμεν
τὴν βασιλείαν σου, τοῦτο πλέον νὰ μὴ τὸ κάρῃς. Ἡμεῖς
ὅλον τὸν κόσμον ἐπήραμεν, καὶ πλέον ἄλλος τόπος δὲν ἀ-
πέμεινεν· ἀλλὰ πρόσταξε, ἂν ἐρίζῃς, νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν
Περσίαν. Ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος τὰ τοιαῦτα λόγια,
στοχαζόμενος ὡς φρόνιμος ἄνθρωπος, ἐπρόσταξε νὰ σηκω-
θῇ τὸ φουσάτον του, διὰ νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν Περσίαν.

ΕΜΒΑΙΝΕΙ ΜΕΣΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ.

Περιπατῶντας διὰ νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν Περσίαν, ἐφθι-
σαν εἰς ἕνα παραθαλάσσιον, καὶ ἡβουλῆθη ὁ Ἀλέξανδρος
νὰ ἔρθῃ μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ νὰ ἰδῇ τί εἶναι εἰς
τὸν πάτον τῆς Εὐρώδς ἐπρόσταξε τὸν Ἀντίοχον νὰ πη-
γαίνῃ εἰς ἕνα κάστρον, ὅπου ἦτον ἐκεῖ σιμά, διὰ νὰ εἰπῇ
νὰ φτιάσουν μίαν κασσέλαν ἀπὸ κρυστάλλι καὶ νὰ τοῦ τὴν
φέρῃ. Ἐπῆγεν ὁ Ἀντίοχος, καὶ τὴν ἔφερε, καὶ ὁ Ἀλέξαν-
δος ἐμβῆκεν εἰς ἕνα καράβι μαζὴ μὲ μερικοὺς Μαγιστά-
νας, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν μέσσην τῆς θαλάσσης. Ἐκεῖ ἐμβῆ-
κεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν κρυσταλλένειαν κασσέλαν, καὶ
προσάζοντας νὰ τὸν κατεβάσουν μέσα εἰς τὴν θάλασσαν
μὲ σχοινία, τοὺς εἶπεν· Ὅπόταν ταραῖω τὰ σχοινία, νὰ
μὲ τραβίσετε ἔξω. Οὕτω τὸν κατέβησαν μέσα εἰς τὴν θά-

λασσαν, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν πάτον. Ἐκεῖ εἶδεν ἓνα ὄψα-
ριον μέγα, ὅπου ἀπερνοῦσε, καὶ ἐστάθη νὰ τὸ περιεργα-
σθῇ, ὅτι ἀπέρασαν εἰκοσιτέσσαρες ὥραις καὶ ἀκόμη ἡ οὐρά
τοῦ δὲν εἶχε φανῇ, καὶ ἐθαύμαζεν εἰς αὐτό. Εἶδε πολέμους
ἡνωτοὺς ἔκαναν τὰ ὄψαρια ἀναμεταξύ τους, καὶ ἐκτυποῦν-
το. Ἦλθον μὲ ταῖς οὐραῖς τους, καὶ εἶπεν Ἰδοὺ ὅπου ὡς
καὶ τὰ ὄψαρια πολεμοῦν ἀνάμεσόν τους, ὡσάν τοὺς ἀν-
θρώπους. Ἐκείνην τὴν ὥραν ἦλθεν ἓνα ψάρι μέγα ὥσπερ
μεγάλον βουβάλι, τὸ ὅποιον ἐκτύπησε τὴν κασσέλαν, καὶ
ἐτέραξε τὸ σχοινίον.

ΕΥΓΑΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ

Βλέποντες ἐκεῖνοι ὅπου ἦσαν εἰς τὸ καράβι, ὅτι ἐταρά-
χθησαν τὰ σχοινία, εὐθύς τοῦ ἐτράβισαν, καὶ τὸν εὐγα-
λαν ἔξω. Τούτο ἐκακοφάνη πολλὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅ-
που δὲν τὸν ἄφησαν νὰ ἰδῇ τὸν πόλεμον τῶν ὀψαρίων,
καὶ τοὺς ὠνειδίσει, καὶ ἐπροσταξέ νὰ κάμουν πανιὰ διὰ
νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ φουσάτον. Ὅποτεν εὐγῆκεν ἔξω, ἐ-
δικηγῆθη ἔλθων τὰ ὅσα εἶδε μέσα εἰς τὴν θάλασσαν.

ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΡΣΙΑΝ.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἐσηκώθη μὲ ὄλον τοῦ τὸ φουσάτον, καὶ φθά-
νοντας εἰς τὴν Περσίαν, τὸν ἐδέχθη ἡ Ῥοξάνδρα μὲ μεγά-
λαις τιμαῖς. Ἐκεῖ ἔκαμεν ὁ Ἀλέξανδρος μεγάλαις φιλίας
τῶν φουσάτων, καὶ πολλαῖς δωρεαῖς τοὺς ἔδωκεν. Ἐκαμεν
μὲ τὴν Ῥοξάνδραν χρόνον ἓνα μὲ μεγάλαις χαραῖς, ὅστε-
ρον δὲ ἐσηκώθη μὲ ὄλην τοῦ τὴν φαμηλίαν καὶ τὸ φου-
σάτον, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Βαβυλῶνα.

ΟΡΑΜΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ.

Παλαιάμενος εἰς τὴν Βαβυλῶνα εἰς τὸ πρῶτον κυνᾶκι, εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος τὸν Προφήτην Ἰερεμίαν εἰς τὸν ὕπνον του, ὁ ὁποῖος, τοῦ εἶπεν· Ἐτοιμάσου Ἀλέξανδρε, νὰ ἔλθῃς εἰς τὸν ἐτοιμασμένον σου τόπον, διὰτὶ ἐπληρώθησαν αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς σου, καὶ ἀπὸ τοῦς φίλους σου θέλεις λάβει θάνατον. Σύρε εἰς τὴν Βαβυλῶνα νὰ διωρῶσῃς τὸ βασιλεῖόν σου, ἐμοῦ μὲ τὰ φουράτα σου Ὅταν ἐτελείωσῃ τοὺς λόγους τούτους ὁ Προφήτης Ἰερεμίας, ἔγεινεν ἄφαντος.

ΛΥΠΗ ΚΑΙ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Αφοῦ ἐξύπνησεν ὁ Ἀλέξανδρος ἔγεινεν ἐξῆστικῶς ἐκεῖ εἰς τὸ στρώμα, ἀπὸ τὸ ὄραμα ὅπου εἶδεν· Ἐκλαίει, ἀναστέναζε, καὶ ἀπέρασε τὴν νύκτα ἐκείνην ἀπαρηγόρητος. Ὅταν ἔγεινεν ἡ ἡμέρα, πάλιν ἐκαθελίκευσε, καὶ ἐκίνησεν. Ἦτον εἰς ὅλην τὴν στρατὸν ὡς ἓν ἄνθρωπος ὁποῦ ἔχει ἀπόφασιν νὰ λάβῃ θάνατον. Ἐφθασεν εἰς ἓνα κάμπον θαυμαστὸν, ὅστις λέγεται Αὐσίτιδα, ἐκεῖ ὅπου ἔζηπεν ὁ δίκαιος Ἰὼβ, καὶ ὥρισεν νὰ τεντώσῃ ἐκεῖ τὸ φουράτον του ἐλόν. Οὐ Μεγιστάνες βλέποντες τὸν Ἀλέξανδρον ἔττι πικραμένον, ἠθέλησαν νὰ τὸν καλοκαρδίσουν. Ἐβήλαν τὸ φουράτον καὶ ἀρματώθη, τὸ ἀέθασαν εἰς ἓνα ὑψηλὸν βουνὸν εἰς τὴν μέσσην τοῦ κάμπου, καὶ εἶπαν πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον· Ὑψηλότατε βασιλεῦ διὰτὶ τόσῃ θλίψιν ἔχεις μέσα εἰς τὸ σκάφος σου; Ἰδὲ ποσοὶ ἄνθρωποι σὲ ἀκολουθοῦν, σὺ εἶσαι ὁλυνὼν αὐθέντης, καὶ ὅλου τοῦ κόσμου βασιλεὺς. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ χαίρῃσαι, καὶ νὰ χαίρεται καὶ ὁ λαός ἀντάμα μετ' ἐσένα. Ἐχάρη ὅλοι

γον ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὰ παιγνίδια ὅπου ἔκανε τὸ φουσάτον του, καὶ ὑστερον ἐσηκώθη, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΒΛΕΠΕΙ ΤΟΝ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΝ.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔδωκεν ὁ Ἀλέξανδρος συμπόσια πολλὰ εἰς τοὺς βασιλεῖς καὶ αὐθεντάδες, ὅπου ἦσαν μαζῇ του, καὶ εἰς ὅλα τὰ φουσάτα του. Ἦλθαν καὶ ἀπὸ τὸν τόπον τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, ἀπὸ τοῦ Βορέως τὰ μέρη, καὶ τοῦ Νότου, καὶ ἀπὸ τὰ νησιά τῆς θαλάσσης, ὅλοι οἱ αὐθεντάδες, φέροντες πολλῶν χρόνων χρυσάσιον, μεδωρὰ πολλά. Ἦλθε καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ὁ Διδάσκαλός του ἀπὸ τὴν μητέρα τὸν τὴν Ὀλυμπιάδα. Ὅταν τὸν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἐχάρη, ἐφίλησέ τον, καὶ εἶπε· Καλῶς μὰς ἦλθες καλῶτισμον κεφάλι, ὅπου λάμπεις ὡσάν ὁ Ἥλιος ἀνάμεινα εἰς τοὺς Ἕλληνας. Εἰπέ μὰς, ἡγαπημένε Διδάσκαλε, πῶς εἶναι ἡ Δύσις; πῶς εὐρίσκετε ὁ κόσμος ἐκεῖνος; τῆς Μακεδονίας τὸ βασίλειον πῶς ἀναπαύεται; πῶς ἔχει ἡ μητέρα μου; πῶς ἀκούεται εἰς τὸν κόσμον ἐκεῖνον διὰ ἐμένα; Ἐγὼ ἐπῆγα εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου, καὶ κοντὰ εἰς τὸν Παράδεισον ἔφθασα. Τυὺς Μακάρους, ὅπου μαῦ ἔλεγες, τυὺς εἶδα ὅταν εἰσέβηκα εἰς τὸ νησί τους, καὶ εἰπέ μου ὁ Εὐαῆνθης ὁ βασιλεὺς των ὅτι οἱ Θεοὶ τῶν Ἑλλήνων δὲν εἶναι ἐκεῖ ἀμὴ εἰς τὰ καταχθόνια τοῦ Ἅδου κολάζονται. Ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀριστοτέλης, ἔφριξε, καὶ εἶπεν· Εὐχαριστῶ τοὺς Θεοὺς ὅπου ἤκουσα τὰ γλυκά σου λόγια, Βασιλεῦ τοῦ κόσμου ὅλη ἡ Οἰκουμένη γαίρεται, καὶ εἰρηνεύει διὰ μέσου σου. Ἡ μητέρα σου χαίρεται ἀκούοντας ταί; ἀνδραγαθίαις σου καὶ τὴν υἱίαν σου, καὶ βασιλεύει εἰρηνικὰ εἰς τὴν Μακεδονίαν· ἔχει ὁ

μιος μεγάλον πόθον νὰ σὲ ἰδῇ ἀντόρα μὲ τὴν νύμφην
τῆς τὴν Ῥοξάνδραν. Ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος αὐτὰ τὰ
λόγια, διὰ τὴν πόνον τῆς μητρός του, ἔκλαυτε πικρά.
Ἐπῆρε τὸν Ἀριστοτέλην ἀπὸ τὸ γέρι, καὶ ἐκάθισαν εἰς
τὸ γεῦμα. Οἱ Μεγιστάνες ὅλοι ἐνάθισαν μὲ τὴν τάξιν
τούς καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ τραπέζι, μὲ τὸν Ἀλέξανδρον.

ΤΙ ΔΩΡΑ ΕΒΕΒΕΝ Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ.

Ἐστειλεν ἡ Ὀλυμπιάδα, ἡ μητέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου,
στέμμα μέγα πολύτιμον τῆς βασιλείσσης Ῥοξάνδρας, καὶ
τοῦ Ἀλεξάνδρου ἄλλο στέμμα, καὶ δύο ἐπανωφόρια, τὸ
ἓνα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τὸ ἄλλο τῆς Ῥοξάνδρας, μὲ
χρυσομάργαρον· δύο ἄτια ἄσπρα χρυσοσωλωμένα, ἄλλα
ἐκατὸν ἄλογα διαλεκτὰ, δακτυλίδια δύο, ἐγκοσμημένα
μὲ ἀτίμηταις πέτραις, καὶ ἐπιστολὴν ὅπου ἔγραφε ταῦτα·

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΟΛΥΜΠΙΑΔΟΣ ΠΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Ἐκ τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς βασιλείσσης, εἰς τὸν γλυκύτα-
τόν μου υἱὸν Ἀλέξανδρον χαίρειν. Ἄς ἡξέορθε, υἱέ μου,
Ἀλέξανδρε, ὅτι ὁπότεν ἐχωρίσθηκα ἀπὸ τὴν βασιλείαν
σου, ἡ καρδία μου δὲν ἐχάρη ποτὲ, καὶ μήτε τὸ βασί-
λειον μὲ εὐφραίνει, διὰ τὸ νὰ λείπῃς ἀπὸ κοντὰ μου, καὶ
δὲν σὲ βλέπω. Παροικαλῶ τὴν βασιλείαν σου, ἥ κἀπικασε
ἐδῶ, ἥ ὄρισε νὰ ἔλθω ἐγὼ αὐτοῦ, ὅτι ἂν δὲν σὲ ἰδῶ θέλω
ἀποθάνει ἀπὸ τὸν πόνον μου.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΦΙΛΟΔΩΡΕΙ ΤΟΥΣ ΕΛΙΚΟΥΣ ΤΟΥ.

Ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπιστολὴν ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ ὁ Ἀλέ-
ξανδρος ἐκάθητο εἰς ἓνα θρόνον, ὅπου εἶχε βήματα δώδε-
κα, καὶ ἦτον τοῦ Πόρου τοῦ βασιλέως τῆς Ἰνδίας Ἀκού-

αυτας τὴν ἐπιστολὴν ὁ Ἀλέξανδρος καὶ οἱ φίλοι του, ἔκλαιαν μικροὶ μεγάλοι. Αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐκλεψεν ἕνας ἄνθρωπος, ἕνα κανάτι χρυτὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τὸ εἶπαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἀπεκρίθη· "Ὅπου καὶ ἂν φανῇ τὸ κανάτι, εἴ τις τὸ ἰδῇ, θέλει εἰπεῖ ὅτι εἶναι τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ὅχι ἐκείνου ὅπου τὸ βεβαίω. Ἐξύγωσεν ὁ Ἀριστοτέλης· καὶ εἶπε· Θυμᾶμαι εἰς ταῖς ἀνδραγαθίας ὅπου ἔκαμες, ὅπου εἰς ὅλον τὸν κόσμον δὲν ἐγέννηκαν μὴτὲ θελοῦν γείνη. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε· Τέσσαρα καλὰ ἦσαν εἰς ἐμένα· πρῶτον, καλὸν χαιρέτημα· δεύτερον, ἀλήθεια· τρίτον, ἀπὸ τῶν λόγων μου νὰ μὴν εὐχαίνω· τέταρτον, ἡ κρίσις μου νὰ ἦναι δικαία, καὶ νὰ πιστεύω τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅπου ἐπλάσε τὰ πάντα.

ΛΟΓΟΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Πάλιν ὁ Ἀριστοτέλης ἠρώτησε τὴν Ἀλέξανδρον· Τὸ μάλα καὶ τὴν πλοῦτον, ὅπου ἐπῆρες ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, ποῦ τὰ ἔχεις. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐτήρησε πρὸς τοὺς αὐθεντάδες, ὅπου ἦσαν ἐκεῖ, καὶ εἶπέ τους· Οἱ ἡγαπημένοι μου συντρόφοι καὶ ὁ λαὸς, εἶναι τὸ μάλα καὶ ὁ πλοῦτός μου. Ὁ Ἀριστοτέλης εἶπεν· Ἴδὲ αὐθεντά νὰ κάμῃς παιδίον. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε· Δὲν σὰς ἀρίνω ἐγὼ παιδίον εἰς πὴν Μακεδονίαν, ἀμὴ θέλω σὰς ἀφῆται τιμὴν μεγάλην καὶ δόξαν, ὅπου εἰς τὰ βασιλεία τοῦ κόσμου νὰ ἦς πρῶτος, εἰς τρόπον ὅτι ὥσάν ἀποθάνω, νὰ μὲ ἐνθυμᾶσθε εἰς ὅλην τὴν ζωὴν σας, διὰ τὰ καλὰ ὅπου σὰς ἔκαμα. Αὐτὴν τὴν ὥραν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος ἕνα Πέρσην γέροντα Μεγιστάνον, ὅπου ἔβαφε τὰ γένειά του διὰ νὰ φαίνεται νέος, καὶ λέγει του· Ὁ ἡγαπημένε μου Μελικράτορ, ἂν ἔκασε τίποτε καλὸν ἢ βαρὺ εἰς τὰ γένειά σου, ἂς ἔβαφες, ἀμὴ

διὰ τί χάνεις τὴν βαρὺν ἐξί, ἀνωφέλευτα; Λέγοντας ταῦτα ὁ Ἀλέξανδρος ἐγέλασεν. Ἦτον ἐκεῖ καὶ ἄλλος ἑναὶ ἄνθρωπος μέγας εἰς τὸ κοῦρι, ὀνόματι Ἀλέξανδρος, σκιαζάρης κατὰ πολλὰ, ὅπου κάθε πόλεμον ἔφευγε, καὶ εἶπε τοῦ ὁ Ἀλέξανδρος· Ὁ ἄνθρωπε, ἐντροπὴ εἶναι νὰ ἔχῃς τέτοιον ὄνομα, καὶ νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸν πόλεμον· ἢ μιμήσου τὸν Ἀλέξανδρον, ἢ ἄλλαξε τὸ ὄνομά σου. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἔφεραν τοῦ Ἀλεξάνδρου τρεῖς χιλιάδες κλέπταις, ὅπου ἐχαλοῦσαν τὸν κόσμον, καὶ εἶπαν τοῦ Ἀλεξάνδρου· ὦρσε νὰ τοὺς κρεμάσῃς. Ἀπεκρίθη ὁ Ἀλέξανδρος· Ἀφοῦ εἶδαν τὸ πρόσωπόν μου, δὲν χάνεται τινὲς ἀπὸ αὐτοὺς· τῶν κριτῶν ἐδόθη νὰ χαλοῦν τοὺς ἀνθρώπους, τῶν δὲ βασιλέων ἐδόθη νὰ τοὺς ἐλευθεροῦν, καὶ νὰ τοὺς συμπαθοῦν. ὦρσε λοιπὸν νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃς, καὶ ἔκαρμε τοὺς κριντάς. Ἐπερὶν τοῦ καὶ ἕνα ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν Ἰνδίαν, λέγοντες ὅτι τέτοιος τοξότης εἶναι, ὅπου ἀπὸ τὴν μέσσην τοῦ δακτυλιδίου, ἀπεριεχέ τὴν σάτταν. Εἶπε τοῦ ὁ Ἀλέξανδρος νὰ τοξεύσῃ, ἀλλ' αὐτὸς μὴ θέλοντας νὰ πιασῇ τὸ δοξάρι, ὥργισθη, καὶ ὦρσε νὰ τὸν κρεμάσῃς. Ἐκεῖνοι ὅπου τὸν ἐπήγγειναν εἶπὸν τοῦ· διατὶ ἀπὸ μίαν τοξείαν χάνεις τὴν ζωὴν σου; Αὐτὸς εἶπεν· ἔχω δέκα ἡμέρας ὅπου δὲν ἐπίασα τὸ δοξάρι, καὶ διὰ τοῦτο ἐστιάχθηκα ἐμπρὸς εἰς τὸν βασιλέα νὰ μὴν ἀστοχήσω. Ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος, τὸν ἐλευθέρωσε, καὶ εἰς μεγάλην τιμὴν τὸν ἀξίωσεν. Ἦλθεν ἔπειτα ἕνας πτωχὸς σιμὰ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ λέγει τοῦ· Βασιλεῦ ὕψηλότατε, θυγατέρα ἔχω μονογενῆ, καὶ τίποτε δὲν ἔχω νὰ τὴν ὑπανδρεύσω, βοήθεισέ με, εἴ τι ὀρίσῃς. ὦρσε, καὶ ἔδωκάν του χίλια τάλαντα. Εἶπεν ὁ πτωχός· Πολλὰ μοῦ ἔδωκες Βασιλεῦ. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε· Τῶν βασιλέων τὰ δῶρα πάν-

τοτε πολλὰ πρέπει νὰ ᾄται. Μετὰ ταῦτα ἐκάλεσε τὸν Διδάσκαλόν του τὸν Ἀριστοτέλην, καὶ ἐφιλοδώρησέ του, διδοντάς του τὸ στέμμα τοῦ Πόρου τοῦ βασιλείως, καὶ τὸ ἐπαινώφει, δέκα χιλιάδες τάλαντα χρυσῶ, καὶ τριάκοντα μόδια μαργαριτάρι. Οὕτω τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἔδωκέν του καὶ ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Ὀλυμπιάδα, πέμποντας εἰς αὐτὴν καὶ δῶρα ἔμετρα.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΥΡΙΣΚΕΙ ΘΗΣΑΥΡΟΝ.

Ἐνδιόθι λοιπὸν ὁ Ἀριστοτέλης, εἰς τὴν Μακεδονίαν, ὃ δὲ Ἀλέξανδρος ἔρμινεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα μὲ τὴν Ῥοξάνδραν, καὶ μὲ ὅλα του τὰ φουστὰ, διὰ νὰ ἀναπαυθεὺν μερικὸν καιρὸν. Ἀληθινῶς τὴν λύπην τοῦ θανάτου, καὶ ἦτον ὁλος χαρὰ μῆλας τρεῖς. Ἐἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν ἦλθεν ἕνας ἄνθρωπος, καὶ εἶπέ του Ἐγὼ ἐκυνεγοῦσα εἰς τὴν ἄκρην τοῦ παταμοῦ τοῦ Τίγρι, καὶ εὗρήκα χρυσᾶφι πολὺ ἂν δόριζης ὅλα νὰ τὸ ἰδῇς. Ὁ Ἀλέξανδρος γελῶντας εἶπε· Τὸ χρυσᾶφι ὅλυν εἶναι εἰς τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ ἔάν ᾔθελεν ὁ Θεὸς νὰ μοῦ τὸ δώσῃ ἐμένα, τὸ ἔδιδε· μόνον ἐδικὸν σου εἶναι, καὶ σύρε νὰ τὸ πάρῃς. Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· Ἐγὼ ὅσον ᾔθελα ἐπῆρα, καὶ ὅσον ἀπέμεινεν ἐπαρέ το ἡ βασιλεία σου, διότι ἀπὸ αὐτοῦ τὸ χρυσᾶφι εἶναι πλῆθος πολὺ. Ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἐκαθαλλίκευσε, καὶ ἐπῆγε νὰ τὸ ἰδῇ. Ὡσάν τὸ εἶδεν ἐθαύμασεν εἰς τὴν ποσότητα ὅπου ἦτον, καὶ ἐπρόσταξε τὰ φουστὰτα του νὰ τὸ πάρουν.

ΦΑΡΜΑΚΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ἦλθον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον δύο ἀδελφοί, ὁ ἕνας ὀνομαζόμενος Λευκαδούσης καὶ ὁ ἄλλος Βρυονούσης, νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ τοῦς δώσῃ θάλημα διὰ νὰ

ὑπάγουν νὰ ἴδουν τὴν μητέρα τους. Ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς
 ἠγάπα πολλὰ, ὅτι ἔχοντάς τους παιδιόθεν κοντά του,
 τοὺς εἶχεν ἀναθρέψει καὶ δὲν τοὺς ἄφινε νὰ εὗρουν ποτὲ
 ἀπὸ λόγου του. Εἶχαν γρόνους πολλοὺς ὅπου δὲν εἶδαν
 τὴν μητέρα τους, ἡ ὁποία πάντα τοὺς ἐμνησκε νὰ ὑπά-
 γουν νὰ τοῦ, ἰδῇ· ἀλλ' αὐτοὶ μὲ τὸ νὰ μὴ τοῦ ἄφινεν ὁ
 Ἀλέξανδρος, δὲν ἠμπερούσαν νὰ ἀναχωρήσουν. Ὁ Λευκα-
 δούσης ἦτον παραστάταρ, τῶν ἀλόγων τοῦ Ἀλεξάνδρου,
 καὶ ὁ Βρυονούσης ἦτον κερνατορ, ὅπου ἐνέρνα μὲ τὸ
 χέρι του τὸν Ἀλέξανδρον. Ὅταν ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν
 τῆς μητρός του ὁ Βρυονούσης, μὲ τὴν ὁποίαν τὸν ἐπρασ-
 καλοῦσε νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτὴν μὲ τὸν ἀδελφόν του, εἰσέβη
 μέσα του ὁ πονηρὸς διάβολος, καὶ ἐγύρευε καιρὸν ἀρμό-
 διον διὰ νὰ τὸν φαρμακώσῃ, μάλιστα ὅπου ὀλίγον καιρὸν
 προτῆτερα τὸν εἶχε κτυπήσει ὁ Ἀλέξανδρος μὲ ἓνα ξύ-
 λον εἰς τὸ κεφάλι, διὰ μίαν κόμπαν ὅπου ἐτζακίσε πολύ-
 τιμον, μὲ τὴν ὁποίαν τὸν ἐκερνοῖσεν. Ἦτον ἀκόμη καὶ
 ἄλλος ἓνας λυπημένος ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον ὀνόματι Μή-
 δης, καὶ ἐσυμβουλεύθησαν εἰς δύο μαζῇ διὰ νὰ τὸν φαρ-
 μακώσουν. Ἀπὸ αὐτοῦ ἐπαρακινήθησαν ἄλλοι του πολ-
 λοὶ φίλοι Ἠγεμόνες, καὶ ὁμοφώνησαν ὅλοι κοινῶς, κά-
 νοντες ἕρκυν φοβερόν, πῶς νὰ μὴν ἀλλαλογήσουν ἀπὸ τὸ
 κείνο ὅπου εἶπαν. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν συνωμοσίαν ἔλειπαν
 μόνον πέντε φίλοι του, ὁ Περδικκας, ὁ Πτολεμαῖος, ὁ
 Ὀλβιος, ὁ Λυσίμαχος, καὶ ὁ Φιλόνης, τοὺς ὁποίους δὲν
 τοὺς ἔβαλαν, ἠξεύραντές τους ὅτι ἦσαν πολλὰ πιστοὶ εἰς
 τὸν Ἀλέξανδρον· οἱ δὲ λοιποὶ ὅλοι ἦσαν προδῶται, καὶ
 ἐκαρτερούσαν νὰ εὗρουν καιρὸν ἐπιτήδειον, νὰ τελειώσουν
 τὸ ἔργον τους. Ἡ αἰτία ὅπου ἐπαρακινήθηκαν ὅλοι αὐτοὶ
 οἱ φίλοι του νὰ τὸν φαρμακώσουν ἦτον, ἐπειδὴ ἐστοχά-

ζοντο ὅτι ἔως ὁποῦ ζῇ ὁ Ἀλέξανδρος, αὐτοὶ ἡγεμόνες δὲν ἤθελαν γίνεσθαι, καὶ ἔτι ζῇ ἤθελαν χάσθαι χωρὶς νὰ εὗρουν πο-
 τὲ ἀνάπαυσιν. Ἀλλ' ἔστοχάζοντο ὅτι ὥσάν τι γινώσκουσιν, ὅτι
 θέλει ἀποθάνει, θέλει τοὺς μοιράσθαι τὰ βασίλεια, νὰ τὰ
 ἐξουσιάζουν αὐτοὶ, καὶ ἔτι ζῇ ἤθελαν ἡσυχάσει. Τέτοια ἐ-
 γινεν ἡ συμβουλὴ διὰ τὸν θάνατον ἐνὸς τοιούτου θαυμα-
 στοῦ Βασιλέως, νὰ θανατωθῇ ὅχι ἀπὸ ξένους, ἀλλὰ ἀπὸ
 τοῦ ἰδίου τοῦ φίλου. Τέτοιοι φίλοι εὐρίσκονται τὴν σή-
 μερον πολλοί, ὁποῦ ἐμπρὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦ δείχνουν
 κάθε λογῆς ἀγαπῆν, καὶ τὸν τιμοῦν, ὀπίσω τοῦ δὲ τὸν
 κατηγοροῦν ὅσον ἡμπορέσκει τὸν κατατρέχειν, τὸν προ-
 δίδουν τὸν ζημιώνουν, καὶ τὸ περισσότερον πάσχουν διὰ
 νὰ τὸν ἀτιμάσουν. Οἱ τοιοῦτοι φίλοι ὁμοιάζουν τὸν προ-
 δότην Ἰούδαν, καὶ μὲ αὐτὸν θέλουν συνταχθῆ. Μίαν γοῦν
 τῶν ἡμερῶν ἔκαμεν ὁ Ἀλέξανδρος συμπόσιον μέγαλον, κα-
 λῶντας ὅλους τοὺς ἡγεμόνας τοῦ φίλου, τοὺς πρω-
 τοκρεβέττας, τοὺς πρῶτους τῶν φρουρῶν, καὶ ὅλους
 τοὺς ἀνδρειωμένους στρατιώτας. Ἐσυνάχθησαν ὅλοι, ἐκά-
 θισαν εἰς τὴν τραπέζαν ἄρχισαν νὰ χαίρωνται μέγας,
 νὰ εὐφραίνωνται, νὰ τραγουδοῦν, καὶ νὰ ἐγκωμιάζουν τὸν
 Ἀλέξανδρον. Ὁμοίως καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐχαίρετο, βλέ-
 ποντάς τοὺς ὁποῦ ἔκαναν τόσας χαρὰς καὶ τοὺς εἶπε·
 Φίλοι μου ἡγεμόνες, λοιπὸν σήμερον θέλω νὰ χαρῇτε
 περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον καιρὸν. Λέγοντας αὐτὰ τὰ
 λόγια ἀνέβηκε, καὶ πηγαινάμενος εἰς τὴν κόμην του,
 ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι, τοῦ, καὶ ἔστοχάζετο μὲ
 τί τρόπον νὰ τιμῇ τοῦ φίλου τοῦ περισσότερον. Ἐ-
 κείνοι οἱ κατατραμένοντες τότε ἔκαμαν νόημα ὅτι ἕνας τοῦ ἄλ-
 λου διὰ νὰ τὸν φαρμακώσουν. Εἶπαν τοῦ Βρυσηνοῦσιν νὰ
 ἐτοιμάσῃ τὸ φάρμακον, διὰ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ τὸ πῇ μὲ τὸ

κρασί, όταν τὴν χαιρετήσουν, καὶ ἔστειλαν τὸν Μάδην νὰ εἰπῇ τοῦ Ἀλεξάνδρου νὰ εὐγῇ ἔξω. Ἐδιδόθη ὁ Μάδης, καὶ εἶπε τοῦ Βασιλέα μου ἔξω σὲ θέλουν οἱ φίλοι σου πῆ γνήσιοι, διὰ νὰ σὲ ἴδουν νὰ συγχαροῦν μαζὶ σοῦ Ὁ Ἀλέξανδρος εὐθύς εὐγῆκεν, ἐπῆγε, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν τόπον τοῦ διὰ νὰ συγχαρῇ. Τότε οἱ διεστραμμένοι φίλοι τοῦ, τὸν ἐχαιρέτησαν διὰ νὰ πῇ, κάνοντες νόημα τοῦ Βρυονούτη νὰ τοῦ δώσῃ τὸ φαρμάκι. Ὁ κάκιστος Βρυονούτης ἔτοιμος ὢν εἰς τὴν κακίαν, τὸ ἔβαλεν εὐθύς εἰς τὸ ποτήρι μὲ τὸ κρασί, καὶ τὸν ἐκέρασε.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΙ ΦΕΡΕΙ ΠΟΝΟΥΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Ὡς ἂν ἔπιεν ὁ Ἀλέξανδρος τὸ φαρμάκι, ἀπέρασε πολλὴ ὥρᾳ ἕως ὅπου νὰ τὸν πιάσῃ. Εἶχε σηκωθῇ, καὶ ἤρχετο ὁλόγυρα εἰς τὴν τράπεζαν, περιεργαζόμενος μὲ χαρὰν τοὺς φίλους τοῦ ὅπου ἔπιναν, καὶ τοὺς ἐπαρακινούσε διὰ νὰ κάνωσι χαράς. Ἐκεῖ ὅπου ἐστέκετο, ἄρχιζαν οἱ πόνοι νὰ τοῦ περιπλέκουν τὴν καρδίαν, καὶ ἄρχισε νὰ λέγῃ· Ὁ φίλοι μου, τί εἶναι τοῦτο τὸ κακὸν ὅπου ἔλθεν εἰς τὴν καρδίαν μου, τὸ ὅποτον μοῦ ἐπερίπλεξε τὰ ἐντόσθια, καὶ ὥς ἂν σπαθὶ δίστομον μοῦ περνᾷ τὴν καρδίαν; Δὲν ἤμπορῶ πλέον νὰ βαστάξω, πηγαίνω εἰς τὴν κάμεράν μου, καὶ ἐσεῖς χαρῆτε ἕως ὅπου νὰ μοῦ διαβῇ, καὶ θέλω γυρίσει. Πηγαينάμενος εἰς τὴν κάμεράν του, ἔστειλε καὶ ἔκραξε Φίλιππον τὸν ἰατρὸν τοῦ. Αὐτὸς ἐγνώρισεν εὐθύς, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἦτον φαρμακωμένος, καὶ τοῦ ἔδωκεν ἕνα βότανον, καὶ ἔξέρασεν. Εἶδεν ὅμως ὅτι τὸ φαρμάκι τοῦ ἔδωκεν καὶ τὸ κρασί, καὶ τοῦ εἶπε· Βασιλέα μου τίποτε δὲν δύναμαι νὰ σὲ βοηθήσω, ὅτι τὸ φαρμάκι ἦτον πολλὰ δεινόν, καὶ σοῦ ἐκυρίευσεν ὅλον τὸ κορμί. Ἀλλὰ δὲν ἤμπορῶ νὰ

κάμω, πάρεξ νὰ ζήτης τρεῖς ἡμέρας, διὰ νὰ διορθώσης τὰ βασίλεια, καὶ νὰ κάμης τὴν διαβήκην σου.

ΘΡΗΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος τὰ λόγια τοῦ Ἰατροῦ, ἔσεισε τὸ κεφάλι του, λέγοντας· Ὁ πλάνε, καὶ μάταιε κόσμε, καὶ ἄτυχή μου δοῦσα, ὅπου ὀλίγον καιρὸν ἐφάνης. Κάθε ἀνθρώπου ἡ τύχη εἰς ὀλίγον καιρὸν φαίνεται καλὴ καὶ τιμωμένη, εἰς μίαν ὥραν δὲ χάνεται. Καλὰ λέγει ἡ παροιμία, ὅτι ποτὲ χαρὰ δὲν εἶναι, ἂν δὲν σμίξῃ καὶ ἡ λύπη· οὐδὲ εἰς τὴν γῆν εἶναι δοῦσα μεγάλη, ὅπου νὰ μὴ πέσῃ γλίσγωρα κάτω. Ὁ Γῆ, Ἥλιε, Ὁρη, Βουνά, καὶ Κάμποι, κλαύτετέ με σήμερον, ὅπου ὀλίγον καιρὸν ἐφάνηκα εἰς τὸν κόσμον μὲ δόξαν, τιμὴν, καὶ χαρὰν, ἐπειδὴ τώρα ἐμβάτω εἰς τὴν γῆν, ὡτὼν καθεὶς ἀνθρώπος. Ὁ μητέρα μου γῆ, ὅπου τώρα μὲ δέχεσαι, πῶς εἰς τὴν ἀρχὴν γίνεσαι καλὴ, ἔπειτα ἐξαρνᾷ ἀπαχίζεις εἰς τοῦ λόγου σου τοὺς ἀνθρώπους; Ἠγαπημένοι μου, καὶ ἀνδρειωμένοι Μακεδόνες, ὦ! ἂς ᾔτον δυνατόν νὰ μὲ ἀπαΐξετε ἀπὸ τὸν θάνατον. Πασχίσατε νὰ μὲ γλυτώτετε νὰ μὴν ὑστερηθῶ τὴν γλυκυτάτην μου ζωὴν, καὶ νὰ σὲ γίνω δοῦλος, ἀφίνοντας σας νὰ ὀρῆτε τὸ βασίλειόν μου.

ΑΥΓΗ ΜΕΤΑΛΗ ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ.

Ὡς ἤκουσαν οἱ Μακεδόνες τὰ λόγια τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐκλυσαν μεγάλως, καὶ θόρυβος πολὺς ἐγένετο εἰς ὅλους τοὺς στρατιώτας, ἀπὸ τὰ κλάματα καὶ ἀπὸ ταῖς φωναῖς, γυριόντες ὅλοι νὰ πηγαίνουν νὰ τὸν ἴδωσιν. Ὡς ἤκουσε τοῦτο ὁ Ἀλέξανδρος, ἔδωκε θέλημα διὰ νὰ πηγαίνουν νὰ τὸν ἴδωσιν. Ἀφοῦ τὸν εἶδαν, τόσον περισσότερον ἐπλή-

θαιναν τὰ κλάματα, ἢ φωναίς, καὶ οἱ ὀδυρμοί. Τότε ὁ Φίλιππος ὁ Ἰατρίης ἐσχίσεν ἓνα μουλάρι ζωντανόν, καὶ ἔβαλε μέσα τὸν Ἀλέξανδρον, ἕως ὅπου νὰ διορθώσῃ τὰ βασίλειά του, καὶ νὰ κάμῃ τὴν διαθήκην του. Ἐπρόσταξε λοιπὸν καὶ ἔφεραν τὸν γραμματικόν του, καὶ τὴν ἑγραψεν· ὑστερὰ τὴν ἀνέγνωσε παρρησίᾳ, καὶ τὴν ἤκουσαν ὅλοι.

ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλεὺς, καὶ αὐτοκράτωρ ὅλου τοῦ κόσμου, υἱὸς τοῦ θαυμαστοῦ Φιλίππου, καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος· βλέπω ὅτι ὁ θάνατος μὲ ἐτριγύρισε, καὶ θέλει νὰ με χωρίσῃ ἀπὸ τὴν γλυκυτάτην μου ζωὴν, ὅπου κάθε ἓνας ἀπὸ αὐτὸν δὲν ἤμπορεῖ νὰ γλυτώσῃ, ἐπειδὴ δὲν φοβᾶται βασιλεὺς, δὲν ἐντρέπεται ἄρχοντα, δὲν λυπεῖται νέον, ἀλλὰ ὅλους τοὺς ἔχει ὅμοια. Διὰ τοῦτο γράφω τὴν διαθήκην μου, καὶ πρῶτον ζητῶ ἀπὸ τοὺς φίλους, καὶ ἐχθροὺς ἀγάπην, συγχώρησιν, καὶ συμπάθειον εἰς ὅσα τοὺς ἔκαμα. Ἐπειτα διὰ νὰ μὴν γείνη εἰς τοὺς ἡγεμόνας μου καὶ ἀρχηγούς· σύγχυσις ἢ μάχη, διατάζω, καὶ ἀπίνω τὸ βασίλειον τῆς Μακεδονίας νὰ τὸ ἐξουσιάζῃ ὁ ἡγαπημένος μου Περδίκκας, ὁ ὅποιος τὴν μητέρα μου τὴν Ὀλυμπιάδα νὰ τὴν ἔχῃ ὡτὴν μητέρα, καὶ αὐτὴ νὰ τὸν ἔχῃ ὡς υἱόν. Τὴν ἡγαπημένην μου γυναῖκα Ῥοξάνδραν ἃς τὴν παρῇ, καὶ ἃς τὴν φέρῃ καὶ αὐτὴν εἰς Μακεδονίαν, νὰ σταθῇ. Ἐντάμω μὲ τὴν μητέρα μου, καὶ ἀνίσως γεννήσῃ ὅπου εἶναι ἐγκαταστρωμένη, νὰ ὀνομασθῇ τὸ παιδί Ἀλέξανδρος, καὶ νὰ ἔχῃ τὴν ἐξουσίαν διὰ νὰ γείνη βασιλεὺς· εἰ δὲ καὶ γεννηθῇ θηλικόν, ἃς ἔχουν τὴν φροντίδα διὰ νὰ τὸ ἐκπαιδεύσουν. Προσέτι ἀπίνω τοῦ Πτολεμαίου ὅλην τὴν

Αἴγυπτον καὶ τὴν Ἀλεξανδρείαν τοῦ Σελεύκου τὴν Περσίαν καὶ Βαβυλῶνα, τοῦ Ἀντιγόνου τὴν Κιλικίαν, τοῦ Φίλωνος τὴν Μηδίαν, τοῦ Πύθωνος τὴν Φρυγίαν καὶ Λυδίαν, τοῦ Μελεάγρου τὴν Παμφυλίαν, τοῦ Εὐμενίου τὴν Καππαδοκίαν, τοῦ Κασάνδρου τὴν Λυκίαν καὶ Ἑλλησποντον, τοῦ Λυσιμάχου τὴν Θράκην, τοῦ Ἀντιπάτρου τὴν Ποντικήν, τοῦ Ὀξυάρτου τὴν Βακτριανήν, τοῦ Φιλίππου τὴν Ἰνδίαν, τοῦ Φραταφέρνου τὴν Παρθίαν καὶ τὴν Ὑρκανίαν, τὴν δὲ Περσίαν καὶ Μεσοποταμίαν ἀφίνω τοῦ Ὀλβίου. Εἰς αὐτοὺς τοὺς τόπους ὅπου σὰς ἀφίνω, σὰς παραγγέλλω νὰ φυλάξετε τὴν δικαιοσύνην, εἰς τοὺς πτωχοὺς νὰ δείχνετε ἀγάπην, νὰ μὴ κλεινεκτῆτε, καὶ νὰ μὴ κάμετε ἀδικίας, ὅτι μέλλετε νὰ ἀποθάνητε, καὶ τίποτες δὲν θέλετε κερδήσει, ὥσπ᾽ ἐγὼ τὴν σήμερον. Ἀφίνω ἀκόμη ἑκατὸν μῶδια φλωρία νὰ τὰ μοιράσετε εἰς πτωχοὺς, χήρας, καὶ ὀρφανὰ. Ὅποιος στρατιώτης εἶναι πτωχὸς καὶ γέροντας, καὶ θέλει νὰ ὑπάγει εἰς τὸν τόπον του, θέλετε τοῦ δώσει χρήματα, ὅπου νὰ τὸν εὐχαριστήσετε διὰ νὰ πηγαίνει εἰς τὸ σπῆτί του νὰ μὲ θυμᾶται. Προσάξω ἀκόμη ὅτι ὅποτεν εὐγὴ ἢ ψυχὴ ἀπὸ τὸ κορμί μου, καὶ μὲ ἀφήσῃ γυμνὸν, νὰ φτιάσετε ἓνα σιτοῦκι ὀλόχρυσον, καὶ νὰ μὲ βάλετε μέσα. Ὡ οὐρανὲ, ἐμένα ὅπου δὲν μὲ ἐχωροῦσεν ὁ κόσμος ὅλος, τώρα θέλει μὲ χωρήσῃ μία κασέλλα τρεῖς πῆχες. Ὅσ᾽ ἂν βάλετε μέσα τὸ κορμί μου, νὰ τὸ πηγαίνατε εἰς τὴν πόλιν τὴν Ἀλεξανδρείαν, ὅπου ἔκτισα.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Ὅσ᾽ ἂν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅτι ἦτον εἰς τὴν ὑστερινὴν ὥραν τοῦ θανάτου, ἔκραξεν ὅλους τοὺς ἄρχοντας καὶ

προεστούς τῶν φασμάτων. Τούς ἐφίλησεν ἀπὸ ἑνὸς, καὶ τοὺς ἀποχαιρέτησε, λέγοντας· Ἠγαπημένοι μου Ἀβελόνταις, Ὑγεμόνες, Πρωτοκαθαλλοῖται, καὶ λοιποὶ Μακεδόνες, ἡξεύρετε καλὰ, ὅπου ἐγυρίσαμεν ἐλθὼν τὴν εὐκταμένην, κοντὰ εἰς τὸν Παράδεισον ἐπήγαμεν, καὶ εἰς τὴν ἄσκραν τῆς γῆς ἀκόμῃ εἰς τὴν θάλασσαν ἐβήκαμεν, ὅλα τὰ εἶδαμεν, τὰ ἀριθμήσαμεν, καὶ ἐκόσμημεν πράγματα ὥσπερ νὰ ἦμασθον ἀθάνατοι, χωρὶς νὰ στοχασθῶμεν τὸν θάνατον. Ἰδοὺ τῶρα ὅπου ἀποθνήσκω, καὶ τίποτε ἀπὸ ἑσὰ ἔκμα δὲν πέρνω μαζὶ μού, ἀλλὰ ὑπάγω εἰς τὴν Ἁδην, ἐκεῖ ὅπου εἶναι ὅλοι οἱ ἀποθασμένοι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν. Ἔσας ἀφίνω ὑγείαν, ἀγάπην, ὁμόνοιαν, καὶ δικαιοσύνην, διὰ νὰ κρίνετε τὸν κόσμον. Ἄλλον Ἀλέξανδρον δὲν θέλετε μεταῖθε μὲ τὰ ἑρμάτιά σας. Σας παρακαλῶ, φέρετε καὶ τὸ ἄλογόν μου τὸν Βουκέφαλον, νὰ τὸ ἀποχαιρέτησω καὶ αὐτό. Πορευοὺς τὸ ἔφεραν, καὶ αὐτὸ ὥσάν εἶδε τὴν αὐθέντην τοῦ τὸν Ἀλέξανδρον ὅπου ἀπέθνησκειν, ἄρχισε νὰ δακρύῃ ὥσάν ἄνθρωπος, ἀνασπενάζοντας καὶ χρεμτίζοντας φοβερά. Ἐπῆγε κοντὰ εἰς τὴν Ἀλέξανδρον, τὸν ἐκαταφίλει καὶ δὲν ἐτόλμα κανεὶς νὰ τὸ πιάσῃ, ὅτι ἂν ἐζύγωνε κοντάτου, αὐτὸ εὐθὺς ἀρχινοῦσε νὰ λακτίζῃ καὶ νὰ ἀγριώνεται. Ὁ Ἀλέξανδρος τὸ ἐπίασεν ἀπὸ τὸ αὐτὶ, καὶ τοῦ εἶπε θλιβερά· Ὁ ἡγαπημένον μου ἄλογον, ἀπὸ τὴν σήμερον ἄλλος Ἀλέξανδρος δὲν θέλει σὲ καταλλικεύσει.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΟΝΕΩΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Εκεῖ παρὼν ἦτον καὶ ὁ Βρυονούσης ὁ φονέας δεμένος, τοῦ ὁποῦ λέγει ὁ Ἀλέξανδρος· Δὲν ἐνθυμήθης πᾶσαν καλὸν σοῦ ἔκμα, ὅπου σὲ ἀνέθρεψα, καὶ σὲ ἐτίμησα; Διὰ τί κακὸν μοῦ ἔδωκες τὸ φάρμάκι, καὶ ἔχασες τὸν ἀδελ-

φόν σου καὶ τοῦ λόγου σου, καὶ ἔρῃα τὸν βασιλέα τοῦ κόσμου ὅλου, καὶ δὲν μὲ ἐλυπίθης ; Τὸ πατῆρι ὁποῦ μὲ ἐκέρασες, νὰ τὸ πίης καὶ ἐοῦ πρὶν ἀποθάνω. Ὡς ἀγροίκησεν ὁ Βουκέφαλος τὸν φονέα, εὐθὺς ἐπήδησεν ἐπάνω του, τὸν ἐπίασε μὲ τὰ ὀδόντια, καὶ τὸν ἐπνίξε, μὲ τὰ ποδάρια τὸν ἐκαταπάτησε, καὶ τὸν ἔκαμε κορμάτια. Ἐπρόσταξεν ἔπειτα ὁ Πτολεμαῖος, καὶ τὸν ἔκυψαν, βίπτοντες τὸν τῶν σκυλίων ; τὸ δὲ ἄλογον τὸ ἐπῆγαν εἰς τὸν σταῦλόν του. Ἐκείνην τὴν ὥραν εἶδαν ἕνα ἀστέρα ὁποῦ κατέβαιναν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, πηγαίνοντας εἰς τῆς θαλάσσης τὰ μέρη, καὶ ἕνα ἀστὴρ ὁποῦ τὸν ἀκολουθοῦσεν. Ὅποτεν ὁ ἀστέρας ἔφθασεν εἰς τὴν θαλάσσαν εὐθὺς ἐξεψύχησεν ὁ ἀνδρειωμένος, καὶ δικαιοκρίτης Ἀλέξανδρος. Ἐγεινεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν θρῆνος μέγας, καὶ κλαυθμὸς πυλὺς ἀπὸ ὅλον τὸ φουοάτον, ὁποῦ ποτὲ εἰς ὅλον τὸν κόσμον δὲν ἤκουόθικε βέβαια παρόμοιον.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΟΓΟΥ ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΥ.

Επῆγεν ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκυβάρνα τὸν Βουκέφαλον μέσα εἰς τὸν σταῦλον, καὶ τοῦ λέγει Ὁ Βουκέφαλε, ἐαυ ζῆς, μὰ ὁ ἀφέντης σου ὁποῦ σὲ ἐκαυᾶλλίκευεν ἀπέθανε, καὶ ἔχασες τὴν τιμὴν σου. Τὸ ἄλογον ὥσπερ νοσητικόν, ἀγροίκησεν ἐκείνα ὁποῦ τοῦ εἶπε, καὶ εὐθὺς χρεμετίζοντας ἔβρυξεν ὥσπερ λέων, καὶ τῆς ὥρας ἔσκασεν ἐκεῖ μέσα εἰς τὸν σταῦλον, θαυμάζοντες ὅλοι ἐκεῖνο τὸ ζῶον τὸ ἡγαπημένον, ὁποῦ διὰ τὴν μεγαλὴν ἀγάπην τοῦ αὐθεντός του ἔσκασε καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὴν λύπην.

ΘΡΗΝΟΣ ΤΗΣ ΡΟΞΑΝΔΡΑΣ.

Η Ῥοζάνδρα ἡ γυναῖκά του ἐπαράστεκε κοντὰ εἰς τὸ

λείψανον τοῦ ἡγαπημένου της ἀνδρός, ἔχουσα ξεσχυρμένα τὰ πολυτίμιά της φορέματα, καὶ ἀπολυμένα τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς της, καὶ κλαίουσα αὐτὸν θλιθερά τοῦ ἔλεγεν ὥσάν νά ἦτον ζωντάνος· "Ἠγαπημένε μου 'Αλέξανδρε, τί εἶναι τοῦτο τὸ κακὸν ὁποῦ μοῦ ἔκαμες τῆς ταλαίπωρης καὶ ἑλεεινῆς, ἀφίνοντάς με μοναχὴν τὴν εὐλίαν; Ποῖον ἔχω πλέον νά εἰπῶ τὰ μυστήρια τῆς καρδίας μου; Ὡ οὐρανὲ, Γῆ, Ἥλιε, Σελήνη, Βαυιά, Κάμποι, Ἀρχοντες νέοι γέραντες, καὶ πᾶσα ἡλικία, κλαύσετε με σήμερον, ὁποῦ ὑστερήθηκα ἓνα τοιοῦτον βασιλέα, καὶ κάμετέ μου συνάδιαν τῆς ξένης, ὅτι τὸ σκάφος μου ἐγέμισε πικρίαν, καὶ δὲν ἤμπορῶ βίβχια πλέον νά ὑποφέρω ταύτην τὴν ζωὴν μετὰ μίαν τοιαύτην δυστυχίαν ὁποῦ μοῦ ἐσυνέβη.

Ἡ ΡΟΞΑΝΑΡΑ ΣΚΟΤΩΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΤΥΗΝ.

Ἡ Ροξάνδρα ἐγύρισε πρὸς τοὺς ἄρχοντας, καὶ εἶπεν· "Ἀρχοντες σὰς παρακαλῶ νά ἐξεβῇτε ὀλίγον ἔξω, μήπως συνέλθῃ ἡ καρδιά μου. Ἐξέβηκαν οἱ ἄρχοντες, καὶ μένουσα ἡ Ροξάνδρα μοναχὴ, ἐφίλησε τὸν 'Αλέξανδρον τρεῖς φορὰς, καὶ εἶπεν· "Εγὼ πλέον δὲν δύναμαι νά ὑπομείνω τὸν θάνατόν σου, ἡγαπημένε μου 'Αλέξανδρε· κάλλιον ἔχω νά ἀποθάνω σήμερον μετ' ἐσένα, παρὰ νά ζῶ χωρὶς νά σέ βλέπω βασιλέα μου. Τότε εὐγάζει τὸ παραμαχαίριον τοῦ 'Αλεξάνδρου ἀπὸ τὴν ζώνην του, καὶ ἀκουῶντάς το εἰς τὴν καρδίαν της, ἐσφάγη, καὶ ἐξεψύχησε τὴν ὥραν ἐκείνην.

ΕΝΤΑΦΙΑΣΜΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΡΟΞΑΝΑΡΑΣ.

Ὅποτεν ἦλθον οἱ ἄρχοντες μέσα, εὐρόντες τὴν Ροξάνδραν ἐσφαγμένην, ἐλυπήθησαν καὶ διὰ ἐκείνην πολλὰ. Τό-

τε ὤρισαν ὁ Πτολεμαῖος καὶ ὁ Φιλόνης νὰ κάμουν δύο σεντούκια χρυσᾶ, καὶ ἔβαλαν τὰ δύο σώματα μέσα. Ἐκάμαν ἓνα ἀμάξι ὀλόχρυσον, τὰ ἔβαλαν μέσα, καὶ τὰ ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, εἰς τὴν πόλιν ὅπου ἔκτισεν ὁ Ἀλέξανδρος. Ἐκάραν δύο στύλους ὕψηλους, καὶ ἔβαλαν τὰ σώματα μὲ τὰ σεντούκια τὰ χρυσᾶ ἐπάνω εἰς τοὺς στύλους. Τὰ ἀποχαιρέτησαν οἱ ἄρχοιτες μὲ κλυθμὸν καὶ ὀδυρμὸν, καὶ ὕστερον ἐχωρίσθησαν, καὶ ἐπῆγαν καθέ ἓνας εἰς τὸ βσιλείον του καθὼς τοὺς τὰ ἐδιόρισεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν διαθήκην του. Ἀπέθανεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς ἡλικίαν χρόνων τριάκοντα τριῶν, καὶ ἐφασίλευσε μόνον χρόνους δέκα ἐκτὼ. Εἶχεν ὅλας τὰς χάριτας ἐπάνω του, τὴν ἀνδρείαν, τὴν ὀραϊότητα, τὴν σωφροσύνην, τὴν ἐλεημοσύνην, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἡμερότητα.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Ιδοὺ ἐμπνέεις εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, ὦ ἄνθρωπε, ἓνα ὠφέλιμον παράδειγμα. Στοχάσθη εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν ἀνθρωπότητα, ὅπου ἡ ζωὴ ταύτη εἶναι ὥσπερ τὸ λουλούδι τοῦ λιβαδίου, ὅπου ἡ τὸ δρεπάνι τὸ κόπτει, καὶ ὁ ἥλιος τὸ ξηραίνει καὶ τὸ φθείρει, καὶ εἰς ὀλίγον διαστήμα γάνεται. Οὕτως εἶναι ἡ ζωὴ μας, ὅπου σήμερον εἴμεθα εἰς τὸν κόσμον μὲ πλοῦτη, μὲ δόξαις καὶ τιμαῖς, αὔριον δὲ εἴμεθα ἀπὸ τὸ δρεπάνι τοῦ θανάτου θερισμένοι. Τί τὸν ὠφέλησαν τὸν Ἀλέξανδρον ἡ τόσαις ἀνδραγαθίαις ὅπου ἔκαμεν, οἱ τόσαι τόποι ὅπου ἐκέρδησε, καὶ τὰ ἄπειρα πλοῦτη ὅπου ἔλαβεν; Ὅταν ἦλθεν ὁ θάνατος, ὅλα τὰ ἀλησμόνησεν, ὅλα τὰ ἔφησε, καὶ πλέον δὲν τὰ στοχάζετο, διὰ τὸ νὰ εἶδεν ὅτι δὲν ἦτον ἀρκετὸς νὰ ἀποφύγῃ τὸ δρεπάνι τοῦ πικροῦ θανάτου. Ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν του

ἐκεῖνος, ὅπου τὸν ἐπροσκύνησαν ὅλοι οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς.
 Ἐχώρεσεν ἕως μικρὸς τάφος ἐκεῖνον, ὅπου δὲν τὸν ἐχω-
 ρύσεν ὁ κόσμος ὅλος διὰ τὴν εὐχαριστήσῃ τὴν γνώμην
 του. Ὁ θάνατος δὲν κάμνει καμμίαν διαφορὰν ἀπὸ βασι-
 λέα εἰς ὑπήκοον, ἀπὸ πλούσιον εἰς πτωχὸν, ἀπὸ νέον εἰς
 γέροντα, ἀλλὰ ὅλους ὁμοῖα τοὺς ἔχει, καὶ κανένα δὲν ἐν-
 τρεπεται. Τίποτε ἐκείνην τὴν ὥραν δὲν θέλομεν πάρει
 κοντά μας ἀπὸ ὅσα ἀποκτήσαμεν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον,
 ἀλλὰ μόνον ἡ ψυχὴ μας θέλει πάρει τὰ ὅσα ἀποκτᾷ, τό-
 σον καλὰ, ὥσάν καὶ κακὰ. Διὰ τοῦτο αὐτὴν μόνην πρέ-
 πει νὰ ἐγνοιαζώμεσθην, αὐτὴν νὰ στολίζωμεν μὲ καλὰ
 καὶ χριστιανικά ἔργα, μὲ φόβον Θεοῦ, μὲ ἐλεηροσύνην, μὲ
 συμπάθειαν πρὸς τοὺς ἰδελφούς. Διὰ αὐτὰ θέλομεν λάβει
 πλουσίαν τὴν ἀνταπόδοσιν, καὶ ζῶν τὴν αἰώνιον. Ἀπὸ
 δὲ τὰ σωματικά, ἃς μὴν ἐλπίζωμεν κανένα ὄφελος, διότι
 ὅλα εἶναι μάταια, κατὰ τὴν Σολομώντα. «Ματαιότης
 ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης».

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΠΙΝΑΞ

ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ.

Περὶ Μακεδονίας.	Σελ.	7
Περὶ τοῦ Βασιλέως Νεκτεναβοῦ.		8
Ο' Βερβέρης ἦλθεν εἰς τὸν Νεκτεναβόν.		—
Οἱ Ἄρχοντες ζητοῦν τὸν Νεκτεναβόν.		9
Περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος.		10
Ἦ' Ὀλυμπίας δαίλει μὲ τὸν Νεκτεναβόν.		—
Ἦ' Ὀλυμπίας βλέπει ὄνειρον.		11
Ο' Νεκτεναβὸς ἀπατᾷ τὴν Ὀλυμπιάδα.		12
Μαχία τοῦ Νεκτεναβοῦ κατὰ τοῦ Φιλίππου.		13
Μεταμόρφωσις τοῦ Νεκτεναβοῦ.		14
Γέννησις, καὶ ἀνατροφὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου.		15
Θάνατος τοῦ Νεκτεναβοῦ.		16
Περὶ τοῦ ἀλόγου Βουκεράλου.		17
Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες.		18
Ο' Ἀλέξανδρος νικᾷ τὸν Νικόλαον.		19
Ο' Φίλιππος ἄρρησε τὴν Ὀλυμπιάδα.		20
Οἱ Κουμάνοι ἔρχονται εἰς Μακεδονίαν.		—
Νίκη Ἀλεξάνδρου κατὰ τῶν Κουμάνων.		21
Οἱ Κουμάνοι προσκυνοῦν τὸν Ἀλέξανδρον.		22
Νέος αὐθέντης εἰς τοὺς Κουμάνους.		—
Ο' Ἀνάξαρχος ἐπιθυμεῖ τὴν Ὀλυμπιάδα.		—
Ἐρχομὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς Μακεδονίαν.		23
Ο' Ἀλέξανδρος σκοτώνει τὸν Ἀνάξαρχον.		—
Εὐχὴ Φιλίππου πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον.		24
Θάνατος τοῦ Φιλίππου.		—

Ο' Ἀλέξανδρος ὀνομάζεται αὐτοῦ.	Σελ.	25
Λόγοι Ἀλεξάνδρου εἰς τοὺς Ἀρχοντας.	—	—
Λόγοι ἀρχόντων εἰς τὸν Ἀλέξανδρον.	—	—
Ἀπόκρισις Ἀλεξάνδρου εἰς τοὺς Μεγιστάνας.	—	—
Συμβουλὴ Μεγιστάνων εἰς τὸν Ἀλέξανδρον.	—	—
Ο' Ἀλέξανδρος δέχεται τὴν συμβουλήν.	26	—
Ἐπιστολὴ Δαρείου πρὸς τοὺς Μακεδόνας.	27	—
Ο' Κανταρχούσης φέρει τὴν ἐπιστολήν.	—	—
Ο' Ἀλέξανδρος διαβάζει τὴν ἐπιστολήν.	28	—
Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν Δαρείον.	—	—
Ο' Δαρείος ἐμπαίζει τὸν Ἀλέξανδρον.	29	—
Ἐπιστολὴ Δαρείου πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον.	30	—
Ο' Ἀλέξανδρος θυμῶν κατὰ τοῦ Δαρείου.	—	—
Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν Δαρείον.	31	—
Ο' Κλητευσούσης γυρίζει εἰς τὸν Δαρείον.	—	—
Ο' Ἀλέξανδρος συνάξει τὰ φοβασάτα του.	—	—
Ἐπιστολὴ Ἀρχιδουσύσης πρὸς Ἀλέξανδρον.	32	—
Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου πρὸς Ἀρχιδουσύσην.	33	—
Ο' Ἀλέξανδρος διαβάνει εἰς τὰς Ἀθήνας.	—	—
Συμβούλιον τῶν Ἀθηναίων Φιλοσόφων.	34	—
Οἱ Ἀθηναῖοι δὲν θέλουν τὸν Ἀλέξανδρον.	35	—
Θυμὸς Ἀλεξάνδρου κατὰ τῶν Ἀθηναίων.	37	—
Νίκη Ἀθηναίων κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου.	37	—
Λόγοι, καὶ συμβούλιον Ἀλεξάνδρου.	—	—
Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου πρὸς τοὺς Ἀθηναίους.	38	—
Οἱ Ἀθηναῖοι διαβάξουν τὴν ἐπιστολήν.	—	—
Οἱ Ἀθηναῖοι πολεμοῦν τὸν Ἀλέξανδρον.	—	—
Ο' Ἀλέξανδρος συγχωρεῖ τοὺς Ἀθηναίους.	39	—
Οἱ Ῥομάνοι προσκυνοῦν τὸν Ἀλέξανδρον.	40	—
Δέσις Ῥωμάνων πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα.	44	—

Οἱ Ῥωμάνοι ἀντιπαρατίθενται τὸν Ἀλέξανδρον.	Σελ.	41
Ὁ Ἀλέξανδρος πλησιάζει εἰς τὴν Ῥώμην.		42
Οἱ Ῥωμάνοι προσκυνοῦν τὸν Ἀλέξανδρον.		42
Ὁ Ἀλέξανδρος ἐμβαίνει εἰς τὴν Ῥώμην.		43
Χρησμός τῆς Βίβλου τῶν Ἑλλήνων.		—
Ἐξήγησις τοῦ Χρησμοῦ τῆς Βίβλου.		44
Χαρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου διὰ τὸν χρησμόν.		—
Θαλασσοπορεία Ἀλεξάνδρου.		45
Ὁ Ἀλέξανδρος φθάνει εἰς Αἴγυπτον.		46
Οἱ Μεγάλοι ἀπαντοῦν τὸν Ἀλέξανδρον.		—
Μαντατοφόροι εἰς τὸν Ἀλέξανδρον.		47
Ὁ Ἀλέξανδρος πηγαίνει εἰς διάφορα μέρη.		48
Ὁ Ἀλέξανδρος ἐμβαίνει εἰς Τρωάδα.		—
Ὁ Ἀλέξανδρος πηγαίνει εἰς Μακεδονίαν.		51
Μαντατοφόροι πρὸς τὴν Ὀλυμπιάδα.		50
Τάξις Ἀλεξάνδρου εἰς τὰ ρουσάτα τοῦ.		—
Ὁ Ἀλέξανδρος πηγαίνει εἰς τὴν Ἀνατολήν.		54
Λόγος εἰς τὸν Δαρεῖον περὶ Ἀλεξάνδρου.		52
Ἐπιστολὴ Δαρείου πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον.		—
Ὁ Ἀλέξανδρος θυμώνει κατὰ τοῦ Δαρείου.		53
Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν Δαρεῖον.		54
Ὁ Δαρεῖος θυμώνει κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου.		—
Ὁ Δαρεῖος συνάξει τὰ ρουσάτα τοῦ.		55
Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου πρὸς Ἰουδαίους.		—
Ἀπόκρισις Ἰουδαίων.		—
Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου πρὸς Ἰερουσαλήμ.		56
Ὁνειρον Ἀλεξάνδρου.		57
Ὁ Ἀλέξανδρος ἐμβαίνει εἰς Ἰερουσαλήμ.		—
Παραγγελία Ἰερεμίου πρὸς Ἀλέξανδρον.		58
Δῶρα Ἱεροζολυμιτῶν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον.		59

Ο' Ἀλέξανδρος ἀσθενεῖ εἰς Αἴγυπτον.	Σελ.	59
Πανουργία τῶν Αἰγυπτίων.		60
Ο' Φίλιππος δίδει βότανα τοῦ Ἀλεξάνδρου.		—
Ο' Ἀλέξανδρος κυριεύει τὴν Αἴγυπτον.		61
Ἐπιστολὴ Νεκταναβοῦ πρὸς Αἰγυπτίους.		62
Ο' Ἀλέξανδρος βασιλεύει τὴν Αἴγυπτον.		—
Ο' Δαρεῖος ἔρχεται εἰς τὸν Εὐφράτην.		—
Ο' Δαρεῖος στέλλει κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου.		64
Ο' Ἀλέξανδρος κατατρέχει τοὺς Πέρσας.		65
Φυγὴ τοῦ Δαρείου.		—
Ο' Ἀλέξανδρος φοβεῖται τὸν Δαρεῖον.		66
Ο' Ἀλέξανδρος κινᾷ κατὰ τοῦ Δαρείου.		67
Οὐνεῖρον τοῦ Ἀλεξάνδρου.		—
Πόλεμος Ἀλεξάνδρου καὶ Δαρείου.		—
Φυγὴ τῶν Περσῶν καὶ τοῦ Δαρείου.		68
Ο' Ἀλέξανδρος κυριεύει τὴν Βαβυλῶνα.		—
Η' Βαβυλῶν προσκυνεῖ τὸν Ἀλέξανδρον.		69
Λύπη μεγάλῃ τοῦ Δαρείου.		70
Οἱ Ἀρχόντες παρηγοροῦν τὸν Δαρεῖον.		—
Συμβούλιον κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου.		—
Ζωὴ Ἀλεξάνδρου εἰς Κίνδυνον.		71
Ο' Ἀλέξανδρος μένει ἀβλαβής.		—
Ο' Ἀβυσσος γυρίζει εἰς τὸν Δαρεῖον.		72
Παραγγελία Δαρείου εἰς τὸν Ἀβυσσον.		73
Ο' Ἀβυσσος γυρίζει εἰς τὸν Ἀλέξανδρον.		74
Οὐνεῖρον ὅπου εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος.		—
Ο' Ἀλέξανδρος πηγαίνει εἰς τὸν Δαρεῖον.		76
Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν Δαρεῖον.		79
Ο' Ἀλέξανδρος δειπνᾷ μὲ τὸν Δαρεῖον.		—
Ο' Δαρεῖος γνωρίζει τὸν Ἀλέξανδρον.		77

Ο' Ἀλέξανδρος γλυτώνει ἀπὸ τὸν Δαρείον.	Σελ.	79
Ο' Δαρείος κυνηγεῖ τὸν Ἀλέξανδρον.	—	—
Ο' Ἀλέξανδρος ἐμπαίζει τοὺς δῖόκτας του.	80	80
Β' πιστολὴ Δαρείου πρὸς Πόρον.	81	81
Ο' Πόρος στέλλει βοήθειαν τοῦ Δαρείου.	—	—
Ο' Δαρείος ἔργεται κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου.	82	82
Πόλεμος Ἀλεξάνδρου κατὰ Περσῶν.	83	83
Φυγὴ τοῦ Δαρείου.	—	—
Οἱ Πέρσαι προσκυνοῦν τὸν Ἀλέξανδρον.	84	84
Ο' Ἀλέξανδρος εὐρίσκει τὸν Δαρείον.	85	85
Οἱ Πέρσαι προσκυνοῦν τὸν Ἀλέξανδρον.	—	—
Υ' στεσινὴ θέλησις τοῦ Δαρείου.	86	86
Ποινὴ τῶν φονέων τοῦ Δαρείου.	87	87
Ο' Ἀλέξανδρος νουθετεῖται τὴν Ῥοξάνδρην.	—	—
Τί πῦρ ἐν ὃ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Περσίαν.	—	—
Ο' Ἀλέξανδρος ὑποτάσσει τὸν Κρίσταν.	88	88
Τερατώδεις ταξεῖδον τοῦ Ἀλεξάνδρου.	—	—
Νέος βασιλεὺς τῶν Πηγήκων.	89	89
Περὶ τοῦ στόλου τοῦ Σασάνγου.	—	—
Πόλεμος Ἀλεξάνδρου μὲ τοὺς Ἀγρίους.	90	90
Μέγα ταξεῖδον τοῦ Ἀλεξάνδρου.	91	91
Ο' Ἀλέξανδρος εὐρίσκει τερατώδη ζῶα.	92	92
Ο' Ἀλέξανδρος ὑπάγει εἰς τοὺς Μακάρους.	93	93
Ο' Ἀλέξανδρος ἀφίνει τοὺς Μακάρους.	99	99
Ο' Ἀλέξανδρος πηγαίνει εἰς τὸ σκότος.	—	—
Ο' Ἀλέξανδρος γυρίζει εἰς τὸ φῶς.	103	103
Β' πιστολὴ Πόρου πρὸς Ἀλέξανδρον.	—	—
Α' πόκρισις Ἀλεξάνδρου πρὸς Πόρον.	104	104
Λόγοι Πόρου πρὸς τοὺς Μεγιστάνους του.	—	—
Λόγος Ἀλεξάνδρου εἰς τὸ φουστῆτον του.	105	105

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερόιας

